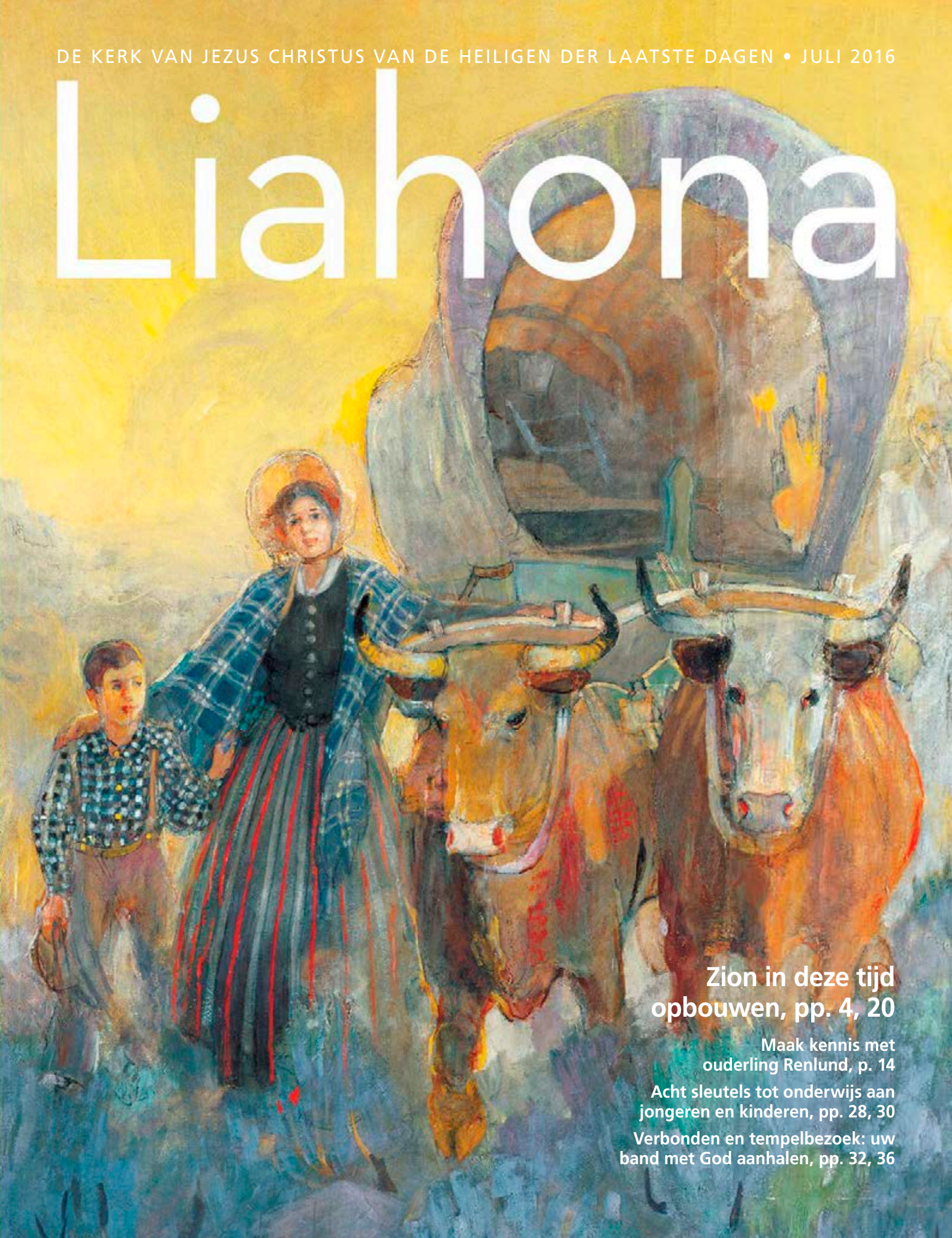

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • JULI 2016

Liahona

Zion in deze tijd
opbouwen, pp. 4, 20

Maak kennis met
ouderling Renlund, p. 14

Acht sleutels tot onderwijs aan
jongeren en kinderen, pp. 28, 30

Verbonden en tempelbezoek: uw
band met God aanhalen, pp. 32, 36

*'Alle dingen wijzen
erop dat er een God is;
ja, zelfs de aarde, en
alle dingen op het
oppervlak daarvan, ja,
en haar beweging, ja,
en ook alle planeten
die zich bewegen
in hun vaste orde,
getuigen dat er een
oppermachtige
Schepper is.'*

Alma 30:44

Foto van de Melkweg,
genomen bij Jackson Lake
(Wyoming, VS).

BOODSCHAPPEN

- 4** Boodschap van het Eerste Presidium: Trouw aan het geloof van onze voorvaders
President Thomas S. Monson
- 7** Huisbezoekboodschap: Ons vermogen om kinderen te krijgen

OP DE OMSLAG

Voorkant: *Niet alleen*, Minerva Teichert.
Binnenkant vooromslag: foto Royce Bair.
Binnenkant achteromslag: foto Guy Cohen.

HOOFDARTIKELEN

- 12** Het belang van de leerkrachtenraad
Sandra Cattell
Hoe ze haar onderricht kon verbeteren door één opmerking van de leerkrachtenraad.
- 14** Ouderling Dale G. Renlund: een gehoorzame dienstknecht
Ouderling Quentin L. Cook
Dankzij een dienstbaar leven weet ouderling Renlund, als nieuwe apostel, dat de Heer bekwaam maakt wie Hij roept.
- 20** Mijn pioniersreis uit India
Mangal Dan Dipty, zoals verteld aan John Santosh Murala
Het borduursel dat de Heer van mijn leven gemaakt heeft, is prachtiger dan ik ooit verwacht had: van mijn jeugd als 'jongen uit de jungle' in India tot aan mijn doop en vriendschap met een apostel.

- 24** Zoals de weduwe van Zarfath: het wonder van vastengaven
Po Nien (Felipe) Chou en Petra Chou
We wilden de armen en behoeftigen helpen. En we wilden dat ons gezin de neiging tot zelfzucht overwon. We vonden onze oplossing in vastengaven.
- 36** God eren door onze verbonden na te komen
Ouderling Joseph W. Sitati
We eren onze hemelse Vader door onze band met Hem te versterken. En dat doen we door alle heilsverbonden aan te gaan en na te komen, en de heilsverordeningen te ontvangen.

RUBRIEKEN

- 8** Profeten en apostelen spreken in deze tijd: Ten gunste van godsdienstvrijheid
- 10** Wij spreken over Christus: Mensen met andere waarden liefhebben
Anoniem
- 28** Onderwijzen naar het voorbeeld van de Heiland: Begrip voor de jongeren die u lesgeeft
- 30** Onderwijzen naar het voorbeeld van de Heiland: 'Ziet uw kleinen': leren lesgeven aan kinderen
- 32** Evangelieparels: Aanbidding in de tempel: de sleutel tot God leren kennen
Ouderling Marion D. Hanks
- 40** Onder heiligen der laatste dagen
- 80** Tot we elkaar weerzien: Geestelijke krokodillen
President Boyd K. Packer

48

44 Met een vervroegde terugkeer van zending omgaan

Jenny Rollins

Vervroegd van zending terugkeren, was verschrikkelijk. Er zijn enkele dingen die mijn dierbaren en ik graag geweten of gedaan hadden.

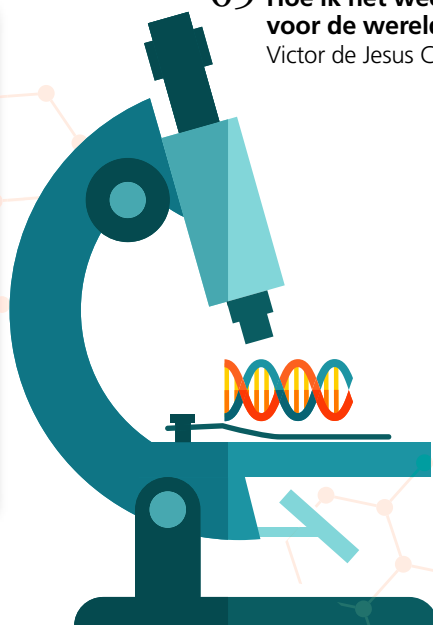
48 Profielen van jongvolwassenen: Sterk blijven in Frankrijk

Mindy Anne Selu

Pierre dient in het Franse leger en vertrouwt op het gebed en Schriftstudie om een voorbeeld van zijn geloof te zijn.

Kijk eens of je de Liahona kunt vinden die we in deze uitgave hebben verstoppt. Hint: wat is een kath-ormoon?

54

50 Antwoorden van kerkleiders: Aanspraak maken op tempelzegeningen

Ouderling Ronald A. Rasband

51 Aangestipt

*Romantische gevoelens?
Hedendaagse wonderen?*

52 Groepsdruk en pisto

Kiara Blanco

Ik bleef mijn ouders vragen of ik met mijn vriendinnen naar feestjes mocht. Toen ze me uiteindelijk lieten gaan, bad ik dat ze terug zouden komen om me op te halen.

54 Wetenschap en onze zoektocht naar waarheid

Alicia K. Stanton

Bezorgd dat iets wat je bij natuurkunde geleerd hebt niet met het evangelie strookt?

58 Voorbereiden en doen

Ouderling Hugo E. Martinez

De Heer heeft voor ogen dat je familiehistorisch werk, tempelwerk en zendingswerk zelf ter hand neemt.

60 De Heiland indachtig zijn

Eric B. Murdock

Vijf zegeningen die we ontvangen als we onze belofte nakomen om Jezus Christus altijd indachtig te zijn.

64 Poster: Half aanwezig?

65 Hoe ik het weet: Een licht voor de wereld leren zijn

Victor de Jesus Cruz Vargas

Hoi!
Ik ben Ivana.

70

66 Wie je ook bent

Linda Davies

O nee, dacht Andi. Hoe moet dat nou, aangezien ik niet aan mijn familie verzegeld ben?

68 Clarence tegen de kampioen

Lori Fuller

Iedereen kwam om Clarence te zien hardlopen en erachter te komen of het woord van wijsheid echt waar was.

70 Kinderen die pal staan: Vrienden en geloof

Melissa Hart

72 Antwoorden van een apostel: Hoe worden zendelingen geroepen?

Ouderling M. Russell Ballard

73 Vragenhoekje

Als mijn mama en papa ruziema-ken, maak ik me zorgen en ben ik verdrietig. Wat kan ik doen?

74 Helden uit het Boek van Mormon: Opperbevelhebber Moroni was moedig

75 Ik kan het Boek van Mormon lezen

76 Verhalen uit het Boek van Mormon: De vlag van opperbevelhebber Moroni

79 Muziek: Als 'k hoor van de pionierskind'ren

Janice Kapp Perry

Ideeën voor de gezinsavond

In deze uitgave staan artikelen en activiteiten die u voor de gezinsavond kunt gebruiken.
Hieronder staan twee voorbeelden.

'Als de weduwe van Zarfath: het wonder van vastengaven', pagina 24: Lees dit artikel met het hele gezin en bestudeer vervolgens het verhaal over de weduwe van Zarfath in 1 Koningen 17. Beantwoord daarna de volgende vragen: Hoe is vasten ons persoonlijk en als gezin tot zegen? Aan wie kunnen onze vastengaven uitkomst bieden? Welke zegeningen zien we mogelijk bij ons thuis door een gullere vastengave af te dragen? Bespreek de mogelijkheid om een gullere vastengave af te dragen of andere manieren waarop u de armen en behoeftigen als gezin hulp kunt bieden.

'De vlag van opperbevelhebber Moroni', pagina 76: Lees dit artikel over opperbevelhebber Moroni met het gezin. Lees vervolgens Alma 46:11–14 en bespreek wat opperbevelhebber Moroni ertoe bewoog om zijn volk te verdedigen: 'Onze God, onze godsdienst en vrijheid, en onze vrede, onze vrouwen en onze kinderen.' Diezelfde zaken zijn nog steeds belangrijk en liggen tegenwoordig ook onder vuur. Maak desgewenst een 'vrijheidsvaandel' voor uw eigen gezin en bespreek hoe u kunt verdedigen wat voor u het meest betekent.

MEER ONLINE

De *Liahona* en andere kerkmaterialen staan in vele talen op languages.lds.org. Ga naar facebook.com/liahona.magazine (beschikbaar in het Engels, Portugees en Spaans) om inspirerende boodschappen, ideeën voor de gezinsavond en materiaal te vinden waar u uw vrienden en familieleden over kunt vertellen.

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

De nummers verwijzen naar de eerste pagina van het artikel.

Avondmaal, 36, 60, 64
Bekering, 20
Familiegeschiedenis, 42,
43, 58
Gebed, 24, 48, 68
Gehoorzaamheid, 80
Geloof, 4, 44
Gevoel van eigenwaarde,
42
Gezin, 7, 10, 66, 73, 76
Godelijke aard, 7
Groepsdruk, 52
Heilige Geest, 41
Heilsplan, 66

Hemelse Vader, 36
Jezus Christus, 4, 32, 60
Jongeren, 28
Kinderen, 7, 30
Kuisheid, 51
Liefde, 10, 44
Moed, 74, 75
Offerande, 4
Onderwijzen, 28, 30
Ouderschap, 8, 12, 28, 30
Pioniers, 4, 20, 79
Roepingen, 41
Schriftstudie, 44, 48, 75
Seminarie, 58

Tempelwerk, 32, 43, 50,
58, 66, 70
Vasten, 24
Vastengaven, 24
Verbonden, 32, 36
Verordeningen, 32, 36, 43
Verzoening, 10
Wetenschap, 54
Wet van kuisheid, 51
Wonderen, 51
Woord van wijsheid,
52, 68
Zendingswerk, 40, 44, 58,
65, 70, 72

President
Thomas S.
Monson

TROUW AAN HET GELOOF VAN ONZE VOORVADERS

John Linford was 43 toen zijn vrouw, Maria, en hij besloten om met drie van hun zoons hun woning in Gravely (Engeland) achter te laten en een reis van duizenden kilometers te maken om zich bij de heiligen in de Great Salt Lake Valley te voegen. Ze vertrokken zonder hun vierde zoon, die op zending was, verkochten hun bezittingen en scheepten zich in Liverpool op de *Thornton* in.

De zeereis naar New York City en vandaar over land naar Iowa verliep zonder problemen. De moeilijkheden begonnen echter vlak nadat de Linfords en andere heiligen der laatste dagen die met de *Thornton* gekomen waren, op 15 juli 1856 met het noodlottige handkarrenkonvooi van James G. Willie uit Iowa City vertrokken.

De barre weersomstandigheden en zware reis eisten hun tol van velen in de groep, met inbegrip van John. Hij werd uiteindelijk zo ziek en zwak dat hij de reis liggend in een handkar moest vervolgen. Tegen de tijd dat het konvooi Wyoming bereikte, was zijn toestand beduidend verslechterd. Een reddingsteam vanuit Salt Lake City arriveerde op 21 oktober, enkele uren nadat John zijn sterfelijke reis beëindigd had. Hij was die ochtend vroeg gestorven nabij de oever van de rivier de Sweetwater.

Had John er spijt van dat hij comfort en gemak ingeruild had voor de moeilijkheden, ontberingen en beproevingen om met zijn gezin naar Zion op te gaan?

‘Nee, Maria’, zei hij vlak voor zijn dood tegen zijn vrouw. ‘Ik ben blij dat we gegaan zijn. Ik zal Salt Lake niet levend bereiken, maar jij en de jongens wel. Ik heb geen spijt van alles wat we doorgemaakt hebben als onze jongens in Zion kunnen opgroeien en hun gezin daar kunnen grootbrengen.’¹

Maria en haar zoons voltooiden hun reis. Toen Maria bijna dertig jaar later overleed, lieten John en zij een erfgoed van geloof, dienstbetoon, toewijding en opoffering na.

Een heilige der laatste dagen is een pionier, want een pionier is iemand die voorop loopt om de weg te banen zodat anderen kunnen volgen.² En een pionier zijn, betekent offers brengen. Hoewel de leden van de kerk niet meer huis en haard hoeven te verlaten om de reis naar Zion te maken, moeten ze wel vaak oude gewoonten, vaste patronen en goede vrienden achterlaten. Sommigen nemen het moeilijke besluit om familieleden achter te laten die tegen hun kerklidmaatschap gekant zijn. Heiligen der laatste dagen gaan echter voorwaarts en bidden dat dierbaren het eens zullen begrijpen en accepteren.

Het pad van een pionier is niet gemakkelijk, maar wij volgen in de voetsporen van de ultieme Pionier,

de Heiland zelf, die voorop liep en ons de weg toonde.

‘Kom dan en volg Mij’³, wenkte Hij.

‘Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven’⁴, verklaarde Hij.

‘Kom tot Mij’⁵, sprak Hij.

De weg kan zwaar zijn. Sommigen vinden het moeilijk om de spottende en onwielvoeglijke opmerkingen te weerstaan van dwazen die kuisheid, eerlijkheid en gehoorzaamheid aan Gods geboden belachelijk maken. De wereld heeft mensen die vasthouden aan beginselen altijd gekleineerd. Toen Noach de opdracht kreeg om een ark te bouwen, keken de dwaze mensen naar de wolkeloze hemel, en ze bespotten en hoonden hem — totdat de regen kwam.

Lang geleden waren er mensen op het Amerikaanse vasteland die twijfelden, de waarheid betwistten en ongehoorzaam waren, tot het vuur Zarahemla verteerde, de aarde

Moronihah bedekte en het water Moroni overspoelde. Spottend, hoon, grove taal en zonde waren weg. Er heerste nu een sombere stilte en dichte duisternis. Gods geduld was op, zijn tijdschema vervuld.

Maria Linford is haar geloof nooit kwijtgeraakt, ondanks de vervolging in Engeland, de ontberingen van haar reis naar ‘t land door God [...] bereid’⁶

en de latere beproevingen die ze voor haar gezin en de kerk doorstond.

Bij een grafceremonie in 1937 ter ere van Maria’s nagedachtenis vroeg ouderling George Albert Smith (1870–1951) aan haar nakomelingen: ‘Leeft u trouw aan het geloof van uw voorouders? [...] Streef ernaar alle offers die [zij] voor u gebracht hebben, waardig te zijn.’⁷

Als we ernaar streven Zion in ons hart, in ons gezin, in onze gemeenschap en ons land op te bouwen, mogen wij dan de vastberaden moed en het blijvende geloof indachtig zijn van wie alles gegeven hebben, opdat wij de zegeningen van het herstelde evangelie konden genieten, met de bijbehorende hoop en belofte door de verzoening van Jezus Christus. ■

NOTEN

1. Zie Andrew D. Olsen, *The Price We Paid* (2006), 45–46, 136–37.
2. Zie de definitie van ‘pionier’ in diverse woordenboeken.
3. Lukas 18:22.
4. Johannes 14:6.
5. Zie Johannes 7:37; 3 Nephi 9:22.
6. ‘Komt, heil’gen, komt’, *Lofzangen*, nr. 15.
7. Zie Olsen, *The Price We Paid*, 203–204.

LESGEVEN MET DEZE BOODSCHAP

Laat degenen die u lesgeeft denken aan mensen in hun leven die voorop gelopen hebben en pioniers voor hen geweest zijn. Vraag dan wanneer zij de rol van pionier vervuld hebben en de weg voor anderen hebben bereid. Laat ze overdenken wanneer zij offers moesten brengen en waarom die de moeite waard waren. Vraag ze daarna hun getuigenis van ‘de ultieme Pionier’, de Heiland, op te schrijven.

Trouw aan hun geloof

President Monson vertelt een verhaal over een pioniers-gezin en citeert dan president George Albert Smith: 'Zul je in overeenstemming met het geloof van je voorouders door het leven gaan? [...] Wees alle offers waardig die [zij] voor jou hebben gebracht.' Of je nou voorouders hebt die pionier waren of het eerste lid van de kerk in je familie bent, neem jij mensen met een groot geloof tot voorbeeld, waar je leiding en kracht uit kunt putten? Dit is een goede manier om te beginnen:

1. Maak een lijst met mensen die je bewondert. Ze kunnen familie van je zijn (uit het verleden of het heden), of vrienden, kerkleiders of mensen uit de Schriften.

2. Schrijf de karaktereigenschappen op waar je bewondering voor hebt. Is je moeder heel geduldig? Is een van je vrienden heel aardig voor anderen? Misschien heb je bewondering voor de moed van Moroni.

3. Kies een eigenschap uit je lijst en vraag jezelf af: 'Hoe kan ik mij die eigenschap eigen maken? Wat moet ik doen om die eigenschap te ontwikkelen?'

4. Schrijf op hoe je die eigenschap gaat ontwikkelen en hang die notities ergens op waar je ze vaak ziet, zodat ze

je aan je doel herinneren. Bid om de hulp van je hemelse Vader en controleer geregeld hoeveel vooruitgang je maakt. Als je vindt dat je deze eigenschap voldoende hebt ontwikkeld, kun je met een nieuwe eigenschap beginnen.

Weet dat als we goede eigenschappen ontwikkelen, we niet alleen het geloof van onze voorouders en hun offers eren, maar dat we ook een goede invloed voor de mensen om ons heen zijn.

Jij bent ook een pionier!

Pioniers zijn mensen die de weg voor anderen banen.

Maak een tekening of zoek een foto van een van je voorouders op. Kun je een verhaal vinden over de manier waarop zij de weg voor jou hebben gebaand? Schrijf twee manieren op waarop jij een pionier kunt zijn. Je kunt er op de volgende gezinsavond iets over vertellen!

Bestudeer dit materiaal onder gebed om te bepalen wat u het beste kunt bespreken. Hoe zal uw begrip van 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' uw geloof in God vergroten, en hoe is het hen over wie u door huisbezoek waakt tot zegen? Ga voor meer informatie naar reliefsociety.lds.org.

Ons vermogen om kinderen te krijgen

'Het was voor Gods geestkinderen essentieel om geboren te worden en de kans op vooruitgang tot het eeuwige leven te krijgen', heeft ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen verklaard. 'In het licht van het uiteindelijke doel van het grote plan van geluk geloof ik dat onze grootste schatten op aarde en in de hemel onze kinderen en ons nageslacht zijn.'¹

Ouderling Neil L. Andersen van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd:

'Wij geloven in het gezin en wij geloven in kinderen. [...]

"[...] God zei tegen [Adam en Eva]: Wees vruchtbaar, word talrijk; vult de aarde' [Genesis 1:28]. [...]

'Dit gebod is niet vergeten of aan de kant gezet in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.'²

Hoewel niet ieder van ons in dit leven kinderen krijgt, kunnen we wel voor kinderen van iedere leeftijd zorgen. We zijn gezegend dat we tot het gezin van onze hemelse Vader behoren. We behoren ook tot een aards gezin en ervaren daar de vreugde en moeilijkheden van. En velen wacht het ouderschap in de komende eeuwigheid.

Aanvullende Schriftteksten

Psalmen 127:3; Mattheüs 18:3–5;
1 Nephi 7:1; Mozes 5:2–3

NOTEN

1. Dallin H. Oaks, 'The Great Plan of Happiness', *Ensign*, november 1993, 72, 75.
2. Neil L. Andersen, 'Kinderen', *Liahona*, november 2011, 28.
3. Neil L. Andersen, 'Kinderen', 28.

geloof, gezin, hulp

Uit het leven gegrepen

'Vandaag de dag zijn er velen in de wereld die het belang van kinderen krijgen in het gezin bagatelliseren, of uitstel of beperking suggereren', heeft ouderling Andersen gezegd. 'Mijn dochters verwezen mij onlangs naar een blog dat door een christelijke moeder met vijf kinderen (geen lid van onze kerk) werd bijgehouden. Zij merkte op: "In de cultuur [waar we in opgroeien] is het heel moeilijk om een Bijbels perspectief op het moederschap te krijgen. [...] Het belang van kinderen wordt ver onder studeren gerangschikt. Onder reizen of de wereld zien. Onder uitgaan of vrije tijd. Onder je lichaam vormen in de fitness-ruimte. Onder elke baan die je kunt of hoopt te krijgen." Ze gaat verder: "Het moederschap is geen hobby, maar een roeping. Je verzamelt geen kinderen omdat ze er schattiger uitzien dan postzegels. Je houdt je er niet mee bezig als je er toevallig de tijd voor kunt vinden. God heeft je juist daarvoor tijd gegeven."³

Ter overweging

In welke opzichten lijkt ons aardse gezin op ons hemelse gezin?

Ten gunste van godsdienstvrijheid

Onze kerkleiders hebben herhaaldelijk gezegd dat mensen in alle landen moeten samenwerken om godsdienstvrijheid te bevorderen.

‘Leden van de kerk dienen goodwill te kweken onder mensen van alle gezindten, politieke overtuigingen en etniciteiten’, verklaarde president Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, in april 2015 op het John A. Widtsoe Religious Symposium aan de University of Southern California in Los Angeles (Californië, VS).

‘Moeite doen om traditioneel gegroeid wantrouwen en bekrompenheid aan de kant te zetten en elkaar werkelijk met nieuwe ogen te zien — elkaar niet als vreemdelingen of

tegenstanders maar als medereizigers, broeders en zusters, en kinderen van God te zien — is een van de moeilijkste opgaven in ons menselijk bestaan, maar geeft tegelijk ook de meeste voldoening en heeft een verheffende uitwerking’, zei president Uchtdorf. Hij hield een pleidooi voor respect en begrip, net zoals andere profeten en apostelen dat onlangs gedaan hebben.

‘Er behoort geen vijandigheid tussen godsdienst en overheid te bestaan’, zei ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen op de Court/Clergy Conference in Congregation B’nai Israel in Sacramento (Californië, VS), die in oktober 2015 is gehouden.

‘We verliezen allemaal als er een sfeer van boosheid, vijandigheid of twist heerst’, zei hij.

‘Overheden en hun wetten kunnen essentiële bescherming voor gelovigen en religieuze organisaties en hun activiteiten bieden’, zei hij. Hij merkte ook op dat religieuze beginselen, leringen en organisaties ‘mede de voorwaarden kunnen scheppen waarin openbare wetten, overheidsinstellingen en burgers kunnen gedijen’, zodat allen ‘in vrede, geluk en harmonie samenleven’.

Ouderling Oaks sprak tijdens een bijeenkomst in Argentinië ook over godsdienstvrijheid. (Zie ‘Kerknieuws’, *Liahona*, januari 2016, 16.)

Ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen sprak in juni 2015 in Londen in het Engelse Hogerhuis de All-Party Parliamentary Group on Foreign Affairs toe. Hij zei: ‘Religies en religieuze organisaties kunnen een belangrijke rol spelen door iemands diepste waarden aan te spreken, en zo de mensen te motiveren. Tegelijkertijd kunnen ze het voortouw nemen in de cultivering van de deugden vergevingsgezindheid en verzoeningsgezindheid, alsmede in de bereidheid om dat ideaal in het persoonlijke leven en in de samenleving na te streven.’

‘Godsdienstvrijheid is de hoeksteen van vrede in een wereld met velerlei levensbeschouwingen’, vertelde ouderling D. Todd Christofferson van het Quorum der Twaalf Apostelen aan een interkerkelijke groep in een

Op een bijeenkomst met een groep parlementariërs in Londen (Engeland) zegt ouderling Holland dat gelovige mensen de macht hebben om de samenleving te motiveren.

*Op een godsdienstcongres in Californië (VS) roept
ouderling Oaks op tot wederzijds respect tussen
↓ kerk en staat.*

*Op een bijeenkomst van gelovigen in
Brazilië zegt ouderling Christofferson
dat 'godsdienstvrijheid de hoeksteen
van vrede is'.*

*President Uchtdorf en zijn vrouw,
Harriet, spreken met religieuze
leiders in Californië (VS).*

*Ouderling Rasband geeft stu-
denten aan de Brigham Young
University de raad de lering
van Christus te volgen om lief
te hebben zoals Hij liefhad. ↑*

moskee te São Paulo (Brazilië), in april 2015. Hij sprak in het Portugees tot een publiek van moslims, katholieken, adventisten, joden, evangelische christenen, heiligen der laatste dagen, inheemse spiritualisten, mensen zonder een specifiek geloof en anderen, bij een gelegenheid waarbij het land zijn grote steun aan godsdienstvrijheid vierde. 'Mogen we vrede nastreven,' zei hij, 'door samen te werken en voor alle mensen de vrijheid te bewaren en te beschermen om een godsdienst of geloof van hun keuze aan te hangen en kenbaar te maken, hetzij individueel of samen met anderen, in binnen- of buitenland, in het openbaar of privé, en in aanbidding, naleving, uitoefening en onderricht.'

'Gelovige mensen moeten vooroplopen in de bescherming van godsdienstvrijheid — een vrijheid die aan vele andere essentiële vrijheden

ten grondslag ligt', zei ouderling Quentin L. Cook van het Quorum der Twaalf Apostelen in mei 2015 in zijn lezing ter gelegenheid van de Annual Religious Liberty Lecture aan de University of Notre Dame Australia in Sydney (Australië). 'We moeten niet alleen de mogelijkheid beschermen om onze eigen godsdienst te belijden, maar ook het recht van elke godsdienst om haar eigen leer en wetten vorm te geven', zei hij.

Ouderling Ronald A. Rasband van het Quorum der Twaalf Apostelen was werkzaam als senior president der Zeventig toen hij in september 2015 studenten aan de Brigham Young University in Provo (Utah, VS) toesprak.

'Sommigen in jullie leeftijdsgroep vragen zich af waarom religieuze groeperingen eigenlijk bij politieke zaken betrokken zijn, en zijn vaak sceptisch over de motieven van

gelovige mensen die zich daarmee inlaten', zei hij. Er gaan de laatste jaren meer stemmen op uit groeperingen die vinden dat godsdienst geen rol in het politieke debat behoort te spelen. Dat leidt tot het 'gevaar van een nieuwe groep slachtoffers: gelovige mensen, zoals jij en ik.'

Ouderling Rasband vertelde de studenten dat de wereld in dit opzicht behoefte aan actieve betrokkenheid van hun generatie heeft. 'We hebben het mededogen, respect en de billijkheid nodig die jullie generatie van nature heeft. We hebben jullie optimisme en jullie vastberadenheid nodig om deze ingewikkelde maatschappelijke kwesties aan te pakken.' Het antwoord begint volgens hem met het gebod van de Heiland: 'zoals Ik u liefgehad heb, moet u ook elkaar liefhebben' (Johannes 13:34). ■

Ga naar news.lds.org voor meer nieuws en evenementen van de kerk.

MENSEN MET ANDERE WAARDEN LIEFHEBBEN

Anoniem

Ik probeerde mijn kinderen met hoge zedelijke waarden op te voeden. Maar toen een van hun rolmodellen een foute keuze maakte, vroeg ik me af of alles wat ik ze had geprobeerd te leren, voor niets was geweest.

Mijn schoonzus Janey (naam gewijzigd) is met het evangelie grootgebracht en was een heel trouw lid van de kerk. Toen haar schijnbaar gelukkige tempelhuwelijk ontbonden werd, begonnen de mensen in haar gemeenschap geruchten te verspreiden en haar te veroordelen. Ze verbrak het contact met veel van haar vrienden en uiteindelijk met de kerk.

Ze kreeg verkering met een jonge man, Andy genaamd, die kort daarop bij haar introk. Ik wist niet wat ik tegen mijn kinderen moest zeggen. Mijn drie jonge dochters hielden van tante Janey. Onze gezinnen konden het heel goed met elkaar vinden en ze was bovendien hun danslerares; ze zagen haar dus meermaals per week.

Maandenlang dachten ze dat Andy haar vaak bezocht, maar ik moest hun uiteindelijk vertellen dat Janey en Andy samenwoonden. Ik legde uit dat hun keuze een ernstige zonde was. Mijn dochters leken dat te begrijpen, en er ontstond een goed gesprek over het belang van evangeliebegin-selen naleven.

Maar toen gebeurde er iets dat insloeg als een bom. Janey kondigde met blijdschap aan dat ze een kindje verwachtte. Ik vroeg me opnieuw bezorgd af hoe mijn kinderen op dat nieuws zouden reageren. Beseften ze dat onze hemelse Vader niet wil dat zijn kinderen op die manier ter wereld gebracht worden? Zouden ze denken dat

die situatie aanvaardbaar en normaal was omdat ze ermee geconfronteerd werden?

Ik piekerde wekenlang en wilde mijn kinderen het nieuws niet vertellen. Een maand later besloten Janey en Andy om te trouwen. Waarom hadden ze niet tot na hun huwelijk met de aankondiging van hun zwangerschap gewacht?

TOEWIJDING AAN DE WAARHEID

‘Onze verdraagzaamheid en ons respect voor anderen en hun overtuigingen leiden niet tot het loslaten van onze eigen toewijding aan de waarheden zoals wij die zien en de verbonden die wij hebben gesloten. [...] We moeten pal staan voor de waarheid, onderwijl verdraagzaamheid en respect opbrengend voor overtuigingen en denkbeelden die afwijken van de onze, en voor de mensen die deze hebben. [...]

‘We hebben ook de taak om onze kinderen en andere mensen te leren hoe het hoort en daarbij is wat wij aan de waarheid verplicht zijn van allesovertreffend belang. Uiteraard heeft ons onderricht slechts effect als men daar voor openstaat, en dus moeten we alles met liefde, geduld en overreding doen.’

Zie ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen, ‘Waarheid en verdraagzaamheid in evenwicht houden’, *Liahona*, februari 2013, 32, 33.

Hoe kon ik mijn kinderen leren om hun tante te blijven liefhebben, maar niet de keuzes die ze gemaakt had?

Ik begon me te ergeren. Hoe kon ik Janey liefhebben, maar niet wat ze gedaan had? Hoe kon ik mijn kinderen leren om hun tante te blijven liefhebben, maar niet de keuzes die ze gemaakt had?

Op een dag vertelde mijn zus over een jongevrouw in haar wijk die zwanger geraakt was. De jongevrouw bleef naar de kerk gaan en leek gelukkig en leek naar de geboorte van haar kind uit te kijken. De andere jongevrouwen waren verward omdat ze de situatie niet serieus leek te nemen.

Maar mijn zus, huisbezoekster bij de moeder van de jongevrouw, kwam te weten dat de jongevrouw zich vele nachten in slaap gehuild had vanwege de keuzes die haar in deze netelige situatie gebracht hadden. Na vele weken van kwelling besloot de jongevrouw dat ze haar fouten kon blijven betreuren, of ze kon loslaten en

gelukkig zijn. Dankzij het zoenoffer van Christus kon ze de gevolgen van haar beslissingen aanvaarden en door bekering weer rein worden.

Ik vroeg me af of Janey iets vergelijkbaars doorgemaakt had. Had ze haar fouten betreurd en ze aanvaard, en besloten ze los te laten omdat ze de gevolgen toch niet kon veranderen?

Ik schaamde me voor mijn hardvochtig oordeel en mijn onvermogen om lief te hebben zoals Christus dat van ons verwacht. Ik dacht na over het leven van de Heiland en herinnerde me dat Hij zich altijd onder de zondaars begaf, ze door zijn woorden en voorbeeld onderwees, en ze liefhad. Die liefde verzachtte harten en veranderde mensen.

Ik besepte dat ik mensen maar al te vaak slechts liefhad als ze zich gedroegen zoals ik dacht dat ze zich

behoorden te gedragen, maar als ze een fout maakten, veroordeelde ik ze meteen in mijn hart. Wat was ik hypocriet! Ik besepte dat ik me moest bekeren. Ik moest leren om de zondaar lief te hebben, zonder de zonde goed te keuren. Ik was uiteindelijk in staat mijn woede tegenover Janey los te laten en haar echt lief te hebben.

Ik had opnieuw een goed gesprek met mijn kinderen. Ik beklemtoonde het belang van kinderen krijgen binnen het huwelijk. We keken uit naar de geboorte van de nieuwe baby in onze familie. We wilden Janey steunen en van deze bijzondere tijd in haar leven deel uitmaken. Mijn kinderen beseffen dat tante Janey iets fout gedaan heeft, maar ze hebben haar en oom Andy lief en hopen dat hun mooie gezin ooit terug in de armen van onze Heiland, Jezus Christus, komt. ■

HET BELANG VAN DE leerkrachtenraad

Eén opmerking in een leerkrachtenraad veranderde meer dan mijn onderwijs.

Dankzij de leerkrachtenraad verbetert Sandra Cattell (midden) haar onderwijs.

Sandra Cattell

Ik ben vrij oud, dus toen ik als leerkracht bij de jongevrouwen geroepen werd, dacht ik: hemeltje! Ik vraag me af waarom ze mij geroepen hebben.

Ik deed veel moeite om de lessen op de behoeften van de jongevrouwen af te stemmen en hoopte dat zij me zouden vertellen over wat ze geleerd hadden en wat ze er de afgelopen week mee gedaan hadden. Maar het was vaak doodstil als ik een vraag stelde.

In een van onze eerste leerkrachtenraden zei een andere leerkracht dat zij het ook moeilijk vond om de jongeren

bij de les te betrekken. Een andere leerkracht zei: 'Stilte hoeft niet per se verkeerd te zijn.' Soms hebben mensen wat tijd nodig om over een vraag na te denken vóór ze die beantwoorden.

Die opmerking in de leerkrachtenraad was erg nuttig, niet alleen voor mijn onderwijs, maar ook voor mijn jongevrouwen. Ik dacht er lang over na. In mijn daaropvolgende jongevrouwenles vroeg ik ze welk evangeliebeginsel ze tijdens de week toegepast hadden. Zoals gewoonlijk was het stil. Maar in plaats van de stilte zelf meteen op te vullen,

HET NUT VAN DE LEERKRACHTENRAAD

Aangezien we kinderen van God zijn, kan iedereen die het evangelie wil leren en naleven zoals onze hemelse Vader worden. Leerkrachten spelen een belangrijke rol in hoe we het evangelie leren en naleven.

Om leerkrachten bij te staan, hebben het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen de wijken en gemeenten van de kerk gevraagd om leerkrachtenraad te houden. Die maandelijkse bijeenkomst geeft leerkrachten en leidinggevendenden de kans om ideeën over onderwijzen uit te wisselen.

De leerkrachtenraad is nieuw, maar heeft nu al een positieve uitwerking op leerkrachten en leerlingen. Dit zijn enkele reacties van leden die de leerkrachtenraad waarderen en er graag aan deelnemen.

- ‘Het sterkt me te weten dat er een groep is waarop ik kan terugvallen. Soms hebben we als leerkracht het gevoel dat we er alleen voor staan. Maar dat verandert als er een raad is en een platform om over onze knelpunten, gedachten en gevoelens te praten, en om feedback te krijgen van een groep die onze roeping begrijpt.’ — Preston Stratford
- ‘De leerkrachtenraad laat me inzien dat mijn onderwijs belangrijk is.’ — Margaret Tueller

- ‘Ik vind het fijn om ideeën te horen over hoe we mensen kunnen onderwijzen in plaats van gewoon leerstof te behandelen.’ — Richard Pattee
- ‘Het bespreken van manieren om onze vragen te verbeteren en meer medewerking te krijgen, is echt nuttig. De succesverhalen en frustraties van anderen hebben me ook meer inzicht gegeven.’ — Ken Sonnenberg
- ‘Deze raad leert ons onderwijsvaardigheden, waardoor we een betere leerkracht worden. Als je een goede leerkracht bent, heeft de hele klas daar baat bij. Ik heb het gevoel dat ik dankzij de leerkrachtenraad geestelijk groei.’ — Brent Nelson
- ‘Ik vind het fijn om nieuwe ideeën te krijgen om mijn onderwijs te verbeteren.’ — Camille Fronk

Ga naar onderwijzen.lds.org voor meer informatie over de leerkrachtenraad en *Onderwijzen naar het voorbeeld van de Heiland*.

herinnerde ik me onze leerkrachtenraad en zei zachtjes: ‘Denk er maar rustig over na.’

Toen ik dat gezegd had, begon het gesprek meteen op gang te komen. De jongevrouwen waren openhartig en vertelden persoonlijke ervaringen. Ik was de leerkracht die die eenvoudige opmerking over stilte gemaakt had heel dankbaar. Ik stond ervan versteld dat de toepassing van dat ene beginsel zo snel een wereld van verschil maakte.

Maar ik besepte het belang van dat beginsel en de andere die ik leer pas later. Na de kerkdienst vertelde de

moeder van een van de jongevrouwen dat haar dochter gezegd had dat ze wist dat ik door God geroepen was.

Die opmerking was heel bijzonder voor me. Ik had me afgevraagd wat ik de jongevrouwen zou kunnen bijbrengen. Maar ik breng ze blijkbaar toch iets bij. Ik ben met een doel geroepen. Dankzij de leerkrachtenraad kan ik dat doel bereiken. ■

De auteur woont in Schotland.

Ga naar onderwijzen.lds.org voor meer informatie over hoe u door uw onderwijsmethode te veranderen anderen kunt bereiken.

Ouderling Dale G. Renlund

EEN GEHOORZAME DIENSTKNECHT

Pagina hiernaast: ouderling Renlund, zijn zussen, Anita en Linda, en zijn broer, Gary, groeiden in Utah op en spraken Zweeds. Hun ouders, Åke en Mariana, verhuisden in 1950 van Zweden naar Utah om zich er in de tempel aan elkaar te laten verzegelen, omdat er toen nog geen tempel in Europa was. Rechts: ouderling en zuster Renlund en hun dochter, Ashley, woonden zes jaar in Baltimore (Maryland, VS), waar hij zijn klinische opleiding en opleiding cardiologie volgde in het Johns Hopkins Hospital. Zuster Renlund studeerde er aan de University of Maryland School of Law.

Ouderling Quentin L. Cook

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Het leven kon er voor Dale en Ruth Renlund niet drukker op worden. Ze waren achter in de twintig en woonden in Baltimore (Maryland, VS). Dale had aan de University of Utah geneeskunde gestudeerd. Samen met Ruth was hij voor zijn veeleisende en prestigieuze klinische opleiding aan de Johns Hopkins School of Medicine naar de andere kant van het land gereisd. Ze hadden een prachtige jonge dochter, Ashley. Zijn lieve vrouw, Ruth, onderging kankerbehandelingen en Dale had zijn roeping als bisschop gewillig aanvaard.

Dale nam Ashley soms mee als hij de leden van de wijk ging bezoeken. Op een dag bezochten ze een minderactief lid. 'Ik wist dat niemand het schattige meisje aan mijn zijde zou wegsturen', zegt ouderling Renlund. Hij klopte aan bij een man die een raadgever van bisschop Renlund enige tijd daarvoor kwaad weggestuurd had.

De man deed open. Hij was zo groot dat hij de hele deuropening innam. Hij keek bisschop Renlund dreigend aan. De vierjarige

Ashley flapte eruit: 'Gaat u ons nog binnenlaten?'

De man zei verrassend genoeg: 'Goed dan. Kom binnen.'

Toen ze binnen zaten, zei de man dat hij niet geloofde dat de kerk waar was; hij geloofde ook niet in Jezus Christus. Hij bleef kwaad praten terwijl Ashley met een stuk speelgoed speelde. Uiteindelijk stond ze op, plaatste haar hand tegen haar vaders oor en fluisterde hoorbaar: 'Papa, vertel hem de waarheid.'

En dat deed hij. Bisschop Renlund getuigde tot de man. Hij herinnert zich: 'Het hart van de man werd verzacht en de Geest kwam in zijn huis.'

Als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft ouderling Renlund nu de gelegenheid om de hele wereld de waarheid te vertellen (zie LV 107:23). Ouderling Renlund zegt: 'De grootste bron van vreugde is mensen bewust te maken van de verzoening van Christus.

Ik denk dat deze roeping me de gelegenheid geeft om dat op een grotere schaal, op meer plekken als getuige

van Christus tot de hele wereld, te doen.'

Scandinavische jeugd

Dale Gunnar Renlund is op 3 november 1952 in Salt Lake City (Utah, VS) geboren. Zijn ouders voedden hun kinderen in het Zweeds op. Hun moeder, Mariana Andersson, kwam uit Zweden, en hun vader, Mats Åke Renlund, was uit een Zweedstalig dorp in het westen van Finland afkomstig. Ze emigreerden in 1950 van Zweden naar Utah.

Dales ouders ontmoetten elkaar in de kerk in Stockholm. Toen ze besloten om te trouwen, wilden ze dat alleen in de tempel doen. Aangezien er in die tijd in Europa nog geen tempels waren (de Berntempel in Zwitserland is in 1955 ingewijd), reisden

ze naar Utah om zich in de Salt Laketempel aan elkaar te laten verzegelen.

Linda C. Maurer, de zeven jaar jongere zus van ouderling Renlund, zegt dat de vier kinderen later beseften 'dat hun ouders opmerkelijk waren en een groot geloof hadden. Ze

trokken zonder enige kennis van het Engels en met weinig steun uit hun vertrouwde omgeving weg omwille van de zegeningen van het evangelie en een tempelhuwelijk.'

Toen Dale elf was, werd zijn vader, een vakkundig timmerman en huizenbouwer, voor drie jaar in Zweden op bouwzending geroepen. Het gezin woonde een tijd in Helsinki (Finland) en in Göteborg (Zweden). Ze behoorden er tot een kleine gemeente van de kerk en de kinderen gingen naar Zweedse openbare scholen. Dales zus Anita M. Renlund, die een jaar jonger is dan hij, weet nog hoe moeilijk die overgang was: 'Het was in het begin een schok, want hoewel we thuis Zweeds spraken, wisten we niets van de grammatica of spelling.'

Als kind had Dale een getuigenisversterkende ervaring nadat hij het Boek van Mormon gelezen had. De zendingspresident in Zweden had de jongemannen van de Aäronische priesterschap aangespoord om het Boek van Mormon te lezen. Dales oudere broer, Gary, die toen twaalf was, nam de uitdaging aan. Ook de elfjarige Dale nam de uitdaging aan. Hij las het Boek van Mormon, bad en vroeg

Boven: ouderling Renlund en zijn vrouw en dochter spraken in Salt Lake City tijdens het familiehistorische congres RootsTech 2016. Pagina hiernaast: ouderling en zuster Renlund trouwden in 1977 en hebben de Heer altijd overal gediend waartoe zij geroepen werden.

of het waar was. Ouderling Renlund herinnert zich: 'Ik kreeg een duidelijke ingeving: Ik probeer je al een hele tijd duidelijk te maken dat het waar is. Dat was een geweldige ervaring.'

Dale en zijn broer en zussen — Gary, Anita en Linda — herinneren zich dat ze in het Zweeds bleven praten en bidden toen het gezin terug naar de Verenigde Staten verhuisde. Ze weten ook nog dat hun ouders Schriftuurlijke kennis beklemtoonden. Ze zeggen: 'De beste manier om onze ouders iets duidelijk te maken, was aan de hand van de Schriften.' Anita zegt lachend: 'Kennis van de Schriften was in ons gezin een overlevingsvaardigheid, het was niet facultatief.'

Gary en Dale werden beiden als bijwonder tegelijkertijd naar de Zweedse Zending geroepen. Ze waren nooit elkaars collega, maar beiden kregen de gelegenheid om hun kennis van het Zweeds twee jaar als zending in dienst van de Heer te gebruiken. Ouderling Renlund zegt dat zijn zending een zware, maar mooie ervaring was: 'Mijn

zending heeft mijn leven veranderd op het gebied van toewijding, en de beslissing om te doen wat ik kon om een discipel van Christus te zijn.'

De geweldigste zegen

Nadat hij in 1974 van zending teruggekeerd was, ging Dale aan de University of Utah studeren. Hij was een uitmuntend student en behaalde zijn bachelorsdiploma in scheikunde. Zijn broer, zussen en goede vrienden herinneren zich zijn bekwaamheid, concentratie, harde werk en toewijding in alles wat hij ondernam — eigenschappen waarvan hij blijk blijft geven. Gary zegt: 'Ik heb nog nooit iemand ontmoet die harder werkt dan hij.'

Dale leerde Ruth, een jonge vrouw in zijn wijk, kennen. Ze was de dochter van Merlin R. Lybbert, een lid van het ringpresidium, die later als zeventiger werkzaam was. Dale weet nog dat hij al zijn moeder samenraapte en Ruth uitvroeg, maar ze zei nee. Toen hij het enkele maanden later nog eens probeerde, zei ze ja. Ruths versie van het verhaal is een tikkeltje anders. Ze zegt dat ze onder de indruk was toen ze hem in de avondmaalsdienst over zijn zending hoorde spreken. Ze leerden elkaar beter kennen, en ze was ontzettend blij toen hij haar uitvroeg, maar ze hield een feestje waardoor ze de uitnodiging moest afslaan. Ze ging maar wat graag met hem uit toen hij het opnieuw vroeg.

Dale en Ruth trouwden in 1977 in de Salt Laketempel. Hij volgde toen een opleiding geneeskunde aan de University of Utah en zij gaf les aan de South High School in Salt Lake City. 'Naast de beslissing om een actief lid van de kerk te zijn, is mijn huwelijk met Ruth de geweldigste zegen van mijn leven', aldus ouderling Renlund. Hun dochter, Ashley,

werd één week nadat ouderling Renlund in 1980 zijn diploma geneeskunde behaald had, geboren.

Ouderling Renlund was erg blij dat hij in het Johns Hopkins Hospital, zijn eerste keus, zijn medische opleiding kon voortzetten. Het gezin verhuisde naar Baltimore (Maryland, VS) waar hij deel ging uitmaken van het ziekenhuispersoneel.

Groeien door beproevingen

In oktober 1981 werd bij zuster Renlund eierstokkanker vastgesteld. Ze onderging twee operaties en negen maanden chemotherapie. Ouderling Renlund vond het moeilijk om voor Ruth en hun dochter te zorgen. Hij zegt daarover: 'Ik leed eronder, en het leek alsof mijn gebeden de hemel niet bereikten.'

Toen hij Ruth uit het ziekenhuis naar huis bracht, was ze zwak, maar ze wilden samen bidden. Hij vroeg zijn vrouw het gebed uit te spreken. 'Haar eerste woorden waren: "Onze Vader in de hemel, wij danken U voor de macht van het priesterschap die ervoor zorgt dat we eeuwig samen kunnen zijn, wat er ook gebeurt."' "

Op dat moment voelde hij zich bijzonder nauw met zijn vrouw en met God verbonden. 'Wat ik voordien met mijn verstand begreep over het eeuwig gezin, begreep ik toen met mijn hart', aldus ouderling Renlund. 'Ruths ziekte heeft ons leven veranderd.'

Zuster Renlund besloot rechten te gaan studeren, zodat ze niet de hele tijd aan haar ziekte dacht. 'Ik dacht gewoon: we moeten er het beste van maken', zegt zuster Renlund. 'We hadden niet gedacht dat ik als jonge vrouw kanker zou krijgen en maar één kind zou kunnen krijgen. En we wisten niet zeker of ik de kanker zou overleven. Maar we hadden het gevoel dat het goed was om rechten te studeren.'

Ze studeerde zelfs terwijl ze behandelingen bleef ondergaan en haar man zijn opleiding voortzette.

Bisschop in de binnenstad van Baltimore

Toen ouderling Renlund drie jaar deel van het ziekenhuispersoneel uitgemaakt had en aan een opleiding cardiologie begon, werd hij als bisschop van de wijk Baltimore geroepen. Brent Petty, toenmalig eerste raadgever in het ringpresidium van de ring Baltimore, herinnert zich het gesprek nog erg goed. Ringpresident Stephen P. Shipley en hij voelden 'de sterke invloed van de Heilige Geest' toen ze met hem spraken.

Brother Petty zegt dat hij, ondanks zijn zware taken op zijn werk en in zijn gezin, 'een uitmuntend bisschop was'. Volgens broeder Petty waren de leden van de wijk Baltimore en ouderling Renlunds voormalige collega's in het ziekenhuis, onder wie de meesten geen lid van de kerk zijn, erg blij toen hij afgelopen jaar als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen geroepen werd. Ze betuigden hun liefde voor hem en hun bewondering voor zijn werkzaamheden en uitzonderlijk deugdzaam karakter.

Gerenommeerde loopbaan

In 1986, nadat zuster Renlund aan de University of Maryland School of Law afgestudeerd was en ouderling Renlund zijn klinische opleiding van drie jaar en de driejarige

Ouderling Renlund gaf zijn succesvolle medische loopbaan als cardioloog op om een roeping als algemeen autoriteit te aanvaarden. Hij was eerst in het presidium van het gebied Afrika-Zuidoost werkzaam. Pagina hiernaast: ouderling Renlund besloot om Heinrich Hofmanns schilderij van de Heiland in zijn kantoor te hangen toen hij het in president Monsons kantoor zag.

opleiding cardiologie afgerond had, keerden ze naar Utah terug. Zuster Renlund werkte voor het kantoor van de procureur-generaal in Utah en ouderling Renlund werd hoogleraar geneeskunde aan de University of Utah. Hij was achttien jaar medisch directeur van het Utah Transplantation Affiliated Hospitals Cardiac Transplant Program.

In 2000 werd hij ook directeur van het Heart Failure Prevention and Treatment Program van het Intermountain Health Center in Salt Lake City. Het programma omvatte implanteerbare hartpompen en het volledig kunstmatige hart. Dr. Donald B. Doty, internationaal erkend hartchirurg, was een van dr. Renlunds collega's en vrienden in het LDS Hospital. Dr. Doty zegt: 'Zijn opmerkelijke opleiding, diepgaande concentratie, goede bestuur en mededogen waren bijzonder.'

Dr. A. G. Kfoury, een praktiserend katholiek die vele jaren nauw met dr. Renlund

samenwerkte, zegt dat dr. Renlund de meest ervaren transplantatiecardioloog in de regio was, 'onovertroffen qua karakter, integriteit, nederigheid en mededogen'. Hij zegt dat dr. Renlund 'het beste uit mensen haalde. Hij deed dat zonder veel ophef. Hij luisterde goed en gaf om ze, en hij was enorm geïnteresseerd in de successen van zijn collega's.' Dr. Renlund gaf het goede voorbeeld en was altijd begaan met de gezinnen van zijn collega's.

Dr. Kfoury merkte in het bijzonder dr. Renlunds medeleven met zijn patiënten. Als een patiënt bijvoorbeeld geen vervoer had, reed dr. Renlund een aanzienlijke afstand naar het huis van de patiënt, zette hem of haar in zijn auto en bracht de patiënt naar het ziekenhuis. Dr. Kfoury zegt dat dat buitengewoon was.

Zeventiger

Nadat hij vijf jaar president van de ring Salt Lake University 1 geweest was, werd ouderling Renlund in 2000 als gebiedszeventiger in het gebied Utah geroepen. In april 2009 werd hij als algemene zeventiger geroepen. Hij was eerst werkzaam in het gebiedspresidium Afrika-Zuidoost, een gebied met kerkgemeenten in 25 landen.

Zuster Renlund vertelt hoe ze op de roeping reageerden: 'Het was uiteraard een verrassing. En de mensen zeiden: "Jullie laten jullie loopbaan op een hoogtepunt achter." En dat is waarschijnlijk zo. Maar

houden en de heiligen op het pad naar het verlossende licht te zetten.'

Als bijzondere getuige geroepen

Op 29 september 2015 werd hij onverwachts door het kantoor van het Eerste

als de Heer ons op dat moment in onze loopbaan nodig heeft, dan is het tijd om te gaan.'

Ouderling Renlund beschouwt zijn vrouw als zijn held en zegt: 'Zij moest het grootste offer brengen.' Zuster Renlund was het hoofd van haar advocatenkantoor en gaf haar functie in verschillende vooraanstaande raden op om samen met hem te dienen. 'We werden naar Afrika gestuurd, waar we van de leden leerden wat écht belangrijk is', aldus ouderling Renlund.

Op zekere zondag in Congo vroeg hij de leden welke beproevingen ze hadden, maar ze konden er geen bedenken. Hij herhaalde zijn vraag. Uiteindelijk ging een oude man achteraan staan en zei: 'Ouderling Renlund, we kunnen toch geen beproevingen hebben? We hebben het evangelie van Jezus Christus.' Ouderling Renlund zegt over die ervaring: 'Ik wil zoals die Congolese heiligen zijn, die dagelijks om voedsel bidden, die dagelijks dankbaar zijn voor hun voedsel en voor hun gezin. Ze hebben niets, maar ze hebben alles.'

Ouderling Renlund was vijf jaar in het gebiedspresidium werkzaam en reisde duizenden kilometers door het enorme gebied Afrika-Zuidoost, waar hij de leden en de zendelingen bezocht. Hij leerde Frans omdat die taal in veel van die landen de voertaal is.

Ouderling Jeffrey R. Holland, die toen als lid van de Twaalf op het presidium van het gebied Afrika-Zuidoost toezicht hield, zegt over ouderling Renlund: 'Ouderling Renlunds toewijding aan het gebied, de mensen en hun behoeften was ongeëvenaard. Hij zette zich onophoudelijk in om de mensen te leren kennen, van hun cultuur te

Presidium opgebeld. In het bestuursgebouw van de kerk 'werd ik hartelijk door president Thomas S. Monson en zijn twee raadgevers verwelkomd. Toen we eenmaal zaten, keek president Monson me aan en zei: "Broeder Renlund, wij roepen u als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen."

Ouderling Renlund was met stomheid geslagen. Hij aanvaardde de roeping nederig. Hij zegt daarover: 'Ik denk dat president Monson merkte dat de moed me in de schoenen gezonken was. Hij keek me aan en zei: "God heeft u geroepen; de Heer heeft het me laten weten."

Ouderling Renlund keerde terug naar zijn kantoor, sloot de deur en knielde neer in gebed. Toen hij zichzelf weer onder controle had, belde hij zijn vrouw op. 'Ze was stomverbaasd,' zegt hij, 'maar ze is volledig aan de Heer, zijn kerk en mij toegewijd.'

Hun dochter, Ashley, bevestigt: 'Mijn vader blinkt uit dankzij de zegen van de hemel en hij is door zijn dienstbare leven op deze roeping voorbereid. Hij heeft een groot hart vol liefde.'

Ook ouderling Renlunds broer, Gary, zegt dat ouderling Renlund 'een hele tijd door beproevingen en dienstbaarheid op deze roeping voorbereid is. Dit maakt deel uit van een groter plan, en het is makkelijk voor me om hem te steunen.'

Ouderling Renlund zegt over de omvang van zijn roeping: 'Ik voel me niet bekwaam, maar ik weet wel dat Jezus Christus de Heiland van de wereld is. Ik kan getuigen dat Hij leeft, dat Hij mijn Heiland en uw Heiland is. Ik weet dat dat waar is.' ■

Mijn pioniersreis

UIT INDIA

*Als ik terugkijk op
de reis die ik als
'junglejongen' uit het
Indiase platteland heb
afgelegd, dan, weet ik
dat mijn leven en geloof
echt wonderen zijn.*

Mangal Dan Dipty
zoals verteld aan
John Santosh Murala

Ik ben in India in een klein jungledorp, omringd door het Oost-Ghats gebergte, geboren. Toen ik anderhalf jaar was, verhuisden we naar het dorp Dangrapalli aan de oever van de rivier Kolab. Mijn ouders droegen me in een mand. Het dorp bestond uit 20 à 25 gezinnen die in kleine hutten zonder elektriciteit woonden. Er was geen school, ziekenhuis of busstation. We groeven geulen in de rivierbedding voor drinkwater. Als kind speelde ik in het oerwoud en de nabijgelegen velden, liep ik op stelten door het moeras en zwom ik in de rivier.

Mijn voorvaderen waren hindoeïstische priesters onder de maharadja (koning) van Bastar van Jagdalpur. Maar toen de politieke onrust gevaarlijk begon te worden, vluchtte mijn grootvader met zijn gezin naar Kotpad. Ze kregen er onderdak in een Duitse lutherse zendingspost, waar hij als conciërge werkte en Ayurveda (kruidengeneeskunde) beoefende. Daar besloot mijn grootvader om zich tot het christendom te bekeren.

Mijn vader bleef het christendom trouw en werd evangelieprediker en goeroe (leermeester). Bij mijn geboorte kreeg ik de naam Mangal Dan Dipty (wat 'goed', 'geschenk' en 'licht' betekent) en zo kreeg ik een christelijk erfgood.

Als kind ging ik geregeld naar de Duitse lutherse kerk. We trokken vaak de bergen in, waar we samen baden. Op zekere dag regende het pijpenstelen; iedereen in de gebedsgroep was kletsnat. Een van de predikanten sprak een vurig gebed uit waarin hij de Heer vroeg om het te laten ophouden met regenen. Tot onze verbazing stopte het met regenen. Vanaf dat moment begon ik in God en de kracht van het gebed te geloven.

Zijn mormonen christenen?

Toen ik veertien was, ging ik van school om in Kotpad een theologische seminarie cursus van drie jaar te volgen. Ik werd net als mijn vader tot evangelieprediker geordend. Nadat ik enkele jaren in en rond Kotpad bijeenkomsten

geleid had, verhuisde ik naar het noorden van India, waar ik boeken van de Evangelical Christian Literature Society begon te verkopen. Ik kwam een boek tegen met de titel *Zijn mormonen christenen?* Het boek intrigeerde me en ik besloot het te lezen.

Er stond veel kritiek op de mormonen en hun geloofsovertuiging in. Maar toch intrigeerden bepaalde delen van het boek me, met name hun visie op de Godheid, hun bijeenkomsten en hun geschiedenis op het gebied van polygamie. Maar wat me nog het meeste interesseerde, was dat hun kerk naar Jezus Christus vernoemd was. Ik wilde er graag meer over weten.

Toen ik op een dag aan het bidden was, kreeg ik de ingeving om de mormoonse kerk te onderzoeken. Ik vernam dat de hoofdzetel van de kerk zich in Salt Lake City (Utah, VS) bevond. Ik besloot een brief te schrijven en stuurde die naar 'Mannen aan het hoofd van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, Utah, VS'.

Onderricht van een apostel

In 1959 stuurde broeder Lamar Williams van de afdeling zendingswerk van de kerk me het getuigenis van Joseph Smith, de Geloofsartikelen en het Boek van Mormon. Ik bestudeerde ze en wist dat ze waar waren. Er waren echter geen zendelingen of leden in India met wie ik kon praten.

In januari 1961 bezocht ouderling Spencer W. Kimball (1895–1985) van het Quorum der Twaalf Apostelen Delhi. Ik trok drie dagen met hem op. We bezochten de Taj Mahal in Agra en Dharamsala. Ik hing aan zijn lippen terwijl hij me over het evangelie vertelde. Op de laatste dag van zijn bezoek was ik klaar voor de doop. Op 7 januari 1961 liet ik me door ouderling Kimball in de Yamuna dopen. Zuster Kimball was de officiële getuige, maar er waren heel wat nieuwsgierige toeschouwers. Die avond werd ik als lid van de kerk bevestigd.

Die drie dagen waarin ik van een apostel van de Heer onafgebroken onderwijs kreeg, behoorden tot de fijnste dagen van mijn leven. Het afscheid viel me zwaar, want hij was mijn bijzondere mormoonse vriend.

Het verlangen naar broederschap

Na het vertrek van ouderling Kimball vertelde ik mijn vrienden over mijn bekering. Ze lachten me uit. Maar ik wist dat het evangelie waar was en kon dat niet ontkennen, en dus besloot ik om een ander beroep uit te oefenen. Ik startte, net als mijn vader, een kledingzaak op. Maar na verloop van tijd begon ik in te zien dat ik geen vooruitgang kon maken als ik niet terug naar school ging. Ik was ondertussen in de twintig, en de gedachte aan terug naar school gaan, boezemde me angst in. Maar de daaropvolgende negen jaar bracht ik met studeren door. 's Ochtends werkte ik in mijn zaak en 's avonds zat ik te leren. Heel mijn inkomen ging op aan mijn studie. Ik was vastberaden en bad om goddelijke hulp. Ik studeerde psychologie, sociologie en kunst aan de universiteit in Agra. En uiteindelijk studeerde ik rechten aan de universiteit in Meerut.

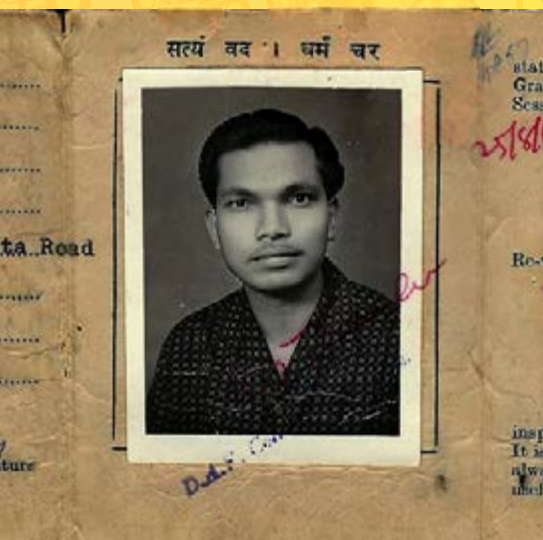
In het begin van die negen jaar woonde er één mormoons gezin in Delhi: de familie Shortleft. Ze werkten aan de Amerikaanse ambassade. Ik reisde naar Delhi om de avondmaalsdienst bij hen thuis bij te wonen. In 1962 bezocht ouderling Richard L. Evans (1906–1971) van het Quorum der Twaalf Apostelen ons en in 1964 kwam ouderling Gordon B. Hinckley (1910–2008) van het Quorum der Twaalf Apostelen langs. Ik gaf ouderling Hinckley een bloemenkrans en de pot waarin ik mijn tiende gedurende vele jaren verzameld had.

Helaas kwamen deze broederlijke momenten, hoewel ze fijn waren, weinig voor. In India miste ik het voortdurende contact met andere heiligen. Dat zat me dwars. De jaren gingen voorbij en de eenzaamheid begon me erg zwaar te vallen. Ik zag in India geen toekomst meer voor me. Ik wilde het priesterschap ontvangen en onder de heiligen wonen.

Een pionier

Toen ik voelde dat het tijd was om dichterbij andere heiligen te gaan wonen, zette ik een punt achter mijn studie rechten en emigreerde naar Canada. In Edmonton (Alberta) aangekomen, ging ik naar de dichtstbijzijnde wijk. Ik maakte kennis met bisschop Harry Smith en voelde me meteen thuis. Ik genoot van de vriendschap van de leden. Ik bezocht de Cardstontempel (Alberta), hoewel ik mijn begiftiging nog niet kon ontvangen.

Boven: broeder Dipty als student in India. Onder: broeder Dipty (links) met Paul Trithuvadass, een andere pionier uit India, op Temple Square in Salt Lake City. Links: president Spencer W. Kimball speelde een belangrijke rol in de pioniersreis van broeder Dipty.

Ik wilde Salt Lake City bezoeken om mijn goede vrienden ouderling Kimball en broeder Lamar Williams te verrassen. Uiteindelijk bezocht ik Salt Lake City in het voorjaar van 1969, acht jaar na mijn doop, en sprak er met ouderling Kimball. Hij was blij me te zien en bracht de rest van de dag met me door.

Ik liet in Salt Lake City ook mijn haar knippen. Ik getuigde tot de knipper die zelf ook een bekeerling was. Een man die op zijn beurt wachtte, hoorde me praten en vertelde me over zijn reizen naar India. Hij betaalde mijn knipbeurt, nodigde me te eten uit en bracht me naar de Brigham Young University. Ik was erg onder de indruk van de campus. Ik zei dat ik er graag verder wilde studeren, maar dat ik me dat niet kon veroorloven. De man bood aan duizend dollar van mijn studiegeld te betalen. Ik was verrast en enorm dankbaar.

Ik ging aan de BYU voor maatschappelijk werker studeren. Toen ik in 1972 aan de BYU afstudeerde, verhuisde ik naar Salt Lake City om aan de University of Utah een masters-diploma te behalen. Later verhuisde ik naar Californië, waar ik een doctoraat in klinische psychologie behaalde, cursussen in het tegengaan van huiselijk geweld gaf, en een boek schreef. Ik ben nu gepensioneerd en woon met mijn vrouw, Wendy, in Nevada (VS).

Er was een tijd waarin ik veel persoonlijke conflicten, moeilijkheden en beproevingen te verduren kreeg. Dankzij mijn focus op het evangelie en de zegeningen van de tempel heb ik veel moeilijkheden in mijn leven weten te overwinnen.

Zijn plan is wonderbaarlijk

Ik kijk nog vaak terug op de weg die ik als 'jongen uit het oerwoud' op het Indiase platteland afgelegd heb, en weet dat mijn leven en geloof echt wonderen zijn. Wat de Heer van mijn leven gemaakt heeft, is mooier dan ik ooit had kunnen dromen. Het was geweldig dat de gezalfde profeet van de Heer, Spencer W. Kimball, me onderwees en me op belangrijke momenten terzijde stond.

Ik denk nog vaak aan mijn tijd met president Kimball. Hij nodigde me uit voor kampeeruitjes met zijn familie, picknicks en etentjes met Kerstmis en Thanksgiving. Ook toen wist ik dat hij een waar apostel en profeet van de Heer Jezus Christus was.

Ik heb president Kimball nog één keer gezien toen hij erg ziek was. Maar hij glimlachte nog steeds en omhelsde me. Hij was mijn eerste contact in de kerk en ik wist dat hij me nooit zou laten vallen.

Ik ben God dankbaar voor onze profeten en het herstelde evangelie. Onze kerk is het goddelijke voorbeeld dat de wereld nu nodig heeft. Dankzij de kerk heb ik een opleiding kunnen volgen en vooruitgang kunnen maken. Ik ben dankbaar voor de dag waarop ik wist dat bidden echt werkte en voor het feit dat ik bereid was om naar de stille, zachte stem te luisteren, die me aanspoorde de kerk te onderzoeken. Ik ben dankbaar dat ik de Heer mijn leven heb laten vormen. Ik weet dat als we zijn koninkrijk zoeken, al het andere ons erbij gegeven zal worden (zie Mattheüs 6:33). ■

De auteur komt uit Telangana (India).

ZOALS DE WEDUWE IN ZARFATH: het wonder van vastengaven

*We overwogen een gullere vastengave
te geven en herinnerden ons dat
iemand de Heer geen korst kan geven
zonder zelf een brood terug te krijgen.*

Po Nien (Felipe) Chou en Petra Chou

Veel gezinnen over de hele wereld hebben financiële problemen, vooral tijdens een economische crisis.¹ Enkele jaren geleden ondervonden we in onze wijk de gevolgen van zo'n crisis. Verscheidene gezinnen hadden hulp nodig. Aan het begin van dat jaar deed onze bisschop namens onze ringpresident de oproep om een gulle vastengave te schenken voor hulp aan behoeftigen.

Onze leiders vroegen ons om onze eigen situatie te bekijken en te overwegen of we in staat waren om een gullere vastengave te geven, maar zeiden niet hoeveel we moesten geven. De Geest herinnerde ons echter aan de raad die president Marion G. Romney (1897–1988), eerste raadgever in het Eerste Presidium, jaren geleden gegeven heeft. Hij zei toen: 'Ik ben ervan overtuigd dat het onmogelijk is om aan de kerk en de opbouw van Gods koninkrijk bij te dragen en daardoor armer te worden. [...] Iemand kan de Heer geen korst geven zonder zelf een brood terug te krijgen. Althans, dat is mijn ervaring. Als de leden van de kerk hun vastengave verdubbelden, zou de geestelijke instelling in de kerk twee keer zo groot zijn. We moeten dat in gedachten houden en gul in onze bijdragen zijn.'²

We wisten dat het voor ons gezin een offer zou zijn om een gullere vastengave te betalen, maar we overwogen de raad en belofte van president Romney zorgvuldig. We waren als gezin rijkelijk gezegend en hadden een groot verlangen om een gullere vastengave te geven.

We wilden bovendien als gezin de neiging tot zelfzucht overwinnen. Aangezien de samenleving zo gericht is op het vergaren van materiële zaken en het bevredigen van verlangens, maakten we ons zorgen dat onze kinderen zelfzuchtig zouden worden. Maar we putten hoop uit de woorden van president Spencer W. Kimball (1895–1985): ‘Als we de wet van vasten naleven, vinden we een bron van kracht om genotzucht en zelfzucht te overwinnen.’³

We hadden nog geen drie maanden een gullere vastengave betaald toen we al veel zegeningen begonnen te zien. We waren in staat om minder aan boodschappen uit te geven en we leken langer met een volle benzinetank te doen. Onze kinderen vroegen om minder, en zelfzucht was bijna volledig uit ons gezin verdwenen.

Toen we bijvoorbeeld aan de plaatselijke voedselinzameling deelnamen, spoorden onze kinderen ons aan om meer te geven. Bij de jaarlijkse inventarisatie van onze voedselvoorraad ontdekten we dat we eigenlijk genoeg voedsel voor twee jaar hadden. Bovendien deden we vroeger een maand met een zak rijst van 23 kilo. Nu deden we twee maanden met diezelfde zak rijst. Het leek alsof onze voedselvoorraad zich vermenigvuldigde.

We moesten denken aan het verhaal van de weduwe in Zarfath. Tijdens een hongersnood vroeg de profeet Elia aan een arme weduwe om hem water en brood te geven. Ze antwoordde: ‘Zo waar de Heere, uw God, leeft! Ik heb geen broodkoek meer, behalve een handvol meel in de pot en een beetje olie in de kruik! En zie, ik ben een paar stukken hout aan het sprokkelen. Zodra ik thuis kom, ga ik het voor mij en voor mijn zoon klaarmaken. Daarna zullen we het opeten en sterven’ (1 Koningen 17:12).

De profeet beloofde haar: ‘Het meel in de pot zal niet opraken en in de kruik zal het aan olie niet ontbreken. [...]

‘Zij ging en deed overeenkomstig het woord van Elia. Zo at zij, en hij, en haar gezin, vele dagen’ (1 Koningen 17:14–15). Het meel in haar pot, dat net genoeg was voor een laatste maaltijd voor haar gezin, werd vermenigvuldigd,

waardoor haar gezin en anderen vele dagen konden eten. Een vergelijkbaar wonder vond in ons gezin plaats.

Als we financiële problemen hebben, kan het moeilijk zijn om een gulle vastengave te geven en de behoeftigen te helpen, vooral als we — net als de weduwe in Zarfath — zelf behoeftig zijn. Om een gulle vastengave te geven, moeten we ongeacht het bedrag geloof in de Heer hebben en in zijn belofte dat Hij voor ons zal zorgen. Maar de Heer komt zijn beloften na, en wij hebben uit eigen ervaring geleerd dat hoe meer we willen geven, hoe meer we gezegend worden.

President Romney heeft gezegd: ‘Geef niet alleen ten bate van de armen, maar geef ten bate van uw eigen welzijn. Geef genoeg om uzelf door toewijding van uw middelen en tijd Gods koninkrijk in te geven.’⁴ Door een gullere vastengave te geven, heeft ons gezin vreugde gevonden in het zorgen voor de armen en kracht in ons eigen geestelijk welzijn.

Onze bereidheid om een korst te geven, heeft ons veel broden opgeleverd. Onze bereidheid om een gulle vastengave te geven, heeft onze voedselvoorraad meer dan verdubbeld. De macht van de Heer waarmee Hij vijf broden en twee vissen vermenigvuldigde om een menigte van vijfduizend mannen, de vrouwen en kinderen niet meegeteld, te eten te geven, waarbij er nog twaalf manden overschot was (zie Mattheüs 14:16–21), is dezelfde macht die de pot van de weduwe in Zarfath vulde en onze voedselvoorraad vermenigvuldigde. Onze grootste zegening was echter niet het vermenigvuldigde voedsel, maar de afname van zelfzucht en de toename van geestelijkheid in ons gezin.

We getuigen dat als we een gulle bijdrage aan het vastengavenfonds van de kerk leveren, ook als we beperkte middelen hebben, de Heer onze inspanningen kracht zal bijzetten en ons boven ons begrip zal zegenen. ■

De auteurs wonen in Utah (VS).

NOTEN

1. Zie bijvoorbeeld Henry B. Eyring, ‘Is dit niet het vasten dat Ik verkies?’ *Liahona*, mei 2015, 22–25.
2. Marion G. Romney, Welzijnsbijeenkomst over landbouw, 3 april 1971, 1.
3. Spencer W. Kimball, ‘Becoming the Pure in Heart’, *Ensign*, mei 1978, 80.
4. Marion G. Romney, ‘The Blessings of the Fast’, *Ensign*, juli 1982, 4.

**VASTEN:
KOESTER
UW HEILIGE
VOORRECHT**

'Ik getuig van de wonderen, zowel geestelijke als stoffelijke, die zich voordoen bij wie de wet van vasten naleven. Ik getuig van de wonderen die zich bij mij hebben voorgedaan. Ik heb werkelijk, zoals Jesaja heeft opgetekend, meer dan eens onder vasten om hulp geroepen en God heeft werkelijk gezegd: "Hier ben Ik" (Jesaja 58:9). Koester dat heilige voorrecht ten minste elke maand en wees zo gul als uw omstandigheden dat toelaten in uw vastengave en andere bijdragen voor humanitaire hulp, het studiefonds en het zendingsfonds. Ik beloof dat God u welgezind zal zijn, en zij die verlichting vinden door uw hand, zullen uw naam voor altijd prijzen.'

Ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Zijn wij niet allen bedelaars?', *Liahona*, november 2014, 42.

Begrip VOOR DE JONGEREN DIE U LESGEEFT

*De jongeren leren kennen die u lesgeeft,
kan de deur naar hun bekering ontsluiten.*

Veel jonge mensen zitten vol enthousiasme en energie. Ze lesgeven en adviseren, kan dan ook zeer lonend zijn. Maar sommigen krijgen in hun groei en ontwikkeling naar volwassenheid wellicht ook met moeilijkheden te maken. Dat kan variëren van leren omgaan met de veranderingen in hun lichaam tot stress op school en culturele druk om het evangelie vaarwel te zeggen. Jongeren hebben begripvolle en liefdevolle leerkrachten nodig. Ze hebben adviseurs nodig die een veilige omgeving scheppen waarin ze kunnen leren en handelen naar wat ze leren.

Hier zijn enkele punten over jongeren die u bij het plannen, voorbereiden en onderwijzen naar het voorbeeld van de Heiland van pas kunnen komen:

1. *Jongeren willen zich de leer eigen maken en hebben die ook nodig.* In een wereld die zich steeds verder van de normen van het evangelie afkeert, hongeren de jongeren naar eeuwige waarheid. Ze willen kennis opdoen 'van de dingen zoals ze werkelijk zijn en van de dingen zoals ze werkelijk zullen zijn' (Jakob 4:13). Die dingen zijn in de evangelieleer te vinden. Put voor uw onderricht uit de leer die in de Schriften, de leringen van de hedendaagse profeten en apostelen en andere officiële kerkmaterialen vervat is. Moedig de jongeren aan om die informatiebronnen ook zelf te bestuderen. Leerstellingen hebben een krachtige uitwerking (zie Alma 31:5).

2. *Jongeren vormen hun identiteit.* Ze zoeken uit wie ze zijn en wat ze willen worden. Ze bereiden zich op toekomstige taken voor en vragen zich wellicht af wat de Heer voor hen in petto heeft, en of ze alles wel kunnen doen wat er van hen verwacht wordt. Als ouder of leerkracht kunt u vertrouwen in de toekomst bij hen aanwakken en ze bij hun voorbereidingen daarop tot steun zijn. Help ze nader

tot God te komen en hun leven op de normen van het evangelie te baseren. Leer ze het belang van de tempel en hun taak om het koninkrijk van God op te bouwen.

3. *Jongeren weten wanneer u om ze geeft.* Wilt u dat jongeren zich het evangelie echt actief eigen maken, dan moeten ze weten dat u ze liefhebt en belangstelling voor hen als persoon hebt. Luister naar ze. Zoek naar hun positieve eigenschappen en bouw daarop voort. Spreek uw

vertrouwen in hen uit en verzeker ze dat ze gewaardeerd en nodig zijn.

4. *Jongeren hebben allerlei interesses.* Iedere jongere is een unieke persoon. Verdiep u in hun interesses, behoeften en moeilijkheden. Dat kan inhouden dat u contact met ze houdt buiten de gebruikelijke bijeenkomsten, lessen en activiteiten om. Leert u ze beter kennen, dan krijgt u door de Geest inzichten en inspiratie over hun behoeften die van invloed kunnen zijn op uw manier van lesgeven. Als de jongeren uw oprechte belangstelling voor hun leven bemerken, zullen ze hun hart meer voor uw onderricht en getuigenis openstellen.

5. *Jongeren kunnen antwoorden vinden op hun vragen.* Leerlingen van alle leeftijden doen graag inzichten in het evangelie op, maar dat geldt in het bijzonder voor jongeren die hun normen en geloofsovertuiging aan het ontwikkelen zijn. Duurzame evangelielessen, en de naleving ervan, komen op individueel niveau tot stand. Kauw de jongeren de antwoorden niet voor. Gebruik onderwijsmethoden

waardoor ze zelf naar antwoorden op zoek gaan. Dat zal tot een diepere bekering leiden — het uiteindelijke doel van al uw evangelieonderricht.

6. *Jongeren kunnen van elkaar leren.* Jongeren willen graag iets inbrengen over een onderwerp en anderen van hun kennis laten profiteren. Door uw voorbeeld en onderricht kunt u ze helpen naar het voorbeeld van de Heiland te leren en te onderwijzen. Onder uw leiding kunnen ze wellicht een deel van een les geven of een korte bespreking leiden. Als ze meer ervaring en zelfvertrouwen opdoen, zou u ze af en toe een hele les kunnen laten geven. Jongeren die van elkaar leren, versterken elkaar tegen de druk van anderen die niet dezelfde waarden hebben.

7. *Jongeren doen leiderschapsvaardigheden op.* Klas- en quorumpresidiums hebben de heilige roeping om hun leeftijdsgenoten te leiden. Maar zelfs met ervaring in het leidinggeven hebben ze uw aanwijzingen nodig op het gebied van bijeenkomsten leiden, anderen tot leren aanzetten en dienstvaardigheid. Andere leiderschapsvaardigheden kunnen thuis ontwikkeld worden door de jongeren zinvolle taken te geven.

8. *Jongeren leren door het voorbeeld van ouders en andere volwassenen.* Een belangrijk onderdeel van uw taak als leerkracht is de band tussen de jongeren, hun leidinggevend en hun ouders hechter te maken. U kunt de jongeren antwoorden op veel van hun vragen leren vinden, maar sommige vragen zijn beter door hun ouders of leidinggevend te beantwoorden. Verwijs jonge mensen naar hun ouders en moedig ze aan om hun gezinsband hechter te maken. Houd ouders op de hoogte van wat u in de lessen bestudeert en vertel ze over de talenten, ontwikkeling en positieve bijdragen die u bij hun zoons en dochters opmerkt. Vraag wat u kunt doen om het onderricht aan hun kinderen kracht bij te zetten.

Jongeren tot bekering brengen, vergt de gezamenlijke inspanningen van ouders, leidinggevend, adviseurs, adviseuses en leerkrachten, met inbegrip van de seminariële leerkrachten. Samen zult u de jongeren een veel krachtiger leerervaring kunnen bieden dan u alleen zou kunnen. ■

Zie voor meer ideeën 'Onderwijs de jongeren' in het nieuwe leerkrachtenboek 'Onderwijzen naar het voorbeeld van de Heiland' (online beschikbaar op onderwijzen.lds.org).

‘Ziet uw kleinen’

LEREN LESGEVEN AAN KINDEREN

‘[Jezus] nam hun kinderen een voor een en zegende hen en bad tot de Vader voor hen. En [...] Hij sprak tot de menigte en zeide tot hen: Ziet uw kleinen’ (3 Nephi 17:21, 23).

Als u een ouder bent, of geroepen bent om kinderen les te geven, hebt u een groot geschenk gekregen. Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: ‘[U] bent degenen die God heeft aangewezen om de kinderen van deze tijd te omringen met liefde, geloofsvuur en met begrip van wie zij zijn.’¹

Kinderen geven u vreugde en zetten u ertoe aan om een goed voorbeeld te zijn. Als u de trouw, de liefde, het vertrouwen en de hoop van kinderen leert inzien, komt u dicht bij de Heer en begrijpt u zijn gebod ‘wordt als de kinderen’ beter (Mattheüs 18:3).

Hier zijn acht punten over kinderen die u moet onthouden als u ze wilt liefhebben en onderwijzen zoals de Heiland dat doet.

1. *Kinderen zijn gelovig.* Ze zijn ontvankelijk voor de waarheid. Zet ze de juiste leer eenvoudig en duidelijk uiteen, met woorden en voorbeelden die ze kunnen begrijpen.

2. *Kinderen kunnen de invloed van de Geest herkennen.* Leer ze dat de gemoedrust, liefde en vreugde die ze voelen als ze over Jezus Christus en zijn evangelie praten of zingen, afkomstig zijn van de Heilige Geest. Maak ze duidelijk dat die gevoelens bij een getuigenis horen.

3. *Kinderen vatten ideeën letterlijk op.* Ingewikkelde metaforen kunnen verwarrend voor ze zijn. Als u lesgeeft, verwijst dan naar bekende gebeurtenissen en bezigheden: thuis, in het gezin en in de wereld om hen heen.

4. *Kinderen willen graag leren.* Ze leren graag door verschillende

ervaringen en met meerdere zintuigen. Ze reageren heel goed op visuele hulpmiddelen en andere manieren om ze bij de les te betrekken. Laat ze bewegen, ontdekken en nieuwe dingen proberen.

5. *Kinderen willen graag delen en helpen.* Ze kunnen elkaar en u iets leren. Laat ze vertellen wat ze aan het leren zijn. Geef ze de gelegenheid om Schriftteksten voor te lezen, platen vast te houden, vragen te beantwoorden of op het bord te schrijven.

6. *Kinderen zijn liefdevol en willen liefde ontvangen.* Zoek naar mogelijkheden om het vriendelijke en liefdevolle gedrag dat ze van nature hebben, aan te wakkeren. Geef ze meer zelfvertrouwen door uw liefde en waardering te uiten en aandachtig te luisteren naar wat ze zeggen.

7. *Kinderen volgen uw voorbeeld.* U bent altijd aan het onderwijzen, ook als u dat niet in de gaten hebt. Kinderen merken op hoe u de beginselen naleeft waarin u onderwijst. Uw rechtschapen voorbeeld kan van grote invloed op hun prille getuigenis zijn.

8. *Jonge kinderen hebben doorgaans een korte concentratieduur.* Onoplettend gedrag kan betekenen dat ze moe zijn of trek hebben, dat ze iets wat u gezegd hebt niet begrijpen, dat ze moeten bewegen of dat ze zich vervelen. Ze leren graag door herhaling, afwisseling, eenvoudige verhalen, liedjes en activiteiten. Moedig ze aan om actief aan de lessen mee te doen. ■

LEERMIDDELEN

Op zoek naar een verhaal, een illustratie of een video voor uw les in het jeugdwerk of in de gezinsavond? Bezoek lessonhelps.lds.org!

Zie ‘Onderwijs de jongeren’ in het nieuwe leerkrachtenboek *‘Onderwijzen naar het voorbeeld van de Heiland’* (beschikbaar op onderwijzen.lds.org)

NOOT

1. M. Russell Ballard, ‘Great Shall Be the Peace of Thy Children’, *Ensign*, april 1994, 60.

'Moge het gelach van kinderen ons hart opbeuren. Moge het geloof van kinderen onze ziel vertroosten. Moge de liefde van kinderen onze daden motiveren.'

President Thomas S. Monson, 'Precious Children—A Gift from God', *Ensign*, november 1991, 70.

**Ouderling
Marion D. Hanks
(1921–2011)**

Lid van de Zeventig
van 1953 tot en
met 1992

Aanbidding in de tempel

DE SLEUTEL TOT GOD LEREN KENNEN

*In de tempel kunnen we leren leven zoals Christus op aarde geleefd heeft
en ons voorbereiden op leven zoals zijn Vader en Hij nu leven.*

Ik herinner me nog een van de eerste ernstige gesprekken die ik als kersverse president van de Salt Laketempel (Utah, VS) enigszins zenuwachtig met een bezoeker had. Een heel bedachtzame jonge dame had de Schriftteksten over de tempel als huis van onderwijs en instructie gelezen. Ze was scherpzinnig genoeg om te beseffen dat God en Jezus Christus kennen, ‘de enige waarachtige God, en Jezus Christus, Die U gezonden hebt’, het ‘eeuwige leven’ is (Johannes 17:3). Ze wist ook dat we onze Vader leren kennen en uiteindelijk door Christus bij Hem kunnen terugkeren.

Ik getuigde tot haar dat alles in de tempel naar Christus en onze Vader verwijst. De doeltreffendheid van de verordeningen en verbonden schuilt in zijn verzoenende liefde en gedelegeerd gezag — het gezag van ‘het heilig priesterschap naar de orde van de Zoon van God’ (LV 107:3). Maar het was in haar verstand en hart nog niet duidelijk dat aanbidding in de tempel essentieel is om de Heer te leren kennen. [...]

Christus, Schriften, tempel, thuis

De tempel is van het grootste belang voor onze reiniging, en dus ook voor onze heiliging. Als we meer over Christus te weten komen, kunnen we Hem door reiniging en heiliging persoonlijk leren kennen en een getuigenis van Hem krijgen, wat tot de waardevolste gaven van het leven leidt.

Onderwijs en aanbidding in de tempel kunnen door Jezus Christus de universiteit van het eeuwige leven zijn. In het inwijdingsgebed van de Kirtlandtempel (Ohio, VS) werd aan de Heer gevraagd: ‘Wilt Gij geven, heilige Vader, dat allen die in dit huis aanbidden woorden van wijsheid [...] geleerd zullen worden [...];

‘en dat zij in U zullen opgroeien en een volheid ontvangen van de Heilige Geest’ (LV 109:14–15).

Wordt dat door ceremonies en rituelen teweeggebracht? Gedeeltelijk wel, als we het doel en de symboliek begrijpen, zoals Adam en Eva die in hun tijd leerden begrijpen. Maar eigenlijk leren we door de inhoud van de boodschap, de beginselen van eeuwige vooruitgang, van het eeuwige leven. De verbonden die we met de Heer sluiten, zijn op een paar eenvoudige beginselen gebaseerd. Denk eens aan de woorden die Paulus tegen de Romeinen sprak, dat we met God verzoend worden door de dood van Christus en ‘behouden worden door Zijn leven’ (Romeinen 5:10). Voor mij betekent dit dat de beginselen van zijn heilige leven ons tot de volheid van heil leiden die we de verhoging noemen: liefhebben, leren, dienen, vooruitgang maken, leven scheppen op een goddelijk niveau met onze dierbaren, en met de Vader en de Zoon. In de tempel leren we te leven zoals Christus op aarde geleefd heeft, en zoals Hij en zijn Vader leven.

Kernbeginselen van het leven van Christus

Welke beginselen stonden centraal in zijn leven, worden ons in de tempel geleerd en hebben met onze verbonden met de Heer te maken? [...]

Hij had lief op een manier die misschien alleen Hij en de Vader echt begrijpen. We zijn hier echter om dat te leren, om te leren zodanig lief te hebben dat we geven. Op het strijdtoneel, in ziekenhuiskamers en in de stille heldhaftige omstandigheden van onzelfzuchtige toewijding aan ouders of kinderen is gebleken dat er mensen zijn die echt op zijn manier hebben geleerd lief te hebben en offers te brengen.

Als we ervoor kiezen een pad van geven, zorg, hoffelijkheid en vriendelijkheid te bewandelen, gaan we beseffen dat dit geen facultatief onderdeel van het evangelie is; het is de kern van het evangelie. Van ons allen wordt fatsoen en eer, onzelfzuchtigheid, goede manieren en een goede smaak verwacht. Tenslotte is waar het uiteindelijk echt om draait wat voor mensen we zijn, wat we bereid zijn te geven. [...] Dat beslissen we elke dag, elk uur, door te leren de leiding van de Heer te aanvaarden.

Na de kruisiging, opstanding en hemelvaart van de Heiland gebeurde er iets met de overgebleven discipelen, geleid door Petrus die Hem onder druk in de steek gelaten had. Het werd Pinksteren — de Geest werd verleend — en zij die gewankeld hadden, stonden sterk in het geven van hun getuigenis. We vinden het verhaal in Handelingen 1 t/m 5. De laatste verzen van hoofdstuk 5 maken grote indruk. Gamaliël was tussenbeide gekomen om de discipelen nog een kans, wat meer tijd, te geven. Hun werd geboden Christus niet meer te prediken; vervolgens werden ze nogmaals geselsd en vrijgelaten. Er staat geschreven dat ze vertrokken en verblijd waren dat zij waardig geacht waren omwille van Christus te lijden. Vervolgens ‘hielden [ze] niet op iedere dag in de tempel en bij de huizen onderwijs te geven en Jezus Christus te verkondigen’ (Handelingen 5:42).

Zoiets zou ook met ons moeten gebeuren als we de tempel in de geest van 3 Nephi 17:3 verlaten: ‘Gaaf daarom naar huis en overweegt de dingen die Ik heb gezegd, en vraagt de Vader in mijn naam om te kunnen begrijpen, en bereidt uw gemoed voor op morgen, en Ik kom wederom bij u.’

De louterende kracht van tempelbezoek

Nu we op een bijzondere manier vertrouwd zijn met het pad dat de Heer bewandelt en verlicht, en we Hem liefhebben, kan een louterende geest een ander mens van ons maken. We worden dan iemand die liefde en broederschap oefent, de wil van de Heer uitvoert, dient, deelt, liefde geeft, en trouw aan heilzame normen is, en eerst het koninkrijk van God zoekt.

We moeten ons gezinsleven louteren en thuis dagelijks Christus verkondigen en Hem altijd volgen. Ons thuis, ons gezin en ons eigen leven dienen leercentra te worden, centra van onzelfzuchtigheid en dienstbetoon. Met de woorden van Rufus Jones: ‘Een heilige is niet gemaakt voor een stralenkrans en innerlijke sensaties. Er dient licht en kracht van een heilige uit te gaan. Een ware heilige is een goede moeder, een goede buur, een goede opbouwende kracht in de samenleving, een aangenaam persoon en een zegen. Een ware heilige is een dynamische christen die op een bepaald gebied blijk geeft van een levenswijze die in de hemel volledig verwezenlijkt wordt.’¹

Sta eens stil bij wat voor mij een duidelijke en belangrijke sleutel is om de betekenis van tempels en tempelbezoek

FOTO VAN MANILLATEMPEL (FILIPJNEN); EEN SAMARITAANSE VROUW, HARRY ANDERSON

te begrijpen. De Heer openbaarde in 1836 aan de profeet Joseph Smith het inwijdingsgebed van de Kirtlandtempel. Dat gebed staat in afdeling 109 van de Leer en Verbonden. Iemand die de betekenis van tempels oprecht wil begrijpen, kan die herhaaldelijk doorlezen, vooral de eerste aangrijpende, krachtige 24 verzen. Vers 5 is een prachtige uitspraak waarover we diep moeten nadenken: ‘Want Gij weet dat wij dit werk hebben verricht onder grote beproeving; en in onze armoede hebben wij van ons bezit gegeven om een huis te bouwen voor uw naam, *opdat de Zoon des Mensen een plek zou hebben om Zich aan zijn volk te vertonen*’ (LV 109:5; cursivering toegevoegd).

Hoe vertoont Hij Zich in de tempel aan zijn volk?

Ik denk dat Hij Zich vooral vertoont door de pracht en overtuigingskracht van tempelbeginselen, -verordeningen en -verbonden, door aanbidding in de tempel — door de geest van openbaring en andere zegeningen van de Geest die daar gevoeld wordt door wie zijn verstand en hart openstelt, geduldig is, wil leren, en zijn leven in overeenstemming met christelijke idealen wil brengen (zie 3 Nephi 27:21, 27).

Ik wil met een voorbeeld de geestelijke kracht illustreren die we ontvangen als we de Heer in de tempel dienen. Op zekere ochtend kwam ik om half vijf bij de tempel aan. Ik was dankbaar dat ik ondanks het dikke sneeuwtapijt was aangekomen. In een rustige ruimte kwam ik toevallig een oudere vriend tegen die ik heel erg bewonder. Hij zat in gedachten verzonken voorover gebogen op zijn wandelstok te leunen. Hij was net als ik in witte tempelkleding gekleed. Ik begroette hem opgewekt en vroeg wat hij er op dit uur deed.

Hij zei: ‘U weet wat ik hier doe, president Hanks. Ik ben een verordeningswerker die hier komt om zijn taak uit te voeren.’

‘Dat weet ik’, zei ik, ‘maar ik vraag me af hoe u hier door de sneeuwstorm bent gekomen. Ik hoorde net op de radio dat Parley’s Canyon volledig afgesloten is.’

Hij zei: ‘Ik heb een terreinwagen die elk oppervlak aankan.’

Ik zei: ‘Ik ook, anders was ik hier niet, maar ik woon slechts enkele kilometers van hier.’

Toen vroeg ik hem hoe hij langs de wegversperingen gekomen was die volgens de nieuwsberichten

in de canyon geplaatst waren. Zijn antwoord was typerend voor deze rancher en ringpresident die ik voor het eerst zag toen hij als stoere, sterke man schrijlings op zijn paard zat toen ik de middag vóór een ringconferentie met hem doorbracht. Door reuma en een hoge leeftijd was hij letterlijk gekrompen; hij zou er ook spoedig aan sterven. Hij vond het erg moeilijk om zich te bewegen. Hij antwoordde: ‘President Hanks, ik ken de meeste van die politiemannen al sinds hun geboorte. Ze weten dat ik erdoor moet en dat ik desnoods over ongebaand terrein ga! Ze weten ook dat ik een terreinwagen en ervaring heb, en ze doen de wegversperring gewoon open als dat nodig is.’

Zo was hij vroeg in de ochtend trouw op zijn post om aan zijn heilige werk te beginnen. De tempel brengt zulke mensen met dergelijk geloof en toewijding voort. ■

Naar een toespraak gehouden in februari 1993 aan de Brigham Young University. De volledige tekst staat in Temples of the Ancient World, red. Donald W. Parry (1994).

NOOT

1. Rufus Jones *Speaks to Our Time* (1961), 199.

Ouderling
Joseph W. Sitati
van de Zeventig

GOD EREN

DOOR ONZE VERBONDEN NA TE KOMEN

*We ontvangen de grootste zegeningen van ons geloof in God als we
Hem eren door onze verbonden na te komen.*

In 1985 maakten mijn vrouw en ik in Nairobi (Kenia) kennis met Roger Howard. Hij was daar met zijn vrouw, Eileen, op zending. Ze nodigden ons uit om naar de kerkbijeenkomsten te komen die ze met een handjevol mensen bij hen thuis hielden. Dat was de eerste keer dat we een dienst van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bijwoonden. We voelden de Geest in die eerste bijeenkomst en sindsdien zijn we elke zondag naar de kerk geweest.

Een paar maanden later doopte Roger ons en onze negenjarige zoon. Kort daarna liep hun zending ten einde en keerden ze terug naar huis. We hoorden zo nu en dan nog iets van hen.

Aan het begin van 2010 zagen we Roger eindelijk weer terug. Hij was bijna negentig. Hij leunde sterk op zijn looprek en zag er uitgeput uit vanwege zijn leeftijd en slechte gezondheid. Toen we elkaar na vele jaren weer zagen, voelden we allebei een onbeschrijflijke vreugde. De tranen stroomden over onze wangen toen we elkaar omhelsden. We waren erg dankbaar voor elkaar en voor het prachtige geschenk van het evangelie. We waren één in geloof als medeburgers in het koninkrijk Gods.

Toen ik van dat ogenblik genoot, schoot me een Schrifttekst te binnen: 'Bedenkt dat de waarde van zielen groot is in de ogen van God; [...]

'En al ware het zo dat u al uw dagen arbeidde om dit volk bekering toe te roepen, en slechts één ziel tot Mij

bracht, hoe groot zal dan uw vreugde met hem zijn in het koninkrijk van mijn Vader!' (LV 18:10, 15.)

God belooft enkele van zijn grootste zegeningen aan wie zielen tot zijn koninkrijk brengen. De Heiland heeft gezegd: 'Niet u hebt Mij uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren, en Ik heb u ertoe bestemd dat u zou heengaan en vrucht dragen, en dat uw vrucht zou blijven, opdat wat u ook maar van de Vader vraagt in Mijn Naam, Hij u dat geeft' (Johannes 15:16).

Roger overleed datzelfde jaar. Ik had sterk het gevoel dat hij vrede had met God toen hij stierf. Hij had een grote invloed op ons gehad door het evangelie te verkondigen. Zijn toegewijde dienstbetoon aan zijn medemensen, en die van het grote leger van jonge en oudere zendelingen van de kerk, zijn een voorbeeld van een van de manieren waarop wij God eren.

Onze verbondsrelatie met God

Dankzij ons lidmaatschap in de herstelde kerk van Jezus Christus heeft ieder van ons door middel van verbonden een persoonlijke band met onze hemelse Vader. Elk verbond wordt bevestigd door een verordening, waarmee we het verbond aanvaarden en beloven het na te komen. Als we geloof in Jezus Christus oefenen, stelt zijn verzoening ons in staat om onze verplichtingen die uit elk verbond voortvloeien, na te komen.

We eren onze hemelse Vader door onze band met Hem te versterken. En dat doen we door alle heilsverbonden aan te gaan en na te komen, en de heilsverordeningen te ontvangen. Hij zegent wie hun verbonden nakomen met zijn Geest, die hen leidt en sterkt. Hierna volgen de belangrijkste verbonden die we met onze hemelse Vader kunnen aangaan.

Het doopverbond

De doop is ons eerste verbond met God. We zijn klaar voor deze verordening als we ons 'voor het aangezicht van God verootmoedigen, [...] naar voren treden met een gebroken hart en een verslagen geest, en aan de kerk laten blijken dat [we ons] waarlijk van al [onze] zonden hebben bekeerd, [...] en waarlijk door [onze] werken tonen dat [we] van de Geest van Christus hebben ontvangen ter vergeving van [onze] zonden' (LV 20:37).

Als we tonen dat we 'gewillig zijn de naam van Jezus Christus op [ons] te nemen, met het vaste voornemen Hem tot het einde te dienen' (LV 20:37), 'elkaars lasten te dragen, opdat zij licht zullen zijn; [...] te treuren met hen die treuren; [...] en hen te vertroosten die vertroosting nodig hebben, en om te allen tijde en in alle dingen en op alle plaatsen waar [we ons] ook [mogen] bevinden, als getuige van God op te treden, zelfs tot de dood' (Mosiah 18:8–9), komen we dit verbond na.

God eert ons op zijn beurt met de gave van de Heilige Geest, waardoor we de Heilige Geest voortdurend als metgezel hebben, die ons leidt in alles wat we doen en ons de weg naar het eeuwige leven wijst (zie Mosiah 18:9–10).

Na mijn doop voelde ik grote vreugde en was ik met de Geest vervuld. Datzelfde gevoel heb ik als ik me bijzonder dicht bij God voel.

De eed en het verbond van het priesterschap

Mannen die hun doopverbond nakomen, komen in aanmerking om de eed en het verbond van het priesterschap aan te gaan. Die ontvangen we door middel van de verordening van handoplegging. Het priesterschapsverbond is een dienend verbond om het heil van Gods kinderen te bevorderen. We eren God door onze roeping groot te maken (zie LV 84:33) en 'Hem met geheel [ons] hart, macht, verstand en kracht' (LV 4:2) en met 'geloof, hoop,

mensenmin en liefde, met het oog alleen gericht op de eer van God' (LV 4:5) te dienen.

Getrouwe priesterschapsdragers ontvangen veel zegeningen van de Heer, zoals heiliging 'door de Geest [...] ter vernieuwing van hun lichaam' (LV 84:33). Zij worden erfgenenamen van de zegeningen van Mozes en Abraham (zie LV 84:34). Hedendaagse profeten en apostelen zijn goede voorbeelden van mannen die hun priesterschap grootmaken. Hun leven is een bewijs dat de Heer hen eert.

Tempelverordeningen en -verbonden

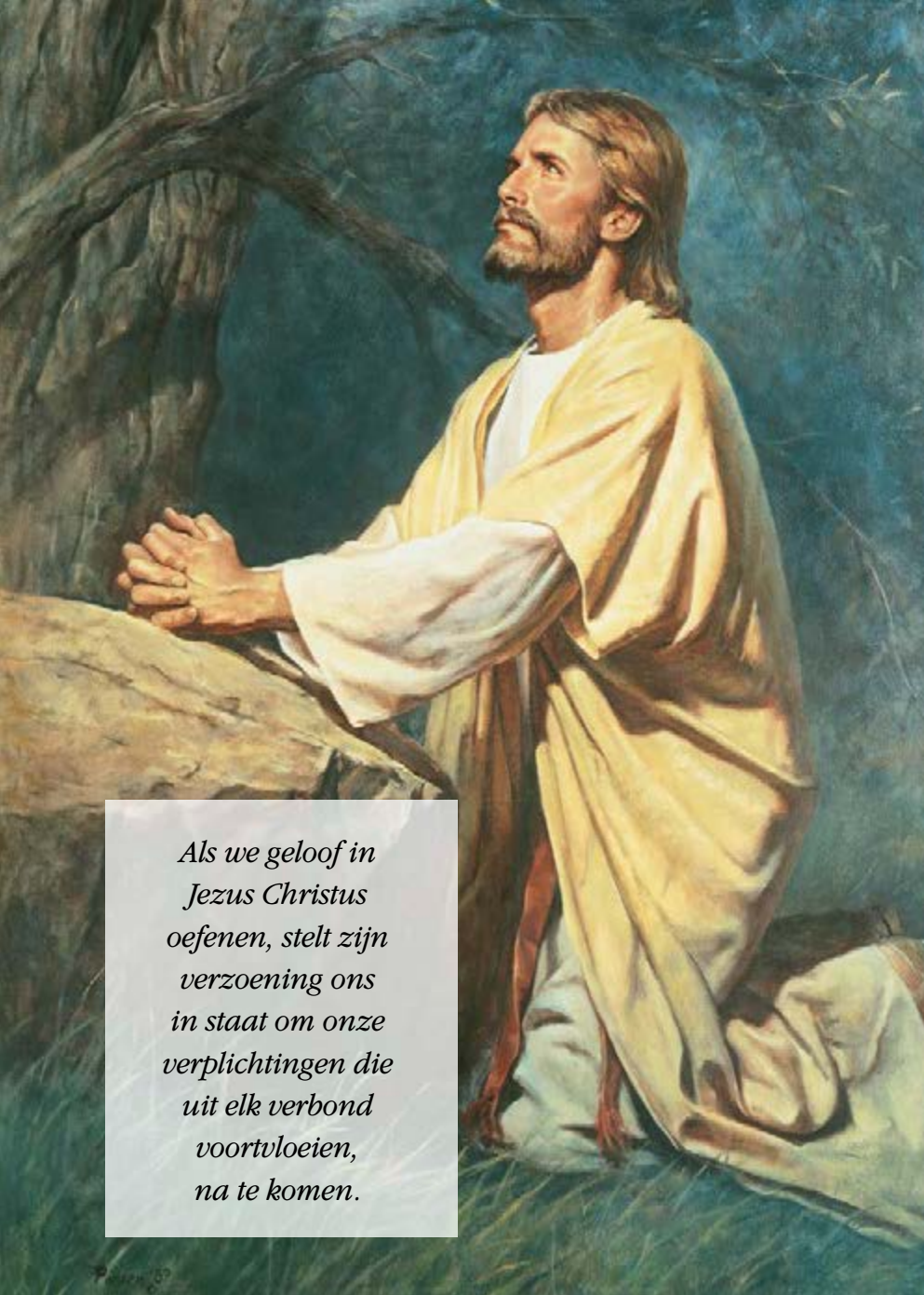
Mannen die het hoge priesterschap waardig dragen, en vrouwen die dit waardig zijn, kunnen in de tempel heilige verordeningen ontvangen en heilige verbonden aangaan. Dankzij de tempelverordeningen en -verbonden leren we het doel van dit leven begrijpen en bereiden we ons voor op het eeuwige leven. We ontvangen de verordening en gaan het verbond van het eeuwig huwelijk en de verzegeling aan ons gezin aan. We beloven ons leven aan God en aan het heilswerk voor zijn kinderen toe te wijden. Als we deze verbonden trouw nakomen, hebben we recht op geestelijke leiding en kracht om de moeilijkheden van het sterfelijk leven te overwinnen, en de verhoging, het grootste geschenk dat God zijn kinderen kan geven (zie LV 14:7), te verkrijgen. Verhoging, of het eeuwige leven, betekent als gezin het soort leven leiden dat onze hemelse Vader leidt.

Het avondmaal

Het is voor de leden van de kerk van groot belang dat zij elke sabbatdag waardig aan het avondmaal deelnemen. Met deze verordening bevestigen we dat we bereid zijn de naam van Jezus Christus op ons te nemen en hernieuwen we onze belofte om al onze verbonden na te komen. We doen een beroep op de kracht van de verzoening van Jezus Christus om beter tot het einde toe te kunnen volharden. Doen we dat, dan hebben we recht op alle zegeningen van de verbonden die we gesloten hebben.

Rechtschapen verlangen

Als we een verbond overtreden, mishagen we God en komen we niet in aanmerking voor de beloofde zegeningen (zie LV 82:10).

*Als we geloof in
Jezus Christus
oefenen, stelt zijn
verzoening ons
in staat om onze
verplichtingen die
uit elk verbond
voortvloeden,
na te komen.*

tegen hem te overwinnen. Hij werd de op één na machtigste man in Egypte en een werktuig in Gods handen voor het behoud van het huis Israëls (zie Genesis 45:7-8).

Als we door verleiding overweldigd worden, zet ons verlangen om de band met onze hemelse Vader te herstellen ons tot oprechte bekering aan. De verzoening van Jezus Christus geeft ons vervolgens de nodige kracht om weer naar de normen van het evangelie te leven.

De profeten volgen

Toen Christus zijn kerk vestigde, koos hij apostelen, profeten, evangelisten, herders en leraars 'tot opbouw van het lichaam van Christus,

'totdat wij allen komen tot de eenheid van het geloof en van de kennis van de Zoon van God, tot een volwassen man, tot de maat van de grootte van de volheid van Christus' (Efeze 4:12-13).

Onze hedendaagse profeten en apostelen onderwijzen dat 'de kans op een gelukkig gezinsleven het grootst [is] als de leringen van de Heer

In 1 Samuel 2:12-17, 22-34 lezen we over de wandaden van de zonen van de priester Eli. Zij maakten misbruik van hun vaders positie en overtraden het priesterschapverbond. Ze bevredigden hun verlangens door hun onzedelijke gedrag met vrouwelijke gelovigen en door het vlees van de offers van het volk Israëls voor zichzelf op te eisen. De Heer veroordeelde hen streng, en veroordeelde Eli omdat hij hen er niet van had weerhouden.

We kunnen zulke vleselijke lusten overwinnen door onze verbonden met God vastberaden na te komen. Jozef van Egypte gaf het voorbeeld toen hij met een wellustige ongelovige geconfronteerd werd (zie Genesis 39:9, 12). God eerde Jozef en hielp hem om alle snode plannen

Jezus Christus eraan ten grondslag liggen. Een geslaagd huwelijk en een hecht gezin worden gegrondvest op en in stand gehouden met de beginselen van geloof, gebed, bekering, vergeving, respect, liefde, mededogen, werk en gezonde ontspanning.' ('Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona*, november 2010, 129.)

Ons thuis en ons gezin vormen het fundament waarop we sterke banden met God kunnen bouwen, die op verbonden gebaseerd zijn. Als we de geïnspireerde leringen van onze hedendaagse profeten volgen, versterken we ons gezin, ontvangen we kracht om onze verbonden na te komen en maken we aanspraak op de grootste zegeningen van ons geloof. ■

BEDANKT DAT JE MIJ MET HET EVANGELIE IN AANRAKING HEBT GEBRACHT

In het begin van de jaren tachtig woonden we in West-Duitsland. We maakten deel uit van een ring voor Amerikaanse militairen in Kaiserslautern. In die tijd legden onze plaatselijke leiders veel nadruk op zendingswerk. Ze zeiden dat de Heer in onze vriendenkring uitverkoren geestkinderen had geplaatst die op zoek waren naar het evangelie van Jezus Christus.

Mijn vrouw, Jenny, en ik geloofden dat. Onze leiders moedigden ons aan om ons af te vragen welke van onze vrienden wellicht interesse in het evangelie konden hebben. We moesten een lijst met zo'n tien mensen maken en dan over die lijst vasten en bidden om te weten te komen wie we het eerst moesten benaderen. We besloten twee mannen te benaderen die bij mij op kantoor werkten. Ik sprak eerst met een ongehuwde jonge man die Chris heette, maar hij had weinig interesse. Toen besloten we om Bruce Hamby

te benaderen, een goede, vriendelijke man met een jong gezin.

Ik liet er echter enkele dagen overheen gaan, want ik was te gespannen om met hem over het evangelie te praten. Uiteindelijk belde Jenny me een keer op kantoor op en vroeg: 'Heb je al met Bruce gesproken?' Ik zei: 'Nee, maar ik zal het binnenkort doen.' Toen vroeg ze of Bruce die dag op kantoor was. Ik zei ja. Ze zei: 'Scott, leg de telefoon even neer. Ik wacht wel even tot je met hem gesproken hebt!'

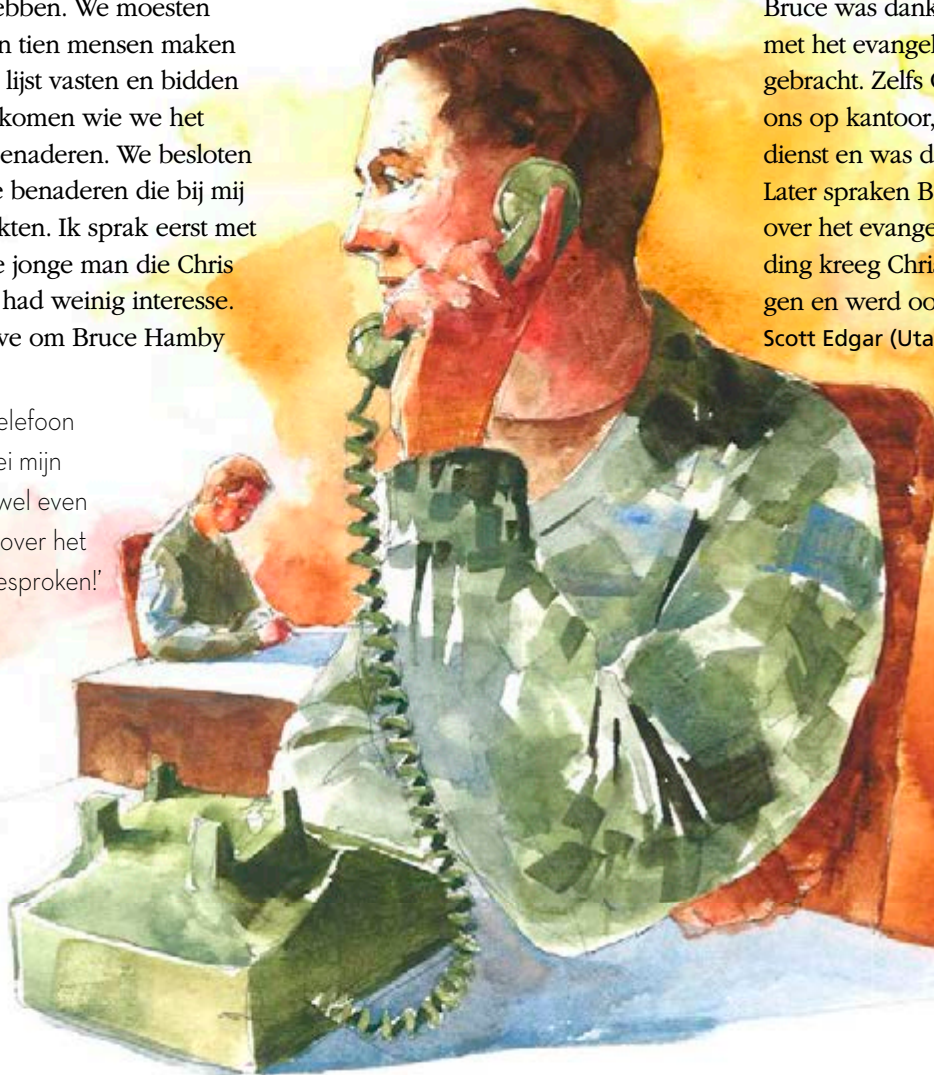
Ik legde de telefoon neer en liep gespannen naar Bruce toe. Ik vroeg:

'Zeg Bruce, weet jij eigenlijk dat ik lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen ben?' Hij zei ja, waarna ik zei: 'Zou je misschien wat meer over de kerk willen weten?' Hij antwoordde: 'Ja, dat wil ik wel.'

In de daaropvolgende weken kwamen Bruce, zijn vrouw, Ella, en hun dochter, Tanya, bij ons thuis om te eten en naar de zendingen te luisteren. Ze kregen alle lessen, gingen met ons mee naar de kerk, accepteerden het evangelie en lieten zich dopen. Dat was een bijzondere en gelukkige dag. Bruce was dankbaar dat we zijn gezin met het evangelie in aanraking hadden gebracht. Zelfs Chris, de jonge man bij ons op kantoor, kwam naar de doopdienst en was diep onder de indruk. Later spraken Bruce en Ella met Chris over het evangelie. Met hun begeleiding kreeg Chris les van de zendingen en werd ook lid van de kerk. ■

Scott Edgar (Utah, VS)

'Scott, leg de telefoon even neer', zei mijn vrouw. 'Ik wacht wel even tot je met Bruce over het evangelie hebt gesproken!'

Tot mijn verbazing kwam ik in de gang een minderactieve zuster tegen die hulp en troost nodig had.

IK VOELDE ME ONBEKWAAM

Toen ik als ZHV-presidente werd geroepen, was ik een jonge moeder die het erg druk had. Ik was als lid van de kerk opgegroeid en had altijd de leringen nageleefd, maar ik wist dat ik niet volmaakt was. Ik vroeg me af of ik in staat zou zijn om de zusters in onze wijk met hun problemen te helpen.

Op een zondag voelde ik me in de kerk behoorlijk ontmoedigd. De hele dag was ik aangesproken door zusters die me nodig hadden. Sommige zusters hadden hulp nodig met welzijnsvragen, andere hadden gewoon een luisterend oor nodig. Toen de Geest me influisterde om niet de avondmaalsdienst in te gaan die bijna begon, kwam ik tot mijn verbazing een minderactieve zuster in de gang tegen die hulp en troost nodig had en niet tot na de dienst kon wachten.

Na de kerk was ik uitgeput! Ik hilde de hele weg naar huis. In gedachten hoorde ik de volgende woorden: 'Praat met de bisschop!' De bisschop zou me vast wel kunnen vertellen hoe ik de last van mijn roeping

kon verlichten. Ik wilde hem echter niet aan het eind van een lange dag in de kerk lastigvallen. Ik besloot om hem een andere keer te bellen, maar toen ging de telefoon. Het was de bisschop. Hij had het gevoel dat hij mij moest bellen.

Ik vertelde hem hoe vermoeiend het was om zoveel dingen tegelijk op te lossen, en hoe verdrietig ik was dat ik niet meer zusters kon helpen. Hij luisterde geduldig. We namen ook enkele vragen over de welzijnszorg door die me in de loop van de dag waren gesteld. Daarna voelde ik me al een stuk beter.

Aan het eind van ons gesprek zei ik: 'Ik had gehoopt dat u me zou vertellen hoe ik de last van mijn roeping kon verlichten.' Hij antwoordde dat hij me graag advies had willen geven, maar dat hij momenteel helaas geen advies voor me had.

Hoewel mijn vraag niet beantwoord werd, voelde ik me na dat gesprek een stuk beter. Ik had het gevoel dat de Heer mijn behoefte aan leiding en steun had beantwoord.

In de daaropvolgende weken kwamen die onzekere gevoelens weer terug. Ik vroeg in gebed of ik mocht begrijpen wat ik moest doen om een betere ZHV-presidente te worden. Toen ik op een dag naar een conferentietoespraak luisterde, werd er iets gezegd dat mij raakte. De Geest sprak krachtig tot mijn hart. Ik begreep dat de reden dat ik me zo onbekwaam voelde, was omdat ik onbekwaam *ben* als ik het alleen doe.

Door zijn voorbeeld had de bisschop me laten zien hoe belangrijk het is om naar de Heilige Geest te luisteren. De Geest is de sleutel tot onze roeping in de kerk, niet onze eigen talenten en vaardigheden. Voor het eerst sinds lange tijd voelde ik me rustig en zeker.

Ik heb nog steeds onvoldoende ervaring en ik heb het thuis nog even druk als voorheen, maar ik heb niet meer het gevoel dat ik mijn roeping volmaakt moet uitvoeren. Onze hemelse Vader kan me geven wat ik nodig heb om zijn wil te doen. Hij is in staat om onze inspanningen groot te maken. Maar dan moeten wij wel zijn geboden onderhouden. ■
Anoniem, Stockholm (Zweden)

GROOTMOEDER LEREN KENNEN

Ik heb nog steeds spijt dat ik de tijd niet genomen heb om met mijn grootmoeder aan vaderskant over haar leven te praten en haar herinneringen voor mijn nakomelingen op te schrijven. Na haar dood zeiden mijn vader en mijn ooms dat ze een laag gevoel van eigenwaarde had en soms zelfs vroeg: 'Waarom zou iemand iets over mij willen weten?'

Toen mijn gezin wegens financiële moeilijkheden in grootmoeders oude huis moest gaan wonen, kreeg ik een heleboel fijne herinneringen, maar keerde ook de spijt terug. Na de verhuizing bladerde ik op een avond door een aantal van oma's oude fotoalbums en snuffelde ik in een doos met aandenkens, waaronder oude brieven van mijn oom, verlopen tempelaanbevelingen en zelfs het programma van opa's uitvaartdienst. Toen ik die memorabilia bekeken had, vroeg ik me af of er meer was.

Ik kreeg de ingeving om op zolder te gaan kijken en vond al gauw een zak met een oude blauwe map die eruitzag alsof hij beter de vuilnisbak in kon. In die map ontdekte ik het begin van het levensverhaal dat mijn grootmoeder dertig jaar eerder opgeschreven had. Later kwam ik te weten dat niemand in onze familie van het bestaan van die map afwist. Mijn vader en ooms hadden gelijk: grootmoeder had zo'n slecht zelfbeeld dat ze niemand verteld had dat ze aan haar levensverhaal begonnen was.

Die avond las ik elk woord op die acht pagina's en terwijl ik dat deed, kwam ik veel over oma te weten: hoe ze de middelbare school ervaren

had, hoe ze opa had leren kennen, en hoe moeilijk het geweest was om de bioscoop die ze met opa uitgebaat had te sluiten.

Ik voelde haar aanwezigheid toen ik die bladzijden las. Ze leek me te zeggen dat ik me geen zorgen meer moest maken over de mondelinge geschiedenis die ik had willen opschrijven. Lezen over het leven van mijn grootmoeder in haar eigen handschrift was erg fijn en verminderde de spijt die ik zo lang gevoeld had. Het was een bevestiging van de tedere barmhartigheden van de Heer en een getuigenis dat familiegeschiedenis niet alleen draait om het

vinden van voorouders die we nooit gekend hebben. Familiegeschiedenis draait ook om meer te weten komen over onze dierbaren met wie we hier op aarde tijd doorgebracht hebben.

Als ik met andere familieleden praat om hun levensverhaal op te schrijven en ze vragen me waarom iemand dat zou willen weten, zal ik ze geruststellen en zeggen dat hun verhaal het vertellen waard is en dat hun nageslacht er dankbaar voor zal zijn, net zoals ik mijn grootmoeder dankbaar ben voor haar verhaal, dat van onschatbare waarde is. ■

Reuben Wadsworth, Utah (VS)

ILLUSTRATIE ALLEN GARNIS

EEN TEMPEL AAN DE ANDERE KANT VAN DE WERELD

In mijn late tienerjaren werd ik tegen de wens van mijn familie in lid van de kerk. Toen ik in de twintig was, begon ik na het overlijden van mijn vader aan mijn familiegeschiedenis te werken. Ik kreeg het al snel daarna druk als echtgenote en moeder van kleine kinderen, zodat het familiehistorisch werk stil kwam te liggen.

Ik had verder geen familie in de kerk en daardoor had ik het sterke verlangen om mijn familiegeschiedenis uit te zoeken. Ik was er graag mee bezig en wenste altijd dat ik er meer tijd aan kon besteden.

Op mijn 33e nam mijn leven een onverwachte wending toen mijn gezondheid achteruitging. Ik kon er niet meer met mijn gezin op uittrekken. Zelfs een wandelingetje in de buurt was al te veel. Het huis in twee uur op zaterdag schoonmaken, ging ook niet meer. Ik was al blij als ik kon stofzuigen. Mijn grote vriendenkring werd stilaan kleiner, omdat ik er niet meer voor hen kon zijn zoals voorheen.

In die periode begon ik mijn familiegeschiedenis weer op te pakken. Mijn dochter deed onderzoek naar haar vaders kant en kreeg in één

avond klaar waar ik jaren over gedaan had. Ik maakte enkele generaties aan mijn kant klaar en stuurde de namen naar de tempel om het werk voor hen te laten verrichten. Ik had altijd zelf voor mijn overleden familieleden door de tempel willen gaan, maar mijn gezondheid en de afstand naar de tempel maakten dat onmogelijk.

Na het insturen van de namen begon ik te huilen. Ik had het gevoel dat ik mijn familieleden teleurgesteld had omdat ik er niet bij zou zijn op de bijzondere dag waarop de verordeningen voor hen verricht werden. Een week later keek ik op FamilySearch.org naar de voortgang van hun tempelwerk. Het was fantastisch wat ik zag. Het werk was niet alleen in volle gang, maar het werd ook nog eens door leden in de Accratempel (Ghana) gedaan! Ik was erg verrast dat leden aan de andere kant van de wereld het tempelwerk voor mijn kleine familie deden. Ik barstte weer in tranen uit bij de gedachte aan de offers van de mensen in Ghana die voor mijn familie naar de tempel gingen. Ik ben erg dankbaar voor de leden uit het tempeldistrict Accra die deden wat ik niet kon doen: de tempel bezoeken en mijn familie de zegening van tempelverordeningen bieden. ■

Robin Estabrooks, Virginia (VS)

Ik kreeg de ingeving om op zolder te gaan kijken en vond al gauw een zak die eruitzag alsof hij beter de vuilnisbak in kon.

MET EEN VERVROEGDE TERUGKEER VAN ZENDING OMGAAN

Jenny Rollins

Mijn vader was op zakenreis, dus mijn moeder was de enige die me verwelkomde toen ik uit het vliegtuig strompelde. Ze nam me in haar armen en we huilden allebei.

Ik liet allerlei medische onderzoeken doen, maar de artsen konden het probleem niet vinden. Mijn naamplaatje negen maanden eerder afdoen, was het moeilijkste dat ik ooit gedaan heb. Ik voelde me een mislukkeling, omdat ik mijn zending niet afgemaakt had.

Een zending was echt iets voor mij

Ik was altijd van plan geweest om op zending te gaan. Toen mijn oudere broer op zending ging, zwaaide ik hem uit met een zelfgemaakt naamplaatje op. Toen in 2012 de verandering in de aanvangsleeftijd van een zending aangekondigd werd, was ik net negentien. Ik wist dat de aankondiging een antwoord op mijn gebeden was. Ik danste de kamer rond, vulde mijn papieren die dag nog in, maakte afspraken voor medische onderzoeken en stuurde mijn papieren binnen een week in. Twee weken later ontving ik

Vervroegd van zending terugkeren, al is het om gezondheidsredenen, kan problematisch zijn. Dat was bij mij het geval. Maar je kunt er een stap vooruit door doen, niet een stap achteruit.

mijn oproep naar het zendingsgebied Anaheim (Californië). Twee maanden daarna meldde ik me bij het opleidingscentrum voor zendelingen.

Ik begon mijn zending vol vuur als 'groentje' en wilde maar doorgaan. Mijn trainer en ik renden soms letterlijk naar een les, zo graag wilden we de zendingslessen geven. Voltijdzendelingen zijn, was mij op het lijf geschreven. Ik was wel eens onhandig en had zo mijn moeilijkheden, maar het zendingsleven overtrof alles.

Toen ik zo'n acht maanden op zending was, kregen mijn collega en ik beiden een fiets, omdat het zendingsgebied niet over voldoende auto's beschikte. Ik had al een hele tijd niet meer gefietst en wist ook niet echt hoe dat met een rok aan zou gaan, maar ik had er toch heel veel zin in. Na een paar weken kreeg ik echter af en toe pijn in mijn zij. Ik schonk er geen aandacht aan en bleef werken.

De pijn kwam vaker en heviger terug, tot mijn collega me naar de eerstehulp post moest brengen. Er werden uiteen-

lopende medische onderzoeken gedaan, maar de artsen konden de oorzaak van de pijn niet vinden.

In de weken daarna bad ik tot mijn hemelse Vader om de pijn weg te nemen en kreeg ik meerdere zalvingen, maar het werd steeds erger. Ik had voortdurend pijn, welke houding ik ook aannam. Maar ik vond dat ik er maar aan wennen moest en bleef doorgaan.

Op een dag zakte ik aan de kant van de straat in elkaar en kon ik me niet meer bewegen. Ik werd voor onderzoeken naar het ziekenhuis gebracht, maar alweer zonder resultaat. Ik probeerde het rustiger aan te doen en sprak zittend bij bushaltes met mijn collega mensen over het evangelie aan terwijl ze op hun bus wachtten. Ik woonde lessen bij terwijl ik mij verbeet van de pijn. Uiteindelijk deed ik te veel en belandde ik weer in het ziekenhuis. Ik zag in dat ik mezelf blijvende schade kon berokkenen als ik op zending bleef. Na veel bidden kreeg ik het antwoord dat ik naar huis moest gaan om mijn gezondheidsproblemen aan te pakken.

Een stap vooruit

Toen ik beseftte dat ik voorgoed thuis was, was ik volledig uit het veld geslagen. Maar ik deed mijn best om mijn geloof en Schriftstudie op peil te houden. Mijn familie ging er goed mee om, maar de andere mensen om me heen wisten niet precies hoe ze op mijn situatie moesten reageren. Ze bleven me vragen stellen en ik was bijna ten einde raad. Ik werd echter onverwacht door een man gebeld, die me vertelde dat zijn zoon lang geleden vervroegd van een zending teruggekeerd was. Hij zei dat deze beproeving mijn geloof en geluk kon vernietigen, en dat dit ook vaak bij vervroegd teruggekeerde zendelingen het geval was. 'Wat je moet onthouden,' zei hij, 'is dat zolang je zo goed mogelijk probeert rechtschapen

Zolang je zo goed mogelijk probeert rechtschapen te leven, is het altijd een stap vooruit.

te leven, het altijd een stap vooruit is, wat er ook buiten jouw controle om gebeurt.'

Dat werd mijn motto, waar ik me het daaropvolgende jaar aan vastklampte. Acht maanden lang kon ik amper lopen, maar mensen velden toch hun oordeel over mij toen ze erachter kwamen dat ik vervroegd van zending teruggekeerd was. Ze zeiden dat er mensen met ergere medische aandoeningen waren die hun zending wel afgemaakt hadden. Ze begrepen niet waarom ik niet had kunnen blijven, zelfs met medische problemen. Het kwelde me dat te horen terwijl ik juist zoveel van mijn zending gehouden had, maar ik had geloof dat mijn hemelse Vader een doel met mijn beproeving had en dat ik er een stap mee vooruit zou doen.

Ik ging weer naar school en begon met daten. Ik merkte wel dat ik vooruitgang maakte, maar ik voelde ook dat ik altijd met enige verbittering op

mijn zending terug zou kijken. Toen herinnerde iemand uit mijn vriendenkring me eraan dat de verzoening van de Heiland alle pijn en verbittering kan genezen. Met zijn hulp kon ik met genoeg op mijn zending terugkijken.

Ik knielde neer en bad tot mijn hemelse Vader. Ik vertelde Hem over mijn pijn en mijn inspanningen om genezing en troost te vinden. Ik vroeg of Hij de bittere gevoelens weg wilde nemen. Na mijn gebed liet de Heer mij mijn zending vanuit zijn perspectief zien. Zowel mijn zendingstijd als de vervroegde terugkeer maakten deel uit van het plan van de Heer om mij te vormen zoals Hij voor ogen had. Ik zag de wonderen waarin Hij voorzien had sinds ik weer thuis was. Het was een moeilijke weg, maar nu kan ik met gemoedsrust op mijn vervroegde terugkeer van zending terugkijken, in de wetenschap dat God het beste met mij voorheeft.

Voor TERUGGEKEERDE ZENDELINGEN: ZES MANIEREN OM MET EEN VERVROEGDE TERUGKEER OM TE GAAN

Thuiskomen is moeilijk, maar met de nodige inspanning kan je vervroegde terugkeer een eerzame en nuttige stap vooruit worden. De volgende zaken hebben mij geholpen:

Kom tot Christus. Wat de oorzaak van je vervroegde terugkeer ook is, Christus kan je helpen er een oplossing voor te vinden. Zijn verzoening is niet alleen voor bekering, maar ook

voor troost, begrip en genezing.

Bedenk dat het een stap vooruit kan betekenen. Zolang je de Geest waardig bent en je je best doet, kunnen schijnbare struikelblokken mogelijkheden tot vooruitgang vormen.

Blijf de Schriften bestuderen. God spreekt door de Heilige Geest, onder meer door oprechte studie en toepassing van de Schriften. Je komt er misschien achter dat God hele hoofdstukken heeft laten schrijven om jou troost te bieden.

Blijf bezig. De overgang van een gestructureerd en druk zendingsleven naar nietsdoen, kan je alle tijd geven om te gaan kniezen en je onbekwaam

en verdrietig te voelen, waar Satan op uit is. God wil dat je 'gedreven' voor goede zaken 'werkzaam' bent (zie LV 58:27), want daar word je gelukkig van.

Bid om hulp. Je hemelse Vader staat klaar met zegeningen van troost en leiding voor je. Je hoeft er alleen maar om te vragen. Je hebt bij elke beproeving de hulp van de Heer nodig.

Geef mensen het voordeel van de twijfel. Je vindt gemakkelijk redenen om aanstoot te nemen aan mensen die wellicht echt om je geven maar niet goed weten hoe ze op jouw situatie moeten reageren. Concentreer je op de mensen die voor je duimen en vergeef wie hun oordeel over je klaar hebben.

Voor DIERBAREN: VIJF MANIEREN OM ZENDELINGEN DIE VERVROEGD TERUGKEREN TE HELPEN

Toen ik thuiskwam, merkte ik dat mensen niet goed wisten hoe ze met me om moesten gaan. Hier zijn enkele adviezen die men destijds ter harte had kunnen nemen:

Oordeel niet. Mensen die vervroegd van zending terugkeren, zijn met een genezings- of herstelproces bezig. Dat kan met hun lichaam, psyche, geest of zelfs familie te maken hebben. Wees vriendelijk voor wie ergens mee worstelen.

Blijf geen vragen stellen. Hoewel het heel fijn is dat mensen om je geven,

doen indringende vragen vaak meer kwaad dan goed. Ook al hebt u de beste bedoelingen, stel een vervroegd teruggekeerde zending geen indringende vragen. Betoon uw liefde door andere vormen van steun.

Help ze om bezig te blijven. Aanpassing van het regime en de bedrijvigheid van een zending naar vrije tijd en nieuwe keuzes thuis valt niet mee. Help ze op weg om met productieve, leuke en gezonde dingen aan de slag te gaan.

Laat ze hun eigen openbaring ontvangen. Of zendingen wel of niet naar het zendingsveld terugkeren, is een zaak tussen hen en hun hemelse Vader. Moedig ze aan de hemel om advies te vragen en vertrouw erop dat ze hun eigen antwoord krijgen.

Wees een vriend(in). Dit is hoogstwaarschijnlijk een van de zwaarste beproevingen van vervroegd teruggekeerde zendingen. Hun geloof wordt vaak danig op de proef gesteld. Dat betekent niet dat er geen geluk of vooruitgang voor ze weggelegd is, maar ze hebben een vriend of vriendin nodig die bereid is ze onvoorwaardelijk lief te hebben. ■
De auteurs wonen in Utah (VS).

Sterk blijven in Frankrijk

Mindy Anne Selu

Kerkelijke tijdschriften

Niet iedereen krijgt de kans om tot helikopterpiloot te worden opgeleid. Maar toen de 24-jarige Pierre O. bij het Franse leger dienst nam, kreeg hij die kans. Hij is nu in het tweede jaar van de opleiding die vier jaar duurt en doet zijn best om ondanks zijn omgeving een goed voorbeeld te zijn.

Pierre is ongeveer anderhalf uur van Bordeaux in het zuidwesten van Frankrijk gestationeerd, ver weg van zijn vrienden, familieleden en zijn thuis in Rennes. De dichtstbijzijnde kerk is een uur bij hem vandaan, waardoor hij doordeweeks weinig contact met de leden heeft. 'Het is in het leger niet makkelijk om lid van de kerk te zijn', zegt Pierre. 'Er zijn veel verleidingen en het is een heel andere wereld. Je wordt vaak niet op wat je doet afgerekend, maar op wie je bent.' Pierre wil dat de mensen om hen heen beseffen dat hij geen alcohol drinkt, niet rookt en geen pornografie

bekijkt — stuk voor stuk doodgewone zaken in het leger — om wie hij is, namelijk een lid van de kerk. Hoewel het moeilijk is om het respect van de mensen om hen heen te winnen, houden gebed en Schriftstudie zijn getuigenis sterk. 'Ik probeer voor het slapengaan altijd nog even in de Schriften te lezen', zegt hij, 'en ik probeer zoveel mogelijk te bidden.'

'Door Schriftstudie en gebed ben ik tijdens mijn schooltijd te weten gekomen dat God bestaat, dat Hij er voor mij is — hoewel ik de rest van het evangelie niet echt begreep', zegt Pierre. 'Ik wist gewoon dat God bestond en dat heeft me op het rechte pad gehouden.'

Dat fundament van Schriftstudie heeft Pierre in zijn schooltijd en ook nu in het leger de nodige kracht gegeven. Voor hij bij het leger ging, was Pierre in Montreal (Quebec, Canada) op zending. Zijn getuigenis en begrip van het evangelie werden er versterkt.

Als lid van de kerk in het Franse leger steunt Pierre op gebed en Schriftstudie om een voorbeeld van zijn geloof te zijn.

'De Schriften zijn tastbare middelen waarmee onze hemelse Vader onze gebeden beantwoordt', zegt hij.

Door dagelijks te bidden en in de Schriften te lezen, krijgt Pierre niet alleen inspiratie, maar is hij ook een voorbeeld in zijn legereenheid. Hoewel hij behalve vaderlandsliefde weinig met zijn collega's gemeen heeft, weet Pierre dat hij door de leringen in de Schriften te volgen iemand kan zijn die ze kunnen respecteren vanwege en niet ondanks zijn geloof. ■

MEER OVER PIERRE

Wat eet je graag?

Ik eet graag Bretoense pannenkoeken (een typisch gerecht uit het westen van Frankrijk). Ik eet ook graag brood, kaas, worst en paté.

Wat doe je in je vrije tijd?

Ik ga graag uit met mijn vrienden. Soms gaan we gewoon iets eten en praten we wat. Ik ga graag winkelen of naar de bioscoop met mijn vrouw. Ik hou ook van lezen en sporten. Het liefst ga ik hardlopen en zwemmen.

Hoe zit het met daten in Frankrijk?

Het is niet eenvoudig om gewoon vriendschappelijk met een meisje uit te gaan, tenzij dat meisje de Amerikaanse manier van daten kent: gewoon samen uitgaan om elkaar beter te leren kennen en vriendschap te sluiten. De leiders van de kerk proberen veel activiteiten voor alleenstaanden te organiseren, omdat je daardoor nieuwe contacten legt tijdens een gigantische groepsdate. Zo heb ik mijn vrouw trouwens leren kennen.

DE KERK IN FRANKRIJK

37.812 heiligen der laatste dagen
107 wijken en gemeenten
67 centra voor familiegeschiedenis
2 zendingsgebieden
1 tempel (in aanbouw)

FRANKRIJK IN CIJFERS

66 miljoen inwoners (schatting per 2015)
40.000 châteaux (middeleeuwse kastelen, herenhuizen en paleizen)
80 miljoen toeristen per jaar (het meest bezochte land ter wereld)

**Ouderling
Ronald A. Rasband**
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

AANSpraak MAKEN OP TEMPELZEGENINGEN

De tempel is het huis van de Heer, waarin de leringen van Jezus Christus tot uiting komen in heilige verordeningen, zoals de doop voor de doden en het huwelijk, die het gezin voor eeuwig verenigen.

Ik raad jullie aan om regelmatig naar de tempel te gaan — zowel alleen als in gezinsverband. Overweeg er een gewoonte van te maken als je bedenkt waar je aan wilt werken, als je **vaste fundamenteën in je leven bouwt**. Ik weet dat velen van jullie dat al doen, en daarvoor zijn we je dankbaar.

Het Eerste Presidium heeft een oproep aan alle leden van de kerk gedaan die ook op jou en mij van toepassing is: 'Als hun agenda en omstandigheden dat toelaten, worden de leden aangemoedigd om **enkele vrijetijdsbestedingen te vervangen door tempelwerk**.'

Laten we ook **aan de beloofde zegeningen van regelmatig tempelbezoek denken** die profeten, zieners en openbaarders ons gedaan hebben. President Thomas S. Monson heeft beloofd: **'Ga naar**

de tempel en leg uw last bij de Heer. Dan zult u **met een nieuwe geest en met vertrouwen in de toekomst gezegend worden**.

Vertrouw op de Heer. Dan zal Hij u in zijn armen nemen, u wiegen en u stap voor stap op het pad naar het celestiale koninkrijk van God leiden.'¹

Een andere zegening van tempelbezoek is de verzekering van bescherming en gemoedsrust in de levensstormen. De tempel van de Heer is een van de veiligste plekken die onze hemelse Vader voor het vergaderen van zijn volk bestemd heeft.

Op de gevel van elke tempel staat: 'De Here gewijd — Het huis des Heren.' Ik getuig dat elke tempel van de Heer zijn heilgdom op aarde is. Ik spoor jullie aan om, als je omstandigheden dat toelaten, **vaker naar de tempel te gaan** en de **zegeningen en bescherming op te eisen** die je door profeten van God beloofd zijn. ■

Naar een toespraak gehouden tijdens een devotionaal aan de Brigham Young University op 10 februari 2009. De volledige Engelse tekst staat op speeches.byu.edu.

HOE HEB JE DIT TOEGEPAST?

Telkens als ik naar de tempel ga, voel ik me vredig. Daardoor ben ik gaan beseffen dat de tempel het huis van de Heer is. Omdat mijn ouders bij het leger zijn, heb ik een aantal tempels in verschillende delen van de wereld kunnen bezoeken. Het gevoel was er telkens hetzelfde: vrede, troost en de Geest. De vrede van de tempel heeft me geholpen om mijn rol in dit leven beter te begrijpen en te weten hoe ik mezelf kan verbeteren. Die vrede stelt me ook in staat om beter met de stress van het dagelijkse leven om te gaan.

Genesee B., Utah (VS)

NOOT

1. Thomas S. Monson, geciteerd in Dell Van Orden, 'San Diego Temple: 45th House of the Lord Dedicated in "Season for Temple Building"', *Church News*, 8 mei 1993, 12.

AANGESTIPT

Waarom geeft God ons al zo jong romantische gevoelens, wanneer het huwelijk nog lang niet aan de orde is?

Het is uiteraard op zich niet slecht om je tot iemand aangetrokken te voelen, en die gevoelens hebben uiteindelijk een goddelijk doel in de vorm van het huwelijk. Maar waarom hebben we die gevoelens al zoveel jaren voordat we er op de juiste manier iets mee kunnen doen?

Nou, in dit leven wordt onze gehoorzaamheid beproefd, en de wet van kuisheid is een van de belangrijkste geboden die we moeten onderhouden. De beproeving wordt groter na de puberteit, wanneer onze hormonen (en een tolerante maatschappij) tegen ons zeggen: 'Ga je gang', terwijl het licht van Christus en de Heilige Geest (evenals de Schriften, profeten, ouders en leiders) tegen ons zeggen: 'Wacht alsjeblieft!' Wanneer we gehoor geven aan die laatste boodschap, bewijzen we dat we waardig zijn en tonen we volwassenheid en morele discipline, die 'het consequente gebruik [zijn] van onze keuzevrijheid om altijd het goede te kiezen, ook als dat moeilijk is.' (D. Todd Christofferson, 'Morele discipline', *Liahona*, november 2009, 105.)

Zoals met zoveel beproevingen worden we door deze beproeving in staat gesteld om te bewijzen dat wij de grotere zegeningen waardig zijn — zoals de tempelverzegeling voor tijd en alle eeuwigheid. ■

Waarom vinden er tegenwoordig geen wonderen plaats, zoals in de tijd van Jezus?

De wonderen van de Heiland werden 'door de macht van God' teweegebracht en waren 'een belangrijk onderdeel van het werk van Jezus Christus' (Gids bij de Schriften, 'Wonder'). Er vinden nog steeds genezingen en andere wonderen in de kerk plaats, hoewel ze niet altijd spectaculair zijn en er niet altijd over gesproken wordt, omdat de mensen die ze ervaren ze heilig willen houden. We kunnen naar de wonderen in ons eigen leven of in het leven van familieleden of voorouders kijken. Ook al willen we misschien wonderen meemaken, we moeten wel bedenken dat onze hemelse Vader op zijn tijd en wijze antwoord geeft.

Wonderen maken deel uit van het evangelie van Jezus Christus. Ze zijn een teken dat er geloof op aarde is (zie Ether 12:12), en ze zijn een gave van de Geest (zie LV 46:21). ■

Groepsdruk

en pinto

Ik was eindelijk op een feestje met al mijn vrienden, maar iedereen was aan het drinken.

GOEDE VRIENDEN ZIJN BELANGRIJK

‘Ga om met mensen die, net als jullie, willen waar

het werkelijk om draait, die eeuwige doelen hebben.’

President Thomas S. Monson, ‘Decisions Determine Destiny’ (devotional aan de Brigham Young University, 6 november 2005), 4, speeches.byu.edu.

Kiara Blanco

Toen ik twaalf was, werd ik door een paar meisjes op mijn nieuwe school voor een verjaardagsfeestje uitgenodigd. Het was het eerste feestje met die schoolvriendinnen waarvoor ik uitgenodigd was. Ik vroeg mijn ouders of ik mocht gaan, maar ze zeiden nee omdat het feestje te laat begon.

Korte tijd later kreeg ik weer een uitnodiging. Ik vroeg mijn ouders weer om toestemming, maar weer zeiden ze nee. Toen werd ik boos. Mocht ik geen plezier hebben?

Toen plande een van mijn beste vriendinnen een feestje. Ik werd als een van de eersten door haar uitgenodigd. Het feestje begon eerder dan de andere. Het zou in besloten kring zijn en niet ver van ons huis. Ik vroeg mijn ouders om toestemming en ze zeiden ja! Ik was superblij.

De dag brak aan. Mijn ouders reden me erheen en zeiden dat ze me om tien uur die avond zouden ophalen. Op het feestje trof ik mijn vriendinnen aan. Maar na twintig minuten had ik de jarige jet nog steeds niet gezien.

Een paar minuten later kwam er een jongeman op ons af. Hij vroeg: ‘Hebben jullie geld voor de *pisto* meegenomen?’ Uit een gebaar dat hij maakte, concludeerde ik dat ‘pisto’ bier betekende. Mijn vriendinnen

gingen op het verzoek om geld in. Ik had geen geld bij me, dus sloot ik me bij een paar andere meisjes aan terwijl het eerste groepje zijn zaakjes afhandelde.

Eindelijk kwam de jarige jet aan — een uur te laat. Ik feliciteerde haar en terwijl we aan het praten waren, stopte er een bestelbus voor de deur. Er stapten vijf mannen uit met twee kratten bier. Iedereen dromde om hen heen en ze begonnen het bier uit te delen. Mijn vriendinnen gingen er ook heen, waarna ik in mijn eentje stond toe te kijken hoe die jonge mensen zich verdrongen om een biertje te pakken te krijgen.

Mijn vriendinnen kwamen naar me toe en boden me ook wat aan. ‘Nee, dank je’, zei ik. Ze drongen nog eens aan. Weer zei ik nee. Mijn hart begon te bonken en ik had het vreemde gevoel alsof ik de hoofdpersoon in een spannende film was en ergens ver weg in de knel geraakt was. Toen hoorde ik een auto toeteren — het waren mijn ouders! Ik maakte me met één afscheidsgroet uit de voeten en rende naar de auto.

Ik stapte hijgend in. Ik begon na te denken hoe bedreigend de omgeving aanvoelde waar ik net geweest was. Mijn moeder vroeg of alles in orde was. ‘Jawel,’ zei ik, ‘maar ik sta versteld.’

‘Hoezo?’, vroeg mijn vader.

‘Al mijn vrienden waren aan het drinken, en ik stond er geschrokken bij, in de hoop dat er iets goeds zou gebeuren. Ik wilde zo graag dat jullie hierheen zouden komen, en nu ben ik hier.’ Ik zag op het op het dashboardklokje dat het nog geen tien uur was.

Mijn moeder zei: ‘Zo gaat dat op feestjes in de wereld. Daarom wilden we je ook niet naar eerdere feestjes laten gaan.’

Toen ik die avond bad, bedankte ik mijn hemelse Vader dat mijn ouders eerder gekomen waren.

Als lid van de kerk zijn we wel in de wereld maar niet zoals de wereld. Ik zie nu in dat overtreding van het woord van wijsheid en zelfs de wet van kuisheid op dergelijke feestjes op de loer ligt. Veel van mijn kennissen zijn hier de fout in gegaan. De meesten van hen behoren weliswaar niet tot de kerk, maar ook leden van de kerk kunnen struikelen als ze niet standvastig blijven.

Ik ben blij dat ik besloten had niet te drinken. Ik dacht dat ze me later wel zouden uitlachen, maar mijn vrienden hebben juist meer respect voor me gekregen omdat ze mijn normen kennen. Daarna ben ik niet meer bang geweest om nee te zeggen tegen dingen die me geen goed doen. ■

De auteur woont in Saltillo (Mexico).

WETENSCHAP

EN ONZE ZOEKTOCHT NAAR

WAARHEID

Er is geen reden tot bezorgdheid als je begrip van het evangelie en wat je van de wetenschap leert, met elkaar lijken te botsen.

Alicia K. Stanton

Kun je je voorstellen dat je met een ernstige acné-aandoening naar een dermatoloog gaat en men als behandeling wat van je bloed wil aftappen? Dat klinkt misschien absurd, maar enkele eeuwen geleden zou dat normaal geweest zijn. Toen werd het afnemen van een aanzienlijke hoeveelheid bloed als standaardbehandeling voor bijna elke medische aandoening beschouwd, waaronder spijsverteringsproblemen, krankzinnigheid en zelfs acné. Niemand trok dat in twijfel. Daar zag men ook geen reden toe. Aderlating werd immers al duizenden jaren in allerlei culturen toegepast.

Pas toen artsen een wetenschappelijker kijk op medische kwesties begonnen te krijgen, rees er twijfel over die praktijk. Toen men aderlating uiteindelijk nauwkeuriger bestudeerd had, pasten artsen die methode, op enkele specifieke medische aandoeningen na, niet meer toe.¹

In dit historische voorbeeld zien we dat een opvatting niet waar hoeft te zijn ook al wordt die alom of al heel lang voor waarheid aangenomen. We zien ook dat de wetenschap een fantastisch middel kan zijn om de echte waarheid bloot te leggen.

Dat is voor heiligen der laatste dagen van groot belang. Kennis van waarheid biedt ons niet alleen een betere basis om praktische beslissingen te nemen ('Nee, bedankt. Geen bloed aftappen vandaag!'), maar geeft ons ook meer begrip van het evangelie. President Brigham Young (1801–1877) heeft gezegd: 'Er is geen waarheid die niet tot het evangelie behoort. [...] Als je een waarheid kunt vinden in de hemel [of] op aarde [...], dan behoort zij tot onze leer.'²

Het waarom versus het hoe

Als we het erover hebben hoe de wetenschap bijdraagt aan de waarheden die we kennen, moeten we uiteraard goed beseffen welke soorten waarheid de wetenschap wel en niet aan het licht kan brengen. Eén manier om daar naar te kijken is vaststellen wat voor soorten vragen de wetenschap wel en niet kan beantwoorden.

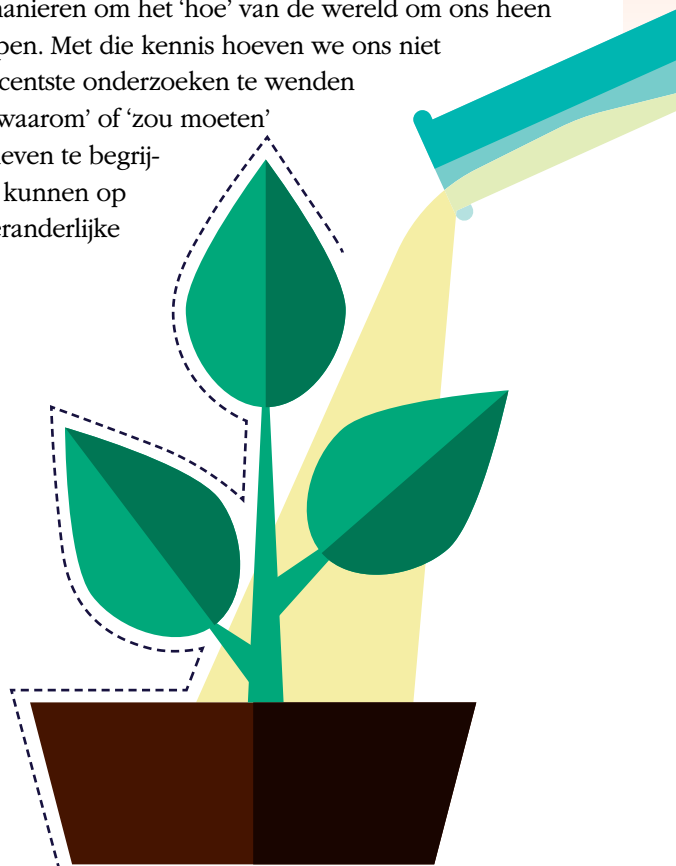
Zuster Ellen Mangrum is scheikundig ingenieur en heeft aan het Rensselaer Polytechnic Institute in New York (V.S.)

gestudeerd. Zij legt het als volgt uit: 'De wetenschap verklaart het hoe. Maar het waarom verklaart zij niet.' Ze voegt eraan toe dat godsdienst het waarom verklaart, bijvoorbeeld waarom de aarde geschapen is en waarom we hier gekomen zijn.

De beroemde natuurkundige Albert Einstein was ook van mening dat godsdienst en wetenschap verschillende, complementaire doeleinden hebben.

'De wetenschap kan alleen vaststellen wat er is, maar niet wat er zou moeten zijn', schreef hij. 'Buiten het domein van [de wetenschap] blijven allerlei waardeoordelen noodzakelijk.'³

Wat betekent dat voor heiligen der laatste dagen? Ten eerste, we weten dat wetenschappelijke inzichten blijven veranderen. Wetenschap zoekt per slot van rekening naar betere manieren om het 'hoe' van de wereld om ons heen te begrijpen. Met die kennis hoeven we ons niet tot de recentste onderzoeken te wenden om het 'waarom' of 'zou moeten' van het leven te begrijpen. We kunnen op het onveranderlijke

evangelie van Jezus Christus bouwen om tussen goed en kwaad te beslissen.

Alles past in elkaar

President Russell M. Nelson, president van het Quorum der Twaalf Apostelen en gerenommeerd hartchirurg, heeft gezegd dat godsdienst en wetenschap elkaar niet bijten.

‘Wetenschap en geloof botsen niet met elkaar’, zei hij. ‘Tegenstrijdigheden vloeien alleen voort uit onvolledige kennis van de wetenschap of godsdienst, of beide. [...] Of waarheid nu uit een wetenschappelijk laboratorium of door openbaring van God komt, er is sprake van compatibiliteit.’⁴

Als je je dus ooit hebt afgevraagd hoe de leeftijd van de aarde, dinosaurussen, evolutie of iets anders wat je op school geleerd hebt, met het evangelie strookt, dan is dat geweldig! Alles past in elkaar, maar er zijn nog steeds veel vragen omdat we nog steeds veel aan het leren zijn. Broeder Brian Down, farmaceutisch wetenschapper in Quebec (Canada), zegt dat hij uitkijkt naar de tijd wanneer alles aan ons geopenbaard zal worden (zie LV 101:32–34).

Tot die tijd ‘is ons vermogen om alle verborgenheden van de wereld om ons heen op wetenschappelijke wijze te begrijpen, beperkt’, zegt hij. ‘Zo is ook ons begrip van de verborgenheden van God en zijn grote plan voor zijn kinderen beperkt.’

Er is dan ook geen reden voor bezorgdheid als je begrip van het evangelie en wat je van de wetenschap leert, met elkaar lijken te botsen. In werkelijkheid kan niets wat de wetenschap ontdekt, je geloof weerleggen.

Ben je dus wetenschappelijk aangelegd, leer dan alles wat je maar kunt op dat gebied! Je geloof kan zelfs in je voordeel werken. Broeder Richard Gardner, universitair hoofddocent biologie aan Southern Virginia University,

zegt dat zijn geloof in het evangelie van Jezus Christus hem zeer van pas gekomen is.

‘Als een onderzoek eens vastliep en niets leek te werken (en dat gebeurt vaak bij onderzoeken), sleepte het perspectief op de zegeningen van het evangelie me er doorheen’, zegt hij.

Broeder Down heeft ook het gevoel dat zijn geloof hem met zijn wetenschappelijke werk geholpen heeft.

‘Ik werkte altijd met het geloof dat er logica en orde in alles is, en dat onze hemelse Vader mij uiteindelijk naar het antwoord zou leiden als ik een vraag maar lang en intensief genoeg uitploos’, zegt hij.

Ons in wetenschappelijke ontdekkingen verheugen

Ons geloof in Christus en zijn evangelie kan ons ook nederig houden en openstellen voor de waarheid die we zoeken, of die nu wetenschappelijk of geestelijk van aard is.

‘Er is veel wat we in de wetenschap niet weten. Er is ook veel over God wat Hij nog niet geopenbaard heeft’, zegt professor Gardner. ‘Het is dan ook belangrijk om ons open te blijven stellen voor de informatie die tot ons blijft komen. We hoeven ons in de tussentijd geen zorgen te maken.’

Sommige mensen geloven bijvoorbeeld in God omdat ze gewoon geen andere verklaring voor hun kijk op de wereld zien. Dat noemen we geloven in ‘een God van de gaten’, wat mensen bij wetenschappelijke ontdekkingen nerveus kan maken. Professor Gardner geeft een voorbeeld:

‘Sommige mensen geloven in God omdat er gaten in de fossielenreeks zitten (dat betekent voor hen dat evolutie niet kan verklaren hoe wij ontstaan zijn). Maar wat gebeurt er met ons geloof als deze gaten door de ontdekking van nieuwe fossielen opgevuld worden? We moeten juist door de Heilige Geest positief bewijs van Gods bestaan krijgen, dan kunnen wij ons in elke wetenschappelijke ontdekking verheugen in plaats van ons er zorgen over te maken.’

Met die denkwijze beseffen we dat wetenschap én godsdienst ons samen in onze zoektocht naar waarheid vooruit kunnen helpen, en dat al die waarheid uiteindelijk uit dezelfde bron komt: God.

‘God kan alles openbaren wat Hij wil, ook alle wetenschappelijke feiten’, zegt professor Gardner. ‘En Hij heeft wetenschappers, uitvinders en ingenieurs zeker geïnspireerd. Hij geeft ze alleen niet zomaar alle antwoorden.’

Hij wil dat zij, en wij, onze hersenen gebruiken, dus laat Hij ons wetenschappelijke kwesties uitvorsen. Zijn openbaringen aan de kerk gaan juist over de organisatie van de kerk, en in het bijzonder hoe wij tot Christus kunnen komen en gered kunnen worden.

‘Zijn persoonlijke openbaringen aan ons kunnen elk onderwerp betreffen, maar dienen vooral om ons te laten weten dat Hij leeft en van ons houdt, dat Christus het heilsplan in werking gesteld heeft, dat we tegenwoordig een levende profeet hebben, dat we Gods plan kunnen volgen en dat het meer dan de moeite waard is om dat te doen.’ ■

De auteur woont in Utah (VS).

NOTEN

1. Zie bijvoorbeeld K. Codell Carter en Barbara R. Carter, *Childbed Fever: A Scientific Biography of Ignaz Semmelweis* (1994).
2. *Leringen van kerkpresidenten: Brigham Young* (1997), 16.
3. Albert Einstein, in ‘Science and Religion’, in Ken Wilber, *Quantum Questions: Mystical Writings of the World’s Greatest Physicists* (1984).
4. Russell M. Nelson, in Marianne Holman Prescott, ‘Church Leaders Gather at BYU’s Life Sciences Building for Dedication’, *Church News*, 17 april 2015, LDS.org.

VRAAG EN ANTWOORD MET DR. RICHARD GARDNER, molecuair en celbioloog

Hoe is uw wetenschappelijke belangstelling ontstaan?

Mijn vader was botanist en heeft mijn wetenschappelijke belangstelling aangewakkerd. Als jongen speelde ik vaak met zijn microscopen en andere labspullen. Ik hoorde hem ook vaak over planten en paddenstoelen praten. En van zijn vader, die geneticus was, kreeg ik fruitvliegjes toen ik een jaar of negen was. Op de middelbare school volgde ik zoveel exacte vakken als ik maar kon. Ik genoot bovenal van de opdracht om een insectenverzameling aan te leggen. Ik besloot al op zeer jonge leeftijd dat ik wetenschapper wilde worden omdat ik graag wil weten hoe dingen werken en ik van leren houd.

Hoe is uw geloof door uw werk als wetenschapper versterkt?

Hoe meer ik over de complexiteit in een cel te weten kom, hoe meer ik me verwonder. Ik heb twee grote posters met diagrammen in kleine druk die de meeste chemische reacties in een typische cel aanduiden; al die reacties vinden zeer gecontroleerd plaats. Ik liet ze eens tijdens een priesterschaples zien. Ik vertelde de klas over het Christusbeeld op Temple Square en in andere bezoekerscentra van de kerk. Achter het beeld is het heelal geschilderd, met de implicatie: ‘Hier is de Schepper van dit alles!’ Maar ik stelde voor die posters achter het beeld te plaatsen. Ze zijn niet zo mooi als het schilderij van het heelal, maar Hij schiep de scheikundige processen van deze cel ook en begrijpt alles tot in het kleinste detail!

Hoe is uw geloof u in uw werk als wetenschapper van pas gekomen?

Toen ik nog onderzoek deed, en ook nu ik vooral lesgeef in natuurwetenschap, is mijn geloof belangrijk voor mij, omdat ik zonder dat geloof geen volledig beeld kan hebben. De werking van cellen achterhalen zonder te weten waarom zij of wij op deze aarde zijn, zou me niet bevredigen.

Ouderling
Hugo E. Martinez
van de Zeventig

VOORBEREIDEN & DOEN

Als je je voorbereidt en het werk van de Heer doet, zal je leven veranderen.

Ik ben zes jaar lang seminariëleerkracht geweest. We kwamen elke ochtend om zes uur bij ons thuis in Puerto Rico bijeen. Het was veel werk om van maandag tot vrijdag elke dag een les voor te bereiden. Maar ik vond

GA MET EEN VERLANGEN
OM TE LEREN.

het leuk en ik deed er meer liefde voor de jongeren van de kerk door op.

Ik merkte dat veel van wat de cursisten van het seminarie opstaken van hun voorbereiding afhing. Dus als je veel uit het seminarie wilt halen, raad ik je aan om de les van tevoren te bestuderen en er echt over na te denken. Ga met een dorst naar kennis naar de les. Ga zo leergierig als een kind. Bereid je voor om aan de les deel te nemen zodat je je klasgenoten kunt onderwijzen. En bedenk vragen. Een medecursist, een Schrifttekst die je leest, of een opmerking van de leerkracht kan je vraag beantwoorden.

Je haalt het meeste uit lessen en kerkbijeenkomsten als je je

voorbereidt en je geestelijke indrukken krijgt, die in de vorm van gedachten tot je komen. Schrijf ze op en ga er dan mee aan de slag. Zoek naar aanvullende Schriftteksten, conferentietoespraken of artikels in kerkelijke tijdschriften over die ideeën. Denk er in je hart en verstand over na en wees bereid om te dienen, want als je die waarheden ter harte neemt, zal de Heer je gebruiken om anderen te helpen.

Toen ik later zendingspresident was, besepte ik dat het seminarie een goede voorbereiding op een zending is. Door de jaren heen heb ik gezien dat de geweldige macht van het evangelie getrouwe seminariecuristen tot zegen is. Ze passen de leerstof

BEREID JE VOOR ZODAT
JE KUNT DEELNEMEN.

op ernstige problemen in hun leven toe en doorstaan die moeilijkheden. Sommigen keren zelfs terug naar de kerk, nadat ze een tijd minderactief geweest zijn.

Jij bent erg belangrijk voor de Heer. Dat ben je echt. De taak van de jongeren is om zich op zendingswerk voor te bereiden en het dan te doen. Weet dat het doen van zendingswerk en je voorbereiding je verdere ontwikkeling als zendeling van de Heer zullen aandrijven. Je hoeft geen naamplaatje te dragen om zendingswerk te doen, omdat de naam van Jezus Christus door je verbonden in je hart gegrift staat.

JE KUNT DIT
WERK DOEN.

Datzelfde geldt voor familiehistorisch en tempelwerk. In het Caribisch gebied, waar ik werkzaam ben, hebben ringen die jongeren als consulent familiegeschiedenis roepen een hoger percentage leden die namen voor tempelwerk indienen en dat werk doen. In een van die ringen werden twintig jongeren één jaar voor ze oud genoeg waren om op zending te gaan als consulent familiegeschiedenis geroepen. Ze bezoeken de leden thuis om hun te tonen hoe

ze familiehistorisch werk kunnen doen en vertellen mensen onderweg over familiegeschiedenis en de tempel. Dat is zendingswerk!

Ik hoop dat ze, als ze uiteindelijk op zending gaan, de Geest al sterk gevoeld zullen hebben — hopelijk thuis, maar anders zeker ook terwijl

HET ZAL JE TOT ZEGEN
ZIJN EN JE LEVEN
VERANDEREN.

ze zendings-, familiehistorisch en tempelwerk doen. Als ze dan naar het opleidingscentrum voor zendingen gaan, hoop ik dat geen van hen tegen me zegt: 'Ik voel de Geest hier veel sterker dan ooit tevoren.' Ze zouden zijn invloed daarvoor al sterk gevoeld moeten hebben.

De Heer heeft jullie lief. Hij wil dat jullie het familiehistorisch, tempel- en zendingswerk aandrijven. Jullie hebben de nodige vaardigheden en kennis. Als je je goed voorbereidt, kun je dit werk doen. Het zal je tot zegen zijn en je leven veranderen. ■

DE HEILAND INDACHTIG ZIJN

Eric B. Murdock

Kerkelijke tijdschriften

Elke week krijgen we de kans om in de kerk van het avondmaal te nemen. Dat is eigenlijk een van de belangrijkste redenen om naar de kerk te gaan. Maar weet je waarom het avondmaal zo belangrijk is? We beloven iets waardoor het avondmaal een van de belangrijkste verordeningen in de kerk is: Jezus Christus indachtig zijn.

Denk daar maar eens goed over na: de Heiland indachtig zijn, is een heel belangrijk onderdeel van de avondmaals-gebeden. We beloven 'Hem altijd indachtig te zijn' (LV 20:77, 79), niet alleen op

zondag, maar *altijd*. Als we de Heiland altijd indachtig zijn, zal ons leven een weerspiegeling van zijn normen en leringen zijn, en zullen we een krachtige en blijvende invloed voelen.

Hoe een jonge man geholpen werd omdat hij Hem indachtig was.

Toen een engel van God Alma de jonge tot bekering riep, viel Alma op de grond en kon hij dagenlang niet praten of zich bewegen. In die tijd werd hij gekweld door de herinnering aan zijn zonden. Maar toen herinnerde hij zich dat hij 'zijn Vader [...] had horen profeteren over de komst van een zekere Jezus Christus, een Zoon van God, om voor de zonden der wereld verzoening te doen.' Toen zei hij: 'Zodra deze gedachte bij mij opkwam, riep ik in mijn hart: O Jezus, Zoon van God, wees barmhartig jegens mij, die in de gal van bitterheid verkeer en door de eeuwigdurende ketenen des doods ben omsloten. En nu, zie, toen ik dat dacht, kon ik mij mijn pijnen niet meer herinneren' (Alma 36:17–19).

Alleen al de gedachte aan Christus bracht Alma ertoe om voor genade te bidden, waardoor zijn schuldgevoelens werden verlicht, zijn pijn werd verzacht en hij zich kon bekeren. Net als Alma kunnen wij ons aan Christus overgeven en de vreugde ervaren die we ontvangen als we het evangelie naleven. Het begint allemaal met onze keuze om Jezus Christus en de kracht van zijn verzoening indachtig te zijn.

Wij worden gezegend als we tijdens het avondmaal Jezus Christus indachtig zijn.

ILLUSTRATES KEVIN KEELE

HIERONDER STAAN NOG VIJF ZEGENINGEN DIE WIJ KUNNEN ONTVANGEN ALS WIJ ONS AAN ONZE BELOFTE HOUDEN OM DE HEILAND ALTIJD INDACHTIG TE ZIJN.

1. Dan is zijn Geest bij ons.

Wanneer we op zondag aan het avondmaal deelnemen, worden we herinnerd aan de belofte dat we, als we Christus indachtig zijn, zijn geboden onderhouden en zijn naam op ons nemen, altijd zijn Geest bij ons mogen hebben. In een wereld vol problemen is het gemakkelijk om af te dwalen. Maar als we de Heilige Geest bij ons hebben, kunnen we door 'de macht van de Heilige Geest de waarheid van alle dingen kennen' (Moroni 10:5). De Geest van de Heer kan ons leiden en ons zegenen met leiding, instructie en bescherming.

2. Hij kan ons de kracht geven om verleiding te weerstaan.

Onze beste en sterkste bescherming tegen verleiding is ons geloof in Jezus Christus (zie Alma 37:33). Wanneer we onze gedachten op Christus richten, herkennen we de leugens van Satan en zijn pogingen om ons te misleiden. Omdat Jezus werd verleid en niet aan de verleidingen toegaf, kunnen wij op Hem vertrouwen als wij verleid worden. Nephi heeft gezegd dat zij die zich aan het woord Gods vasthielden, 'nimmer verloren [zouden] gaan; evenmin konden de verzoeken en brandende pijlen van de tegenstander hen overweldigen en verblinden om hen weg te voeren naar de ondergang' (1 Nephi 15:24). Wanneer we de Heiland en zijn leerlingen indachtig zijn, kan Hij ons opbouwen en tegen verleidingen beschermen.

3. Hij leidt ons door zijn voorbeeld.

Jezus zegt niet alleen waar het eeuwige leven te vinden is; Hij leidt ons ernaartoe. Hij heeft gezegd: 'Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven' (Johannes 14:6). Christus is ons volmaakte voorbeeld. Tijdens zijn aardse bediening onderwees Jezus in, en was Hij een voorbeeld van, liefde, zachtmoedigheid,

MEER OVER HET AVONDMAAL

Om meer te weten te komen over de Heiland en het avondmaal kunnen we het volgende lezen:

- *Jeffrey R. Holland, 'This Do in Remembrance of Me', Ensign, november 1995, 67.*
- *Cheryl A. Esplin, 'Het avondmaal — een vernieuwing van de ziel', Liahona, november 2014, 12.*

nederigheid en mededogen. Hij onderwees, diende en had anderen lief.

Hij gehoorzaamde altijd de wil van zijn Vader (zie Johannes 5:30). In alles gaf de Heiland ons het voorbeeld van hoe we moeten leven, en Hij nodigt ons allemaal uit om zijn voorbeeld te volgen.

Als we niet weten waar we heen moeten of wat we moeten doen, moeten we de Heiland indachtig zijn. Hij heeft gezegd: 'Ik ben het Licht der wereld; wie Mij volgt, zal beslist niet in de duisternis wandelen, maar zal het licht van het leven hebben' (Johannes 8:12).

4. Met zijn hulp kunnen wij anderen dienen

Jezus gaf de behoeften van anderen altijd voorrang boven zijn eigen behoeften. 'Terwijl Hij goeddeed' (Handelingen 10:38). Hij genas de zieken en hielp de mensen om Hem heen. Als we Jezus indachtig zijn, denken we aan het onzelfzuchtige dienstbetoon waardoor zijn leven werd gekenmerkt. Dan herinneren we ons ook dat Hij van ons verwacht dat wij Hem dienen door anderen te dienen. 'Wanneer gij in dienst van uw medemensen zijt, [zijt] gij louter in dienst van uw God' (Mosiah 2:17).

De Heer zal onze ogen openen zodat we de behoeften van de mensen om ons heen zien. We worden ook geleid in de manier waarop we anderen mensen dienen. Door onze kleine en eenvoudige liefdediensten zijn we gelukkiger en tevredener. Als we anderen dienen, krijgen we een gevoel van gemoedsrust en vreugde.

5. We kunnen ons bekeren

We schieten allemaal tekort in het onderhouden van de geboden, zelfs als we oprecht ons best doen. Maar door het leven en de zending van Jezus Christus is er een weg terug.

Als we Jezus Christus indachtig zijn, worden we herinnerd aan de gave van bekering die door zijn verzoening mogelijk is gemaakt. Jezus nodigt ons allemaal uit om ons te bekeren. En als we ons van onze zonden afkeren en ons tot Hem wenden, ervaren we vreugde. Als we een oprecht verlangen hebben om te veranderen en de geboden te onderhouden, belooft de Heer ons: 'Wie zich van zijn zonden bekeerd heeft, die ontvangt vergeving, en Ik, de Heer, denk er niet meer aan' (LV 58:42).

Wanneer we aan het avondmaal deelnemen, beloven we de Heiland altijd indachtig te zijn. Hoe meer we Christus in gedachten hebben, hoe meer Hij het middelpunt van ons leven wordt, en hoe meer Hij ons zal leiden om ons volledige potentieel te bereiken. Als we de Heiland altijd indachtig zijn, worden we gezegend. ■

MIJN SABBAT REDDEN

Mackenzie Brown

Ik was laat! Ik trok snel een nette jurk aan, pakte een haarband, reed naar de kerk en haastte me naar binnen. Zucht! Ik vond een plekje op het podium terwijl de bisschop net opstond om de avondmaalsdienst te openen.

Ik moest die zondag een toespraak houden, dus keek ik mijn aantekeningen nog even snel door om te zien of ik niets vergeten was. De avondmaalsdienst leek in een mum van tijd voorbij, waarna de zondagsschool begon. Het avondmaal was weer een succes!

Maar was dat wel zo?

De daaropvolgende week begon ik me dat af te vragen. De volgende zondag diende zich weer aan en ik zat in

de avondmaalsdienst te mijmeren wat het avondmaal voor mij betekende. De volgende gedachte kwam in me op: Ik beloof elke week om Jezus Christus altijd indachtig te zijn, maar hoe serieus deed ik dat?

Ik wilde dat veranderen, dus stelde ik een weekplan op.

- Gedurende de week zou ik mijn gedrag onder de loep nemen en om vergeving van mijn zonden vragen. Ik zou er ook voor zorgen dat ik vroeg in de kerk was zodat ik naar het preludium kon luisteren en de Geest voelen.
- Tijdens het avondmaal zou ik Jezus Christus en zijn verzoening indachtig zijn. Ik zou onder gebed nagaan

wat ik goed en wat ik verkeerd gedaan had. Ik zou mezelf de vraag stellen: 'Wat ontbreekt mij nog?' (Zie Mattheüs 19:20.)

- Elke dag na het avondmaal zou ik om hulp bidden zodat ik Christus beter indachtig kon zijn.

Ik hield me aan mijn plan en ging echt van het avondmaal houden! Ik bad graag tot mijn hemelse Vader om met Hem over mijn leven te spreken. Ongeacht mijn gedrag de afgelopen week, was ik altijd dankbaar voor de verzoening van Jezus Christus en de kans om ten goede te veranderen. Nu zie ik in dat het avondmaal niet alleen voor de zondag is, maar voor *elke* dag. *De auteur woont in Utah (VS).*

HALF AANWEZIG?

‘Denk je diep over de Heiland en zijn zoenoffer na als je het avondmaal klaarzet, zegent, rond dient of ervan neemt?’

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen

(‘De beste generatie jongvolwassenen’,

Liahona, mei 2015, 68.)

EEN LICHT VOOR DE WERELD *leren zijn*

Victor de Jesus Cruz Vargas

Ik ben in de Dominicaanse Republiek geboren en in de kerk opgegroeid. Ik had altijd grote leiders om me heen die me motiveerden om het juiste pad te volgen. Ik wilde altijd graag op zending gaan en mensen helpen.

Toen mijn vader naar de Verenigde Staten verhuisde om te kijken of hij daar een beter leven voor ons kon opbouwen, stond mijn moeder er alleen voor om mijn zussen en mij op te voeden. Soms voelde ik me eenzaam, maar dat was ik niet omdat ik met mijn kerkleiders over al mijn problemen kon praten.

Toen wij ook naar de Verenigde Staten verhuisden, kreeg ik het echt moeilijk. We gingen naar een kleine gemeente met geweldige leiders die me wilden helpen, maar mijn schoolvrienden probeerden me van het goede pad af te leiden. Helaas was ik niet aardig meer tegen mijn moeder, en ik luisterde nauwelijks meer naar haar.

Ik ging op zondag nog wel naar de kerk, maar ik had geen echt verlangen om te gaan. En ik vroeg me ook af of ik nog wel op zending wilde gaan.

Op een ochtend sloeg ik het Boek van Mormon op een willekeurige plek open, precies op mijn lievelingstekst: 3 Nephi 12:14–16:

‘Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, Ik draag u op het licht van dit volk te zijn. Een stad die bovenop een berg ligt, kan niet verborgen blijven.

‘Zie, steken de mensen een kaars aan en zetten ze die onder een korenmaat? Neen,

integendeel, op een standaard, en zij geeft licht aan allen die in het huis zijn;

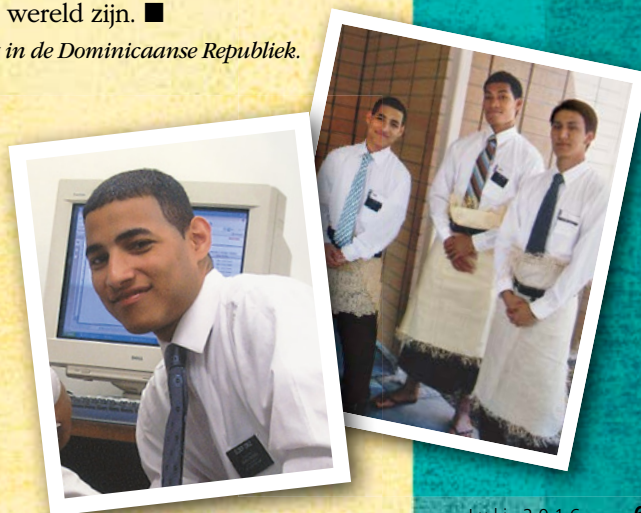
laat dan uw licht voor dit volk zo schijnen dat zij uw goede werken kunnen zien en uw Vader die in de hemel is, verheerlijken.’

Toen ik dat las, werd ik blij, omdat ik eraan werd herinnerd wat ik op het seminarie over het geweldige plan van onze Vader had geleerd. Dus toen besloot ik om een licht in de wereld te zijn.

Ik nodigde twee neven uit om met me mee naar de kerk te gaan. Een van hen was minderactief, maar hij werd weer actief. De andere was geen lid, maar ik kreeg de kans om hem te dopen.

Een jaar later kreeg ik mijn zendingsoproep naar Californië (VS). Tijdens mijn zending ondervond ik dat dit zonder enige twijfel het ware evangelie van Jezus Christus is. Toen ik mensen hielp, werd mijn getuigenis steeds sterker. En tijdens mijn Schriftstudie zei ik altijd het gedeelte in 3 Nephi op over een licht in de wereld zijn. ■

De auteur woont in de Dominicaanse Republiek.

Wie je ook bent

O nee, dacht Andi. Ik ben niet aan mijn ouders verzegeld. Wat gaat er met me gebeuren?

Linda Davies

Gebaseerd op een
waargebeurd verhaal

'Ik ben een kind van God, door Hem op aard' gebracht.' (Kinderliedjes, 2.)

Perfect, dacht Andi toen ze vlug even in de spiegel keek. Ze droeg haar rode lievelingsjurk. Ze wilde er op zondag altijd piekfijn uitzien. Ze rende naar beneden voor het ontbijt.

Andi propte net het laatste stukje toast in haar mond toen de familie Reeder op de oprit toeterde. 'Tot straks, mama! Tot straks, papa!' zei Andi. Ze gaf ze een kusje en liep de deur uit.

Hoewel mama en papa geen lid van de kerk waren, spoorden ze Andi toch aan om wekelijks naar de kerk te gaan. De familie Reeder was haar sinds haar doop bijna

elke zondag komen ophalen. Andi voelde zich altijd thuis en geliefd bij hen.

Na de avondmaalsdienst was het tijd voor het jeugdwerk. Andi vond de heldenklas van broeder en zuster Long leuk. Ze waren lief en hun lessen waren altijd geweldig.

'Vandaag gaan we het over de tempel hebben', zei zuster Long. 'Wat weten we van de tempel?'

Andi wist een antwoord: 'We kunnen er tempeldopen doen.' Ze was enthousiast omdat de jongevrouwen in haar wijk elk jaar naar de tempel gingen om er dopen te doen. En binnenkort zou Andi ook gaan!

'Goed zo, Andi. Wat weten we nog meer?'

'Je kunt in de tempel trouwen', zei Andi's vriendin Allison.

'Heel goed', zei zuster Long. 'Nog meer?'

'Gezinsleden kunnen eeuwig bij elkaar blijven als ze in de tempel aan elkaar verzegeld zijn', vulde Allison aan.

Maar ons gezin niet, dacht Andi. Mama en papa zijn niet in de tempel aan elkaar verzegeld. Ze had het plots warm en kreeg tranen in haar ogen.

'Alles in orde, Andi?' vroeg zuster Long.

'Ja', snikte Andi terwijl ze haar tranen probeerde te bedwingen.

Maar haar hart bleef de hele les luid bonzen.

Na de les ging zuster Long naast Andi zitten. Ze sloeg haar arm om haar heen. 'Wat is er?' vroeg ze.

'Ik kan niet voor altijd bij mijn mama en papa blijven', zei Andi. 'Ze zijn niet in de tempel getrouwd. Bij wie hoor ik dan als ik dood ben? Houdt onze hemelse Vader wel van me als mijn ouders geen lid zijn?'

Zuster Long keek Andi recht in de ogen. 'Wie je ook bent en of je ouders nu naar de tempel geweest

zijn of niet, je hoort sowieso bij de familie van onze hemelse Vader. *Jij* kunt dicht bij Hem blijven en een voorbeeld zijn. Hij zal altijd van je houden, je leiden en beschermen. Hij wil jou en jullie gezin zegenen. Je bent een kind van God, Andi.'

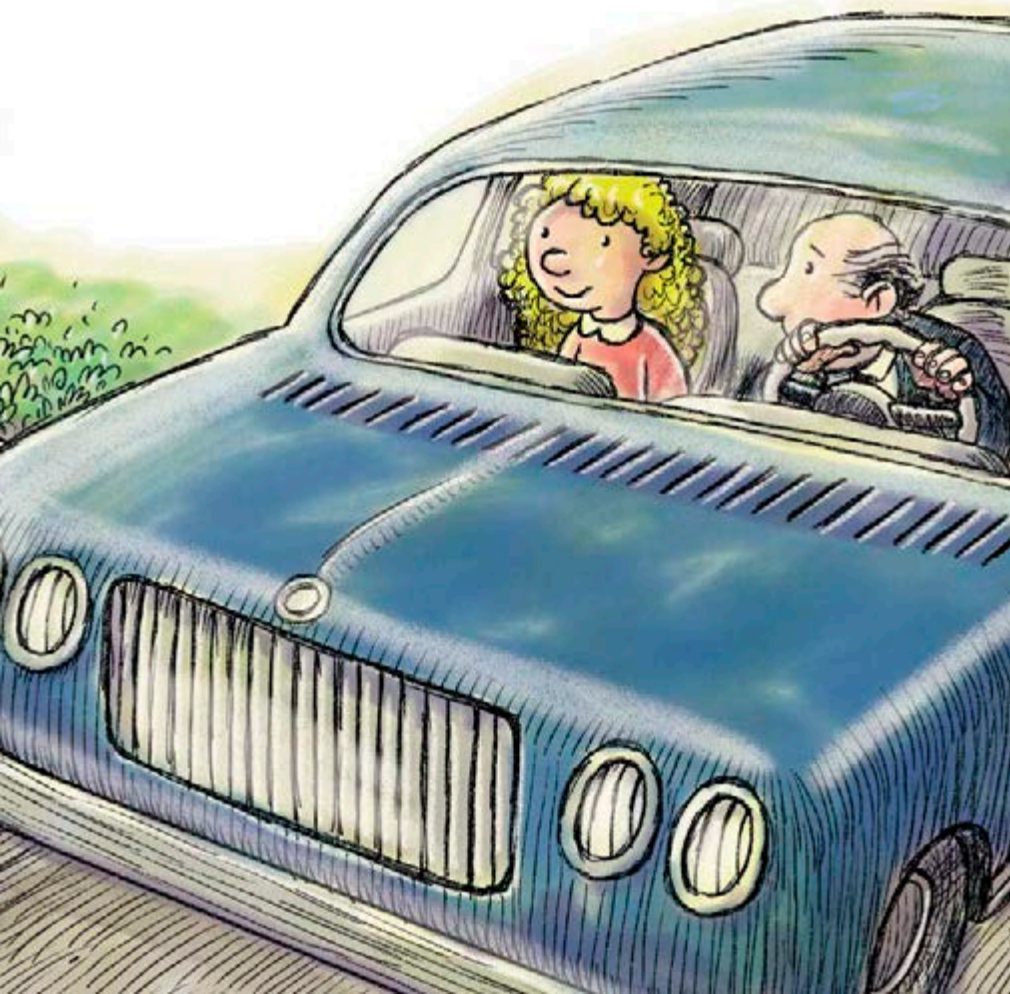
Andi voelde haar hart overslaan en het bonzen hield op. Ze had nu een warm gevoel in haar hart. Ze wist dat wat haar leerkracht gezegd had waar was. ■

De auteur woont in Utah (VS).

WAT KUN JIJ DOEN?

Wat kun je doen als een van je ouders of iemand in je familie geen lid van de kerk wil zijn?

- Onthoud dat ze zelf kunnen kiezen en dat onze hemelse Vader van hen houdt.
- Vertel ze dat je van ze houdt.
- Wees een goed voorbeeld door het evangelie na te leven.
- Denk aan hun goede eigenschappen.
- Bid dat onze hemelse Vader ze zal helpen om zijn liefde te voelen en dat Hij ze naar de kerk zal leiden.

Clarence tegen de kampioen

Lori Fuller

Kerktijdschriften

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

Clarence staarde uit het raam van de auto terwijl de haven in zicht kwam. Er voeren boten op het water met kleurrijke huizen en winkels op de kade. Kopenhagen was een prachtige stad met fraaie paleizen, woningen en parken. Het leek helemaal niet op Clarence's woonplaats in de Amerikaanse staat Utah. Clarence kon de stoffige straten waar hij als jongen aan hardloophwedstrijden meedeed, nog voor zich zien. Nu was hij lid van het atletiekteam van de Verenigde Staten, en morgen zou hij het in een belangrijke wedstrijd tegen

een beroemde Deense hardloper opnemen.

De auto stopte bij een klein kerkgebouw, waar de kerkdienst al begonnen was.

Clarence ging stilletjes achteraan zitten, maar een van de zendelingen op het podium herkende hem van een artikel in de krant over de komende wedstrijd. De gemeentepresident vroeg Clarence naar voren te komen en iets te zeggen.

Toen Clarence had verteld waarom hij er op bezoek was, stak een jongen zijn hand op. 'Denk je dat je de Deense kampioen kunt verslaan?', vroeg hij.

Clarence wist niet meteen wat hij moest zeggen. De Deense hardloper

had dat seizoen een snellere tijd op de mijl gelopen.

'Natuurlijk kan hij dat', zei een van de zendelingen voordat Clarence kon antwoorden. 'Want hij leeft het woord van wijsheid na.' Hij sloeg Leer en Verbonden 89 op. Hij las de belofte voor dat wie zich aan het woord van wijsheid houden, 'zul-len snellen en niet moede worden, lopen en niet mat worden' (vers 20).

Wat kon Clarence zeggen? Hij wist dat het woord van wijsheid waar was. Als kind had hij beloofd zich er altijd aan te houden. Maar dat alleen betekende niet dat hij deze wedstrijd kon winnen. Winnen vereiste ook oefening en vaardigheid. Na de bijeenkomst dacht

CLARENCE'S KEUZE

Clarence F. Robison deed als hardloper aan de Olympische Zomerspelen van 1948 mee en werd een geweldige atletiekcoach aan de universiteit. Hij beloofde al vroeg in zijn leven dat hij zich altijd aan het woord van wijsheid zou houden. Hij wist wel dat hij daardoor niet alle wedstrijden zou winnen. Maar hij wist ook dat zijn hemelse Vader hem kon helpen zijn best te doen wanneer hij rein en waardig was en geloof had.

Clarence: ach, er komt morgen toch niemand van de kerk naar de wedstrijd kijken.

De volgende avond was Clarence met de warming-up voor zijn wedstrijd bezig toen hij de twee zendelingen met een groep van zeventien jongens zag. Ze waren *tóch* gekomen!

Toen ze dichterbij kwamen, fluisterde een van de zendelingen Clarence toe: 'Ik zou vanavond maar zo hard lopen als je kunt.' De meeste jongens waren geen lid van de kerk maar waren met hun vrienden meegekomen om te zien of het woord van wijsheid echt waar was.

Clarence maakte zich zorgen. In deze wedstrijd was zijn beste inzet

misschien niet genoeg. Maar hij liep voor een beginsel van het evangelie van Jezus Christus. Hij *moest* winnen. Hij had nooit eerder gebeden om te winnen, maar zocht nu een verlaten kamer op om te bidden.

Hij bad: 'Vader in de hemel, ik weet dat het woord van wijsheid waar is en ik heb het nooit overtreden. Zegen me deze wedstrijd als-tublieft met een overwinning.' Toen hij naar de startstreep ging, wist hij dat zijn hemelse Vader zijn gebed gehoord had. Hij vertrouwde op de wil van zijn hemelse Vader.

Die avond was het regenachtig en modderig. Toen Clarence aan de wedstrijd begon, leek die op de vele andere mijlen die hij gelopen had.

Het tempo lag hoog en de Deense kampioen lag op kop. Maar na de derde ronde was Clarence plotseling niet moe meer. Hij begon harder te lopen en had er geen last van. Zelfs nog iets sneller gaan, was geen probleem. Hij haalde de Deense kampioen in en ging *nog* sneller.

Toen Clarence de bocht uitkwam, riep zijn coach: 'Niet zo hard! Zo haal je de finish niet!' Maar Clarence wist dat hij kon blijven hardlopen. Hij kwam uiteindelijk een kleine 50 meter vóór de Deense hardloper over de eindstreep! Hij wist dat hij gewonnen had omdat zijn hemelse Vader zijn gebed verhoord had en omdat het woord van wijsheid waar is. ■

Vrienden en geloof

Melissa Hart (Utah, VS)

Hoi!
Ik heet
Ivana.

Ik woon in Bogotá
(Colombia) en ik sta
pal, want ik vertel
mijn vriendinnen en
familieleden over
het evangelie.

*Ik zit op een katholieke meisjesschool.
Sommige van mijn overtuigingen zijn
anders dan die van mijn klasgenoten
en leerkrachten. Maar zij respecteren
mij en ik respecteer hen. Ze zijn
nieuwsgierig naar mijn godsdienst en
ik kan ze erover vertellen! Dit ben ik,
met mijn vriendin Luisa.*

Een lerares vroeg me of wij hetzelfde geloofden als de katholieken. Ik zei dat wij in Jezus Christus geloven. Ik vertelde haar ook over het Boek van Mormon, de Bijbel en de Leer en Verbonden.

Mijn vader is geen lid van de kerk, maar hij komt wel vaak naar de activiteiten toe. Ik noem hem plagend een 'kath-ormoon' (katholiek-mormoon).

We zijn naar de algemene conferentie in Salt Lake City geweest en hebben president Monson horen spreken. Zijn woorden zijn zo mooi. Hij onderwijst ons in het evangelie.

Ik nodigde een schoolvriendin uit om naar mijn doopdienst te komen, en ze kwam! Ik ben blij dat ze dat heeft kunnen meemaken.

IVANA'S TIPS OM PAL TE STAAN

Glimlach en vertel anderen verhalen over de kerk en uit de Schriften.

Ga elke zondag naar de kerk.

Houd gezinsavond.

Probeer elke dag in de Schriften te lezen.

De Bogotátempel (Colombia) is prachtig. Ik wil daar op een dag naar binnen gaan, zodat ik meer over het evangelie kan leren. Mijn vriendin Laura is met me mee geweest.

Ouderling
M. Russell Ballard
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

Hoe worden zendelingen geroepen?

Eerst heb je een gesprek met je bisschop en je ringpresident.

Dan kijkt een van de twaalf apostelen op een computerscherm naar je foto en gegevens.

Ze kijken je in de ogen.

Daarna wijzen ze je met de macht van de Geest van de Heer toe aan een van de 409 zendingsgebieden van de kerk.

Uit 'De beste generatie jongvolwassenen', Liahona, mei 2015, 67–70.

VRAGENHOEKJE

Als mijn mama en papa ruziemaken, maak ik me zorgen en ben ik verdrietig. Wat kan ik doen?

Je kunt tot je hemelse Vader bidden. Ik voel me altijd beter als ik dat doe.
Hayden H (6), Alberta (Canada)

Je kunt bidden dat je mama en papa hun probleem zullen oplossen, en je kunt kerkliedjes neuriën om je beter te voelen.
Addison S. (10), Washington (VS)

Ik zou mopjes tappen en je ouders vertellen hoe het op school gaat om ze blij te maken. Als ze dan lachen, vertelt de Heilige Geest me dat ik het goede gedaan heb.
Elena M. (12), Californië (VS)

Mijn broertjes en zusjes en ik gaan naar onze kamer en luisteren naar het Mormon Tabernacle Choir. Daardoor voelen we ons rustig.
Ben M. (11), Brisbane (Australië)

Ik zou tot onze hemelse Vader bidden en Hem vragen om mijn ouders te helpen als ze ruziemaken, zodat ze de Geest kunnen voelen en hun problemen kunnen oplossen.
Ethan M. (11), Californië (VS)

Max: Ik zou ze knuffelen en een jeugdwerklidje zingen waardoor ze aan Jezus moeten denken.

Gabe: Geef ze een fijn gevoel door een tekening van jullie gezin in de hemel te maken.
Max en Gabe C. (6 en 10), Kochi (India)

VOLGENDE VRAAG

.....
'Hoe weet ik of ik oud genoeg ben om te vasten?'

Heb je goede raad? Stuur ons vóór 31 juli 2016 je antwoord en je foto. Dien ze op liahona.lds.org in of stuur een e-mail naar liahona@ldschurch.org. (Zet 'Question Corner' in de onderwerpregel.) Denk eraan om de toestemming van een van je ouders erbij te zetten!

Oppebevelhebber Moroni was moedig

Oppebevelhebber Moroni leidde het Nephitische leger. Hij gehoorzaamde graag onze hemelse Vader. Met de Nephitische soldaten verdedigde hij zich tegen de Lamanieten. Hij herinnerde hen aan de zegeningen van onze hemelse Vader. Hij herinnerde hen aan hun vrijheid en hun gezin, zodat ze moedig zouden zijn.

Op school gebruiken veel kinderen slechte woorden. Mijn moeder en ik hebben om moed gebeden. We wilden weten wat we het beste konden doen. Toen die kinderen de volgende dag slechte taal

gebruikten, zei ik beleefd: 'Gebruik die woorden alsjeblieft niet. Daar krijg ik een slecht gevoel van.' Ze zeiden: 'O, sorry.' Toen kreeg ik een goed gevoel. Ik was blij dat ik geleerd had dat onze hemelse Vader me helpt als ik om hulp vraag.

Bella T. (10), Virginia (VS)

Grant L. (10), Florida (VS)

ILLUSTRATIE JARED BECKSTRAND

Knip, vouw en bewaar deze kaart met uitdagingen!

Ik kan moedig zijn!

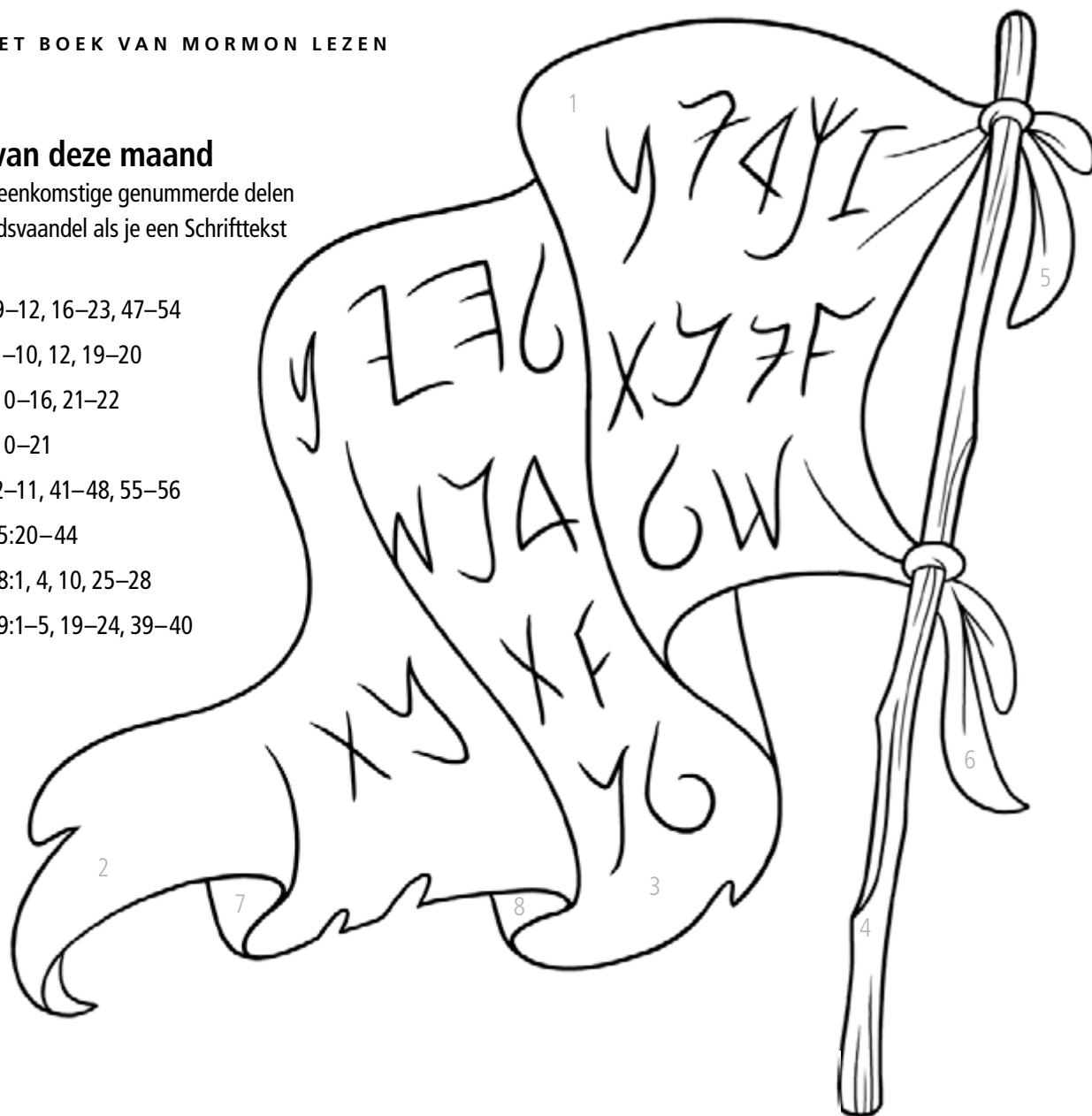
- ☐ Leer Alma 48:11–12 uit het hoofd. Lees ook vers 17!
- ☐ Help iemand die zich zorgen maakt of bang is. Geef je getuigenis van onze hemelse Vader.
- ☐ Bekijk de hoofdstukken 31–33 en 35 van de video's over het Boek van Mormon op scripturestories.lds.org.
- ☐ Ik neem de uitdaging aan om ...

OPPERBEVELHEBBER MORONI

Teksten van deze maand

Kleur de overeenkomstige genummerde delen op het vrijheidsvaandel als je een Schrifttekst gelezen hebt!

- 1 Alma 43:9–12, 16–23, 47–54
- 2 Alma 44:1–10, 12, 19–20
- 3 Alma 46:10–16, 21–22
- 4 Alma 53:10–21
- 5 Alma 56:2–11, 41–48, 55–56
- 6 Helaman 5:20–44
- 7 Helaman 8:1, 4, 10, 25–28
- 8 Helaman 9:1–5, 19–24, 39–40

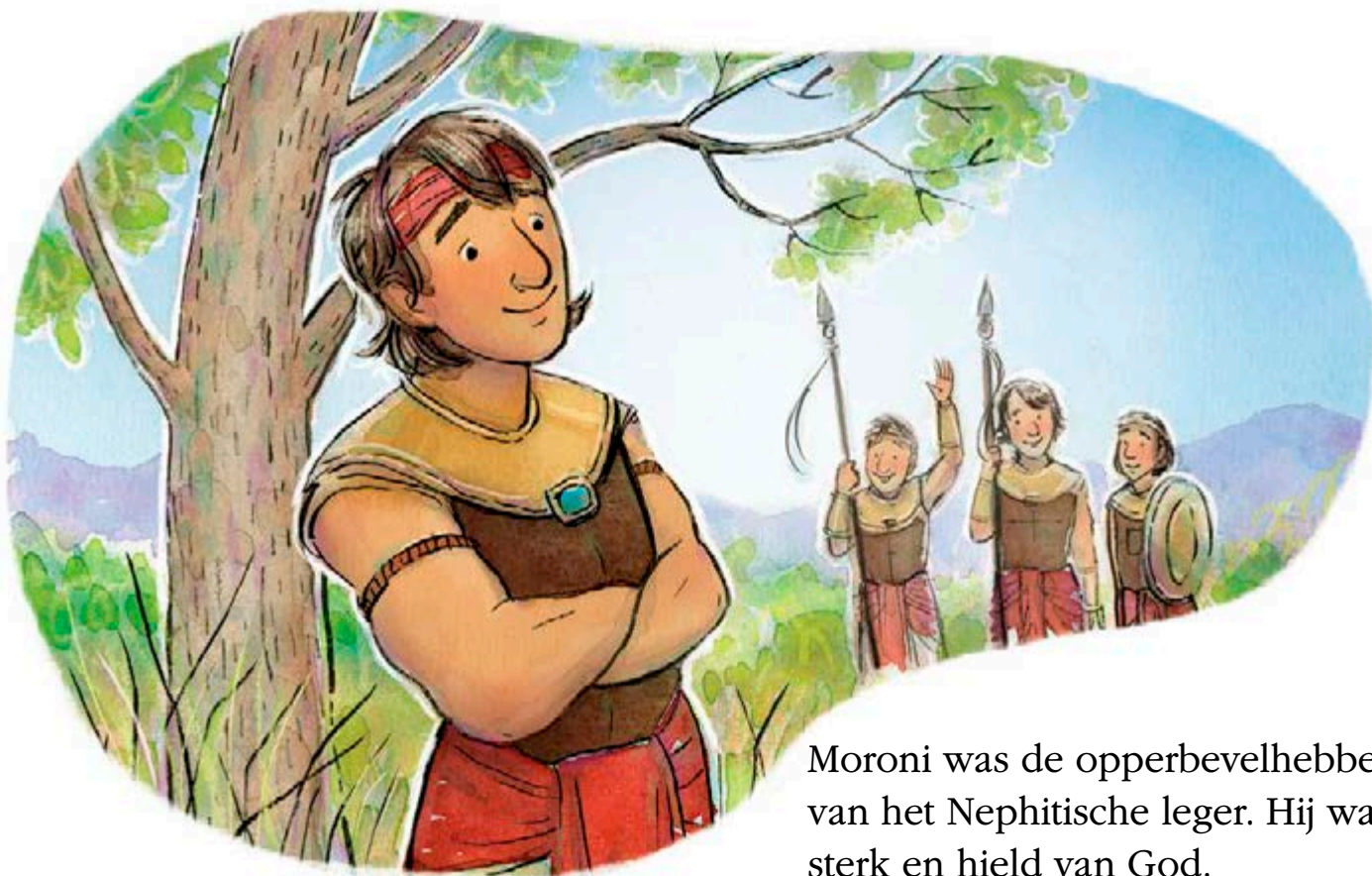

Het vrijheidsvaandel

Moroni voerde de Nephieten in een oorlog tegen de Lamanieten aan om hun huizen en gezinnen te verdedigen. Opperbevelhebber Moroni maakte een 'vrijheidsvaandel' van zijn mantel. Hij schreef er een bijzondere boodschap op om de Nephieten eraan te herinneren waar ze voor vochten: 'Ter gedachtenis aan onze God, onze godsdienst en vrijheid, en onze vrede, onze vrouwen en onze kinderen' (Alma 46:12). Lees er meer over op pagina 76. En kijk in de volgende uitgave uit naar een nieuwe leesopdracht! ■

De vlag van opperbevelhebber Moroni

Er was eens een slechte koning. Hij wilde over de Nephieten heersen.

Moroni was de opperbevelhebber van het Nephitische leger. Hij was sterk en hield van God.

Opperbevelhebber Moroni wilde zijn volk tegen het leger van de slechte koning beschermen.

Hij besloot om een vlag voor zijn volk te maken.

De vlag van opperbevelhebber Moroni herinnerde zijn volk eraan dat ze God moesten volgen en hun gezin moesten beschermen. Dan konden ze vrede hebben. ■

Als 'k hoor van de pionierskind'ren

Met overtuiging ♩ = 120-126

Tekst: naar Janice Kapp Perry
Muziek: Janice Kapp Perry

C Dm⁷ C F G

1. Als 'k hoor van de pi - o - niers - kind'-ren, _____ hun kracht bij hun moei - za - me
2. Als 'k hoor van de pi - o - niers - kind'-ren, _____ zo dap - per en sterk wil ik

C F Dm C

lot, _____ dan wil ik graag net zo mijn best doen, _____ met
zijn, _____ 'k Ge - hoor - zaam dus al - le ge - bo - den, _____ want

G D⁷ G C Dm⁷

moed en ver - trou - wen in God. _____ Ook ik volg ge - trouw de pro -
goed - doen dat vind ik heel fijn. _____ Ik leef als een dui - de - lijk

C F E⁷ Am

fe - ten, _____ aan Zi - on be - steed ik mijn tijd. _____ Ge -
voor - beeld _____ dat and' - ren gaan vol - gen, zo blij. _____ Ik

F C Dm⁷ G⁷ C

loof in de Heer helpt mij door - gaan. _____ Als Hij 't vraagt, dan ben ik be - reid. _____
doe als de pi - o - niers - kind' - ren. _____ De Heer stelt ver - trou - wen in mij. _____

**President
Boyd K. Packer
(1924–2015)**

President van het
Quorum der Twaalf
Apostelen

GEESTELIJKE KROKODILLEN

*'Onzin', zei ik. 'Daar zitten geen
krokodillen.'*

Ik heb altijd al eens naar Afrika willen gaan om er de dieren in het wild te zien. Op een dag deed die gelegenheid zich eindelijk voor. [...]

We stopten bij een waterpoel om naar de dieren te kijken die er kwamen drinken. Het was een heel droog seizoen en er was niet veel water; het was eigenlijk niet meer dan een modderpoel. Als de olifanten in de zachte modder stapten, sijpelde het water in de daardoor ontstane kuilen, waaruit de andere dieren dan dronken.

Vooraf de antilopen gedroegen zich erg nerveus. Ze naderden de modderpoel tot op enkele passen afstand, maar draaiden zich dan weer om en renden vreselijk geschrokken weg. Ik zag dat er geen leeuwen in de buurt waren en vroeg de gids waarom ze niet dronken. Zijn antwoord, en dit is de les, luidde: 'Krokodillen.'

Ik was ervan overtuigd dat hij een grapje maakte en vroeg hem ernstig: 'Wat is het probleem?' Hij zei nogmaals: 'Krokodillen.'

'Onzin', zei ik. 'Daar zitten geen krokodillen.' [...]

Hij zag dat ik hem niet geloofde en besloot mij kennelijk een lesje te leren. We reden naar een hoger gelegen schuine plek boven de modderpoel vanwaar we omlaag konden kijken. 'Daar', zei hij. 'Kijk zelf maar.'

Ik zag alleen maar modder, een beetje water en de gespannen dieren in de verte. Toen zag ik het opeens! Een grote krokodil had zich in de modder verscholen en wachtte op een argeloos dier dat dorstig genoeg was om uit de poel te drinken. [...]

De gids behandelde mij vriendelijker dan ik verdiende. Toen ik zijn eerste antwoord betwistte, had hij kunnen zeggen: 'Stapt u dan maar eens uit om zelf een kijkje te nemen!'

Ik kon zien dat er geen krokodillen zaten. Ik was zo zeker van mijn zaak dat ik er misschien wel heen was gelopen om te zien wat er aan de hand was. Die arrogante aanpak had me

het leven kunnen kosten! Maar hij was geduldig genoeg om me iets te leren.

Jonge vrienden, ik hoop dat jullie je gidsen verstandiger te woord zullen staan dan ik. Het paste mij volstrekt niet te menen dat ik de wijsheid in pacht had, en zo'n houding past jullie evenmin. Ik ben er niet trots op. Ik schaam me ervoor en zou het jullie niet vertellen als ik niet dacht dat jullie er iets uit konden leren.

Zij die al wat meer levenservaring hebben opgedaan, zijn beter bekend met de gevaren van waterpoelen, en waarschuwen dat er krokodillen zijn. Niet alleen de grote, grijze reptielen die ons aan stukken kunnen rijten, maar ook *geestelijke krokodillen* die veel gevaarlijker zijn en nog bedrieglijker en minder zichtbaar dan die goed gecamoufleerde Afrikaanse reptielen.

Die geestelijke krokodillen kunnen onze ziel doden of verminken. Ze kunnen onze gemoedsrust en de gemoedsrust van wie ons liefhebben kapotmaken. Daartegen moeten we gewaarschuwd worden. En er zijn tegenwoordig bijna geen drenkplaatsen meer in dit aardse bestaan of ze wemelen ervan. [...]

Gelukkig zijn er in het leven genoeg gidsen die zo iets kunnen voorkomen als we bereid zijn om zo nu en dan hun goede raad aan te nemen. ■

Uit 'Spiritual Crocodiles'; Ensign, mei 1976, 30–31.

INZICHT

Hoe kunnen we in een vijandige wereld gedijen?

‘Als persoon, als discipel van Christus, kunnen wij, in een vijandige wereld die letterlijk in beroering is, gedijen en bloeien als we geworteld zijn in onze liefde voor de Heiland en zijn leringen nederig volgen.’

Ouderling Quentin L. Cook van het Quorum der Twaalf Apostelen, ‘De Heer is mijn licht’, *Liahona*, mei 2015, 63.

Ook in deze uitgave

VOOR JONGVOLWASSENEN

p. 44

MET EEN VERVROEGDE TERUGKEER VAN ZENDING **OMGAAN**

Vervroegd van zending terugkeren, was verschrikkelijk, maar ik merkte dat het een stap vooruit kon zijn door me op deze zes dingen te concentreren.

VOOR JONGEREN

De **HEILAND** indachtig zijn

Elke week beloven we om Jezus Christus altijd indachtig te zijn, en elke dag kunnen we zegeningen ontvangen door die belofte na te komen.

p. 60

VOOR KINDEREN

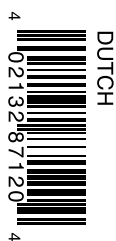

p. 76

De vlag van opperbevelhebber Moroni

Opperbevelhebber Moroni maakte een vlag zodat zijn volk de allerbelangrijkste dingen, zoals hun familie en God, niet zou vergeten. Hoe zorg jij ervoor dat je de allerbelangrijkste dingen niet vergeet?

Stuur feedback over de Liahona naar liahona@ldschurch.org.

DE KERK VAN
JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN